

ЛЮК БЕСОН

ЛРТУР

И МИНИМОИТЕ

ЛЮК БЕСОН

АРТУР И МИНИМОИТЕ

Превод: Добринка Савова-Габровска

chitanka.info

Дядото на десетгодишния Артур е изчезнал загадъчно преди четири години. Единственият начин да бъде намерен е някой да разчете скритите послания. За да успее обаче, трябва да е умен, съобразителен и много смел...

Артур е точно такъв. Решен на всичко, за да открие дядо си, той тръгва на чудно и опасно пътешествие в страната на малките същества минимой и става един от тях. В това приключение Артур ще срещне добри приятели, ще търси скрито съкровище, ще влезе в битка с воители, яздеци комари, ще пътува в орехова черупка и ще спечели сърцето на красива принцеса...

По идея на Селин Гарсия

ПЪРВА ГЛАВА

Полето, както обикновено, се полюшва и зеленее, опалено от ослепителното слънце.

Лазурното небе бди над него, а малките пухкави облачета са готови да поиграят на гоненица.

Полето е хубаво както всяка сутрин през тази дълга лятна ваканция, на която дори птиците сякаш лениво се наслаждават.

Нищо през тази хубава утрин не предвещава ужасното приключение, което щеше да се случи.

Насред тази долина се вижда малка градинка край реката и една странна къща. Построена уж в колониален стил, но повече селски, тя е цялата дървена, с дълъг балкон. Встрани — голям гараж, служещ по-скоро за работилница, а до него се опира огромна каца с вода — домашната цистерна.

Малко по-далеч старият ветропоказател наблюдава градината, както фар наблюдава корабите си. Той сякаш се върти, за да ни достави удоволствие. Да, в това райско кътче дори вятърът духа галъвно.

Въпреки това днес в тази тиха къща щеше да нахлуе ужасяващ вятър.

Входната врата се отваря с гръм и трясък и една възпълна жена се появява на външното стълбище.

— Артур! — провиква се тя толкова силно, че да ти се спукат тъпанчетата.

Бабинка е на около шейсет и е по-скоро закръглена, макар хубавата ѝ черна рокля, украсена с дантела, да прикрива пълнотата ѝ.

Тя слага ръкавиците си, оправя шапката си и силно дръпва синджирчето на звънчето.

— Артур! — провиква се тя още веднъж, но пак не получава отговор.

— Къде ли се е дянал? Ами кучето? И то ли е изчезнало?... — пита се тя. — Алфред!

Бабинка фучи като далечна буря. Не обича да закъснява. Завърта се на пети и отново влиза в къщата.

Вътре е наредено скромно, но с вкус. Паркетът е лъснат, а дантелата е завладяла всички мебели, както бръшлянът завладява външните стени.

Бабинка нахлузва пантофите и прекосява салона, мърморейки под носа си:

— „Това е чудесно куче пазач, ще видите!“ Как можах да се оставя да ме изиграят толкова глупаво?!

Тя стига до стълбата, която води към стаите.

— Питам се какво пази това куче? Никога не е в къщи! Като Артур! Истински вятър са тези двамата — духат накъдето си искат — мърмори тя, докато отваря една от стаите. Явно това е стаята на Артур.

За детска стая тя е доста добре подредена, но това лесно се постига, когато в нея почти няма играчки, само няколко, и то дървени, от по-старо време.

— Да не би да ги е грижа, като гледат горката си баба да тича след тях по цял ден? Нищо подобно! — оплаква се на себе си тя, вървейки към дъното на коридора. — Не искам кой знае какво! Само да поспре за пет минути през деня! Като всички деца на неговите години! — въздъхва тя, вдигайки очи към небето, но изведнъж се заковава на място — една мисъл я осенява. Наостря слух да долови някакъв шум, но къщата е странно притихнала.

Бабинка започва тихичко да си говори:

— Пет минути спокойствие... Къде би могъл кротко да си играе? В някой ъгъл... без да шуми... — шепне тя, отивайки към дъното на коридора. Приближава до последната врата с дървена табелка, на която пише: „Вход забранен“.

Тя лекичко открехва вратата, за да изненада неканените гости. За беда вратата я издава със слабо предателско скръцване. Бабинка прави гримаса, сякаш проскръцването излиза от устата ѝ. Тя надниква в забранената стая.

Това е таван, превърнат в просторен кабинет, нещо средно между магазин за стари вещи и работно място на някакъв професор, малко

чудак. От двете страни на бюрото — голяма библиотека, претъпкана със стари книги в кожена подвързия.

Над библиотеката е закачена копринена лента със загадъчен надпис:

„Често в думите се крият други думи.“

Значи нашият учен на всичкото отгоре е и философ.

Бабинка бавно пристъпва сред този хаос, където преобладават африканските предмети. Копия, разхвърляни почти навсякъде, сякаш са израснали от земята като бамбукови стръкове. Великолепна колекция от африкански маски виси на стената. Маските са чудесни, освен... тази, която липсва. Пиронът самотно стърчи наред стената.

За бабата това е първият знак. Остава й само да следва посоката на сумтенето, което става все по-ясно. Тя пристъпва още по-навътре в стаята и открива Артур, легнал на земята. Африканската маска скрива лицето му, а това усилва сумтенето, подобно на хъркане. Естествено, кучето Алфред се е проснало до момчето и тактува с опашка по дървената маска.

Пред тази вълнуваща гледка Бабинка не може да сдържи усмивката си.

— Все пак би могъл да отговориш, когато ви викам! Вече цял час ви търся! — шепне тя на кучето, за да не стресне Артур. Алфред се умилква.

— Хич не ме гледай жално! Знаеш много добре, че не обичам да идвате в дядовата стая и да му пипате нещата! — казва тя строго и лекичко сваля маската от лицето на внука си.

Ангелската му главица се показва на светло. Баба му се разтапя като сняг на слънце. Наистина, когато е заспало, човек би схрускал това дете с лунички по лицето и с щръкнали коси. Толкова хубаво е да гледаш едно невинно малко човече, безгрижно потънало в сън!

Бабата въздъхва щастливо пред това немирно ангелче, което изпълва живота ѝ.

Алфред леко скимти, сигурно от завист.

— А ти да мълчиш! На твое място бих се спотаила за пет минути — подхвърля му тя.

Алфред сякаш разбира предупреждението.

Бабинка нежно докосва с длани детското лице.

— Артур — нежно шепне тя, но сумтенето се усилва.

Е, значи гласът трябва да е друг.

— Артур! — извиква гръмогласно тя, а стаята ехти. Момчето скача стреснато, объркано, в разгара на битката.

— Помощ! Нападат ни! След мен, момчета! Алфред! Застанете в кръг! — шепне то полусъннено. Баба му го разтърсва здраво.

— Артур, успокой се! Аз съм! Баба ти — повтаря тя няколко пъти. Артур идва на себе си и като че ли проумява къде се намира и най-вече пред кого.

— Извинявай, бабче... Бях в Африка.

— Виждам — усмихнато отговаря тя. — Хубаво ли беше пътуването?

— Чудесно! Бях с дядо при едно африканско племе. Негови приятели — казва той тайнствено.

Баба му кимва и подхваща играта.

— Бяхме заобиколени от десетина свирепи лъва, изскочили кой знае откъде!

— О, Господи! И какво направи, за да се измъкнеш от това положение? — уж се тревожи бабата.

— Аз ли? Нищо — отговаря скромно момчето. — Дядо направи всичко. Той разгъна широкото платно и го опънахме наред саваната.

— Платно ли? Какво платно?

Артур скача на крака, качва се на някакъв сандък и се опитва да достигне библиотечния рафт, който го интересува. Той грабва една книга и веднага я разтваря на нужната страница.

— Ето тук. Виждаш ли? Дядо е изрисувал едно платно, което е поставил в центъра. Така свирепите животни обикалят в кръг и не могат да ни намерят. Ние сме като... невидими — казва той със задоволство.

— Невидими, но не и без мирис — спори бабата.

Артур се прави, че не е разбрал.

— Изкъпа ли се тази сутрин? — добавя тя.

— С удоволствие щях да се изкъпя, но се захванах с тази книга. Толкова е интересна, че всичко забравих — признава си той,

прелиствайки страниците. — Погледни рисунките! Показват какво е направил дядо и за най-отдалечените племена!

Баба му хвърля едно око на рисунките, които знае наизуст.

— Виждам най-вече, че е бил заплепен от африканските племена повече, отколкото от своето собствено — подхвърля тя с чувство за хумор.

Артур отново се захласва по рисунките.

— Погледни ето тази. Той е издълбал невероятно дълбок кладенец и е измислил цяла мрежа от бамбукови тръби, за да се отвежда водата на километри далеч!

— Това е гениално, но римляните са измислили тази водна система много преди него. Нарича се водопровод — припомня му бабата.

Тази страница от историята Артур, изглежда, изобщо не знае.

— Римляните ли? Никога не съм чувал за такова племе — наивно отвърща той.

Бабинка не може да сдържи усмивката си, нито да потисне желанието да разроши косите му.

— Това е едно много старо племе, което живеело в Италия преди много години — обяснява му тя. — Вождът им се наричал Цезар.

— Като салатата ли? — пита Артур с любопитство.

— Да, като салатата — отвърща баба му и още по-широко се усмихва. — Хайде, оправи тази бъркотия, трябва да отидем в града да купим някои неща.

— Това значи ли, че днес няма да се къпя? — радва се Артур.

— Не, това означава, че няма да се къпеш точно сега. Ще се изкъпеш, като се върнем. Хайде, побързай! — нарежда бабата.

Артур подрежда старателно книгите, които е взел, а баба му слага на място африканската маска. Всички тези маски на африкански воители, подарени на съпруга ѝ от приятели, наистина излъчват гордост и достойнство. Загледана в тях, тя навярно си спомня как е обикаляла с него из далечни земи. Но сега го няма. За секунди я обзема тъга, от гърдите ѝ се изтръгва дълбока въздишка, горчива като спомен.

— Бабче, защо дядо замина?

Въпросът отеква сред тишината и прекъсва тъжните мисли на бабата. Тя поглежда Артур, застанал пред портрета на дядо си — с каска и светли дрехи, каквито са носели в някогашните колонии.

Бабата не знае какво да отговори. Винаги става така, когато вълнението я обзема. Отива към отворения прозорец и поема дълбоко въздух.

— И аз бих искала да знам... — прошепва тя, преди да затвори прозореца. Застоява се още малко край него, наблюдавайки градината през стъклото.

Отдалече ѝ се усмихва едно старо градинско джудже, стъпило здраво в корените на величествен дъб, който царства над местността. Колко ли спомени е натрупал в живота си този стар дъб! Навярно би могъл да разкаже тази история по-добре от всеки друг, но не той, а бабата започва:

— Дядо ти прекарваше много време в градината, край любимото си дърво. Казваше, че е с триста години по-старо от него. Значи старият дъб наистина е имал да му разказва много неща.

Артур безшумно сядна на крайчеца на креслото, в очакване да се наслади на историята, която щеше да чуе.

— Още го виждам как, щом се стъмни, по цяла нощ наблюдава звездите през бинокъла си — започва с нежен глас да разказва бабата. — Пълната луна блести над полето. Беше... възхитително. С часове можех да го гледам, когато беше такъв — вдъхновен, кръжащ като пеперуда, привлечена от светлината.

Бабинка се усмихва, виждайки сцената, запечатана в паметта ѝ.

После доброто ѝ настроение постепенно изчезва и лицето ѝ помръква.

— ... И една сутрин бинокълът беше тук... а той беше изчезнал. Скоро ще станат четири години от тогава.

Артур е смаян.

— Изчезна така, без дума да каже, без нищо?

Баба му леко кимва с глава.

— Трябва да е било наистина важно, за да тръгне така, без дори да ни предупреди — подхвърля тя с лека ирония. И плясва с ръце, както се пука сапунен мехур, за да се прекъсне вълшебството.

— Хайде, ще закъснеем! Тичай да си облечеш някой пуловер!

Артур изтичва весело към стаята си. Само децата са способни с такава лекота да преминават от едно вълнение към друго, сякаш и най-тежките събития нямат голямо значение.

Бабата се усмихва на тази мисъл. На нея ѝ е толкова трудно да забрави тъжните събития, дори за няколко минути!

Бабинка пак наглася шапката си. Прекосява градината и се запътва към своя пикап шевролет, по-предан и от старо магаре.

Артур облича в движение пуловера си и като дисциплиниран пътник машинално заобикаля колата. Една разходка с този звездолет, достоен за пионерите на космоса, е винаги приключение за него. Бабинка натиска две-три копчета и превърта ключа, но той заяжда повече и от ръждясала брава.

Моторът хърка, ръмжи, отскача напред, блокира, дави се, отпушва се, сърди се и най-накрая потегля.

Артур обожава кроткото мъркане на стария дизелов мотор, подобно на бученето на раздрънкана пералня.

Кучето Алфред се държи на разстояние от тези перипетии, а това ще рече — от колата. Толкова много шум за такъв нищожен резултат го смущава.

Бабата се обръща към него:

— Ще може ли, без да те принуждавам, разбира се, да ми направиш по изключение една услуга?

Кучето повдига ухо. Услугите често се възнаграждат.

— Да пазиш къщата — казва му тя повелително.

Кучето излайва, без да му е ясно за какво току-що е дало съгласието си.

— Благодаря. Много мило от твоя страна — отговаря учтиво бабата.

Тя отпуска ръчната спирачка, подобна на показател на железопътен прелез, и насочва шевролета към изхода. Облачето прах показва, че в тази очарователна долина непрекъснато подухва лек ветрец. И колата, поемайки по тесния път, който криволичи към цивилизования свят, се отдалечава в посока на зеления хълм.

Градчето не е голямо, но е много приветливо.

Почти всички магазини са съсредоточени на централната улица. В тях ще намерите само най-необходимото — и в будката, и при

обущаря. Когато живееш толкова отдалечено, наистина няма място за излишни неща.

Цивилизацията все още не е засегнала прекалено силно това хубаво градче, което с течение на времето сякаш се е развило от само себе си. И макар главната улица вече да има градско осветление, под няколкото стълба каруците и велосипедите са повече от автомобилите. Същото може да се каже за пикапа на Бабинка. С появата си той предизвиква ефект, достоен за един ролс-ройс. Тя току-що е паркирала срещу магазина, който, не ще съмнение, е най-важният в града. Внушителният надпис на входа гордо известява името на собственика и предназначението на магазина:

Корпорация Давидо.

Хранителни стоки

Значи тук може да се намери всичко.

Артур обича да посещава супермаркета, единствения магазин, който прилича на космическа площадка в този полусредновековен край. А и понеже си представя, че пътува със „Спутник“, има някаква логика във всичко това. Дори ако тази логика е присъща само на децата.

Бабинка се понаглася, преди да влезе в магазина и най-вече, преди да се размине на вратата с полицаия Мартен. Той е на около четирийсет, по-скоро жизнерадостен, с вече посребрени коси. С поглед на кокер, но със завладяваща усмивка. Няма слабост към полицейската професия, но до фабриката му било далеч.

Мартен се спуска да отвори вратата на Бабинка.

— Благодаря, господин офицер — любезно казва тя, винаги чувствителна към кавалерството.

— За нищо, госпожо Сюшо. Удоволствие е човек да ви види в града — отвръща той малко ласкателно.

— Удоволствие е да ви срещне човек, господин офицер — отговаря тя, щастлива, че може да се позабавлява.

— Удоволствието винаги е мое, госпожо Сюшо. А тук удоволствията са твърде редки, повярвайте ми.

— Вярвам ви, господин офицер — съгласява се тя.

Мартен мачка фуражката си в ръце, сякаш това може да му помогне да завърже разговор.

— ... Имате ли нужда от нещо там горе? Всичко наред ли е?

— Задължения не липсват, но затова пък не скучаем. Както винаги. А и моят малък Артур е с мен. Хубаво е да има мъж в къщата — подхвърля тя, рошейки косата на момчето, щръкнала като козина на диво животно.

Артур мрази да го гаят по главата, да разрошват косите му отзад-напред, отпред-назад. Това го кара да се чувства като гумена играчка, която писука, щом я стиснеш, като клоун с шапка със звънчета.

Той се изтръгва от ръцете на баба си с недвусмислен жест. Достатъчно, за да хвърли Мартен в тревога.

— Ами... кучето, което ви продаде брат ми, добре ли се справя?

— И още как! Същински цербер! Не подлежи на дресировка! — споделя Бабинка. — За щастие моят малък Артур много добре познава Африка и успя да го овладее благодарение на дресировъчните похвати, на които се научи от тамошните племена. Те живеят навътре в джунглата — обяснява тя. — Животното сега е добре дресирано, въпреки че знаем, че звярът още спи в него. То наистина много спи — шеговито добавя тя.

Мартен е леко объркан, не знае къде свършва истината и къде започва шегата.

— Тъй, тъй... Приятно ми е, госпожо Сюшо — смутолевя той, преди да изрече със съжаление: — Ами... до скоро, госпожо Сюшо.

— До скоро, господин офицер — отвърща дружелюбно тя.

Мартен ги гледа как минават през вратата и я пуска леко, като въздишка.

Артур с все сила се опитва да разедини двете метални колички, но те явно са лудо влюбени една в друга и не искат да се разделят.

Той настига баба си, която вече снове по една от четирите пътеки между щандовете, стиснала списъка за покупки в ръка. Артур започва да се пързая — най-добрия начин да намали хода на количката. Той застава плътно до баба си, за да не би наоколо да го чуят.

— Я ми кажи, бабче, този офицер май малко те харесва, а? — подхвърля момчето без задръжки.

Баба му се пообърква, но като че ли никой не ги чу. Тя се прокашля, докато търси точните думи:

— И таз добра, Артур! Откъде го измисли? — учудва се тя.

— Ами вярно си е. Щом те види, започва да се клати като гъсок и малко остава да глътне фуражката си. И — госпожо Сюшо така, госпожо Сюшо иначе.

— Артур! Престани! — сухо го прекъсва баба му. — Дръж се прилично. Не се говори така, да сравняваш хората с гъсоци — възмущава се тя.

Артур само повдига рамене. Не е напълно убеден, че се държи невъзпитано — та това си е чиста истина!

Баба му леко се окопитва и прави опит да даде някакво обяснение.

— Той се държи любезно с мен, както всички хора от селото — обяснява тя сериозно. — Тук много обичаха дядо ти, защото с изобретенията си помагаше на всички, както навремето помагаше и в Африка в тамошните села. А когато той изчезна, хората много ме подкрепяха.

Разговорът започва да става сериозен. Артур го чувства и престава да размахва ръце.

— И повярвай ми, без тяхната доброта и отзивчивост навярно никога нямаше да понеса толкова мъка — смирено признава тя.

Артур се умълчава. Когато си на десет години, невинаги се сецаш какво да отговориш.

Баба му го погалва нежно по косата и му връчва списъка за покупките.

— Вземи. Оставям те да пазаруваш. Знам, че това те забавлява. Трябва да отида да взема нещо от госпожа Розенберг. Ако свършиш преди мен, изчакай ме пред касата.

Артур кимва утвърдително с глава, вече във възторг от идеята да преминава край рафтовете на носа на железния си кораб.

— Мога ли да си купя сламки? — пита той с невинен вид.

Бабинка широко му се усмихва.

— Да, скъпи. Колкото искаш.

Не му трябваше повече, за да прекара една незабравима сутрин.

Бабата прекосява широката улица, като старателно поглежда ту наляво, ту надясно, макар да не е необходимо — няма никакво движение. Навярно това е някакъв стар рефлекс от миналото, когато кръстосваше с мъжа си европейските и африканските столици.

Бабинка влиза в малкия железарски магазин на семейство Розенберг, където камбанката на входната врата си има своя история.

Госпожа Розенберг се появява внезапно, сякаш дявол на пружина изскача от кутията си. Трябва да кажем, че вече повече от час тя стои залепена за стъклото на прозореца, вирайки се в улицата, в очакване да се появи приятелката ѝ.

— Той не тръгна ли след вас? — пита тя веднага, пропускайки от възбуда да я приветства с „добре дошла“. Бабинка поглежда бързо навън.

— Не, не мисля. Смятам, че не се досеща за нищо.

— Чудесно! Чудесно! — повтаря собственичката на магазина, като влиза навътре. Навежда се зад внушителния тезгях от ливански кедър и измъква от там пакет, сложен в книжна торбичка. Поставя го внимателно върху плата от старо дърво.

— Ето, всичко е тук — казва тя с такава радостна усмивка, че заприличва на петгодишно момиченце.

— Благодаря, вие сте чудесна. Нямате представа как ми облекчавате живота. Колко ви дължа?

— Ами! Нищо! Беше ми много забавно.

Бабата на Артур е доволна и само доброто ѝ възпитание я кара да настоява:

— Госпожо Розенберг, наистина много мило от ваша страна, но не мога да приема.

Но собственичката вече я е завъртяла с лице към вратата и е пъхнала пакета в ръцете ѝ.

— Хайде, не настоявайте повече и побързайте, преди да се е досетил за нещо!

Тя просто я изтиква през вратата навън.

Бабинка все пак успява да се спре на прага.

— Неудобно ми е... Просто не знам как да ви благодаря — признава тя, леко натъжена.

Собственичката я разтърсва приятелски за раменете.

— Благодарение на вас и аз имам участие. Нищо не би могло да ми достави по-голямо удоволствие.

Двете възрастни дами заговорнически се усмихват. Трябва да си живял повече от шейсет години, за да може да споделиш такава усмивка, без да се разплачеш начаса.

— Хайде, да ви няма! — заповядва ѝ собственичката. — Разчитам на вас да дойдете утре и да ми разкажете всичко, с най-малките подробности!

Бабинка леко се усмихва в знак на съгласие.

— Няма да пропусна. До утре.

— До утре — отвърща госпожа Розенберг, преди да заеме наблюдателния си пост на прозореца.

Отдалече тя вижда как бабата на Артур отваря капака на шевролета и пъхва тайнствения пакет под едно старо одеяло.

— О, колко е вълнуващо! — шепне собственичката, пляскайки с ръце.

Когато Бабинка намира Артур при касата, той вече е започнал да изпразва съдържанието на количката, редейки покупките върху подвижната лента. Какво по-забавно от това да си играеш на влакче, като слагаш едно до друго пакет макарони и паста за зъби, пакет захар и шампоан с ябълков аромат.

Бабата поглежда към касиерката, но тя, както изглежда, е въввлечена в играта. Младата жена, облечена в униформена блуза, леко ѝ кимва, за да я успокои. Върху подвижната лента преминава пакет със сламки — нищо особено.

— Всичко ли намери? — пита Бабинка.

— Да, да — отвърща ѝ той, погълнат от регулирането на движението.

Втора опаковка със сламки минава под носа на бабата.

— Боях се, че няма да разчетеш почерка ми.

— Не, няма проблем. А ти намери ли каквото търсеше?

Бабинка я обзема тревога — да излъжеш дете понякога е най-трудното нещо на света.

— Ами... Да... Не... Още не е готово. Навярно другата седмица — смутолевя тя, пълнейки нервно първите торби с пакети сламки. Смутена от лъжата си, едва на шестия пакет от по сто сламки тя се осмелява най-последно да реагира:

— Артур! Но... какво ще правиш с всички тези сламки?

— Ти ми каза „колкото искам“, нали?

— Да, вярно... Казах го просто ей така — прошепва тя.

— Това е последният пакет! — извиква той, за да прекъсне разговора и да даде възможност на придобивката си да мине. Баба му не знае какво да каже. Касиерката си придава съкрушен вид, че не е получила никакво нареждане за намалена цена, когато се купуват сламки на едро.

Старият шевролет, още по-уморен на връщане, отколкото на отиване, току-що е спрял пред кухненския прозорец — така по-лесно ще се пренесат продуктите. Артур започва да трупва пакетите върху перваза на прозореца. Да помага на баба си, е нещо естествено за нашия малък герой, но днес той, изглежда, няма търпение да свърши час по-скоро. Дългът го зове другаде.

Баба му долавя посланието.

— Остави, скъпи. Аз ще довърша. Върви да поиграеш, докато още е светло.

Артур не чака да му повтарят. Грабва торбата, пълна със сламки, и се затичва с лай към градината. Не, не той, а Алфред лае зад него, за да сподели радостта му.

Бабата също е доволна, че толкова бързат — сега тя ще може да измъкне от колата тайнствения пакет и спокойно да го скрие вътре в къщата.

Артур запалва дългата неонова лампа, която няколко пъти премигва, преди да освети целия гараж.

Сякаш изпълнявайки ритуал, момчето грабва една стреличка до вратата и я запраща в другия край на помещението. Стрелата уцелва мишената точно в средата.

— Ура! — извиква то и размахва победоносно ръце. После се запътва към работната маса, затрупана с части от някакво изобретение.

Става дума за няколко бамбукови пръчки, старателно разрязани по дължина и всяка половинка с пробити многобройни дупчици.

Артур нетърпеливо изпразва торбата със скъпоценния товар, после разкъсва един по един пакетите със сламки. Те всички са различни по големина и по цвят. Момчето се колебае, преди да избере

първата сламка, сякаш е хирург, който избира подходящия скалпел. Най-после хваща една и опитва да я закрепим в първата дупчица, издълбана в бамбуковата пръчка. Но дупчицата е малко по-тясна. Нима това може да е пречка! Артур веднага изважда швейцарското си ножче и разширява дупчицата. Повторният опит е успешен и сламката чудесно се промушва. Артур се обръща към кучето си — единствения привилегирован свидетел на този паметен миг:

— Алфред, ти ще присъстваш при създаването на най-голямата напоителна мрежа в целия окръг — перчи се той. — Ще бъде по-голяма от онази на Цезар, по-съвършена от дядовата! Ето... това е мрежата на Артур!

Алфред се прозява от вълнение.

Артур изобретателят прекосява двора, нарамил огромната си бамбукова пръчка с втъкнати в нея дузина сламки.

Баба му, все още заета с подреждането на покупките, го наблюдава през прозореца на кухнята. Тя за миг се замисля дали да го попита какво носи, защото не ѝ е ясно, но накрая само повдига рамене.

Артур внимателно поставя бамбуковата пръчка върху малки подпорки, направени за тази цел. Под тях старателно е изкопана канавка. На дъното ѝ, на равни разстояния, се виждат малки нежнозелени стръкчета, на които им казват „репички“.

Артур изтичва до гаража, взема маркуча и го размотава.

Всичко е наред. Нищо друго не иска.

Под тревожния поглед на Алфред, по-страшен от погледа на надзирател, момчето свързва с пластилин — разноцветен, разбира се — края на маркуча с първата бамбукова пръчка. След това извива пръчката така, че над всяко стръкче да има по една сламка.

— Това е най-важният момент, Алфред, регулирането на водата трябва да е точно до милиметър, иначе рискуваме да стане наводнение или напълно да унищожим реколтата — казва той, сдържайки дъха си, сякаш работи с експлозив.

Алфред изобщо не го е грижа за някакви си репички и след малко се връща с хубавата си стара топка за тенис в уста, която пуска точно върху едно съвсем нежно стръкче.

— Алфред! Ама че момент избра! — изревава Артур. — Нали знаеш, че на строежа е забранено за външни лица! — добавя той, като грабва топката и я праща колкото се може по-далеч. Алфред естествено си мисли, че играта започва, и хуква, снишен до земята, да преследва въображаемата си жертва.

Артур привършва с регулирането и изтичва към крана, завинтен върху стената на гаража.

Кучето пак се връща с топка в уста, но господарят му е изчезнал.

Момчето хваща крана и благоговейно го отвърта.

— Господ да ми е на помощ! — прошепва то и хуква, следвайки посоката на маркуча, за да стигне, преди да е шурнала водата. В движение се разминава с кучето, което тича към него. Алфред е напълно объркан от тези нови правила в играта.

Артур се просва на земята, после, на четири крака, следи водната струя, която се разлива по бамбуковия прът и се стича по сламките, една по една. Така всяко наболо стръкче репичка попива живителна влага.

— Ураа! — извиква Артур и стиска лапата на кучето, за да му честити.

— Браво! Поздравления! Това е забележително дело, което ще остане в историята, помнете ми думата! — поздравява се той от името на кучето.

Бабинка се появява на прага, препасала престилка.

— Артур, на телефона! — вика тя по навик.

Артур пуска лапата на кучето.

— Извинете ме. Навярно е Председателят на компанията „Водопроводни инсталации“, който ме вика, за да ме поздрави. След минутка съм на ваше разположение.

ВТОРА ГЛАВА

Артур нахлува в салона с такава скорост, че успява само с едно плъзване, сякаш е на кьнки, да прекоси стаята от единия до другия край.

Той грабва телефона и потъва в мекото канапе.

— Изобретих система за напояване, като Цезар! Но не за салати! А за да пораснат бабините репички! Щом имат вода, ще растат двойно по-бързо! — вика той в слушалката, без да знае с кого разговаря.

Но вече е четири часът и както всеки ден, обажда се майка му.

— Чудесно, скъпи. Но кой е този Цезар? — пита тя, леко объркана от този изблик на енергия.

— Колега на дядо — отвърща уверено момчето. — Надявам се да пристигнете, преди да се стъмни. Така ще може да видите всичко. Къде сте сега?

Майката е смутена.

— ... Все още сме в града.

Артур изглежда леко разочарован, но днес нищо не може да помрачи чувството му на победител.

— Добре. Няма страшно. Ще го видите утре сутринта — самоуспокоява се той.

Майка му започва да говори с най-нежния си глас, а това не е добър знак.

— Артур... Няма да можем да дойдем веднага, скъпи.

Телцето на Артур постепенно се свива, като прободен балон, който издиша.

— В града имаме много проблеми. Затвориха фабриката и... Татко трябва да търси друга работа — признава младата жена с достойнство.

— Нека дойде тук, в градината има много работа — наивно отвърща детето.

— Говоря за истинска работа, Артур, работа, от която да се печелят пари, за да можем и тримата да се храним.

Артур размисля няколко секунди.

— Знаеш ли, с водната система на дядо можем да отглеждаме каквито си искаме зеленчуци, не само репички. И ще има достатъчно храна и за четиримата!

— Разбира се, момчето ми. Но парите не са само за храна. С тях плащаме наема и...

Артур я прекъсва, обзет от ентузиазъм:

— Можем чудесно да живеем тук всички. Има много място и съм сигурен, че Алфред също ще е доволен. И Бабинка, разбира се.

Търпението и любезността на майката са подложени на изпитание.

— Чуй ме, Артур. Не прави нещата още по-сложни. И без това не ни е леко. Татко има нужда от работа, значи ще останем тук още няколко дни, докато намерим нещо подходящо — приключва разговора мама.

Артур не може да разбере защо майка му така решително отхвърля неговите разумни предложения. Но възрастните, то се знае, си имат свои, лишени от всякаква логика, доводи.

— Добре — отвърща той примирено.

Спорът е приключен и гласът на мама отново става нежен и ласкав.

— Ако не сме с вас, това не означава, че не мислим за теб, особено днес — казва тя с някакви тайнствени нотки в гласа. — Защото днес... е твоят... рожден... ден! — изтананиква тя последните думи.

— Честит рожден ден, сине! — изведнъж проехтява в слушалката гръмкият глас на баща му.

Артур вече не се радва. Казва „благодаря“, но едва чуто. Баща му се прави на веселяк.

— Мислиш, че сме те забравили, а? Ето, че не сме! Изненада! Десетата година не се забравя! Сега вече си голямо момче! Моето голямо момченце!

Подражание на щастие, което не може да излъже никого, най-вече Артур.

Бабинка наблюдава отдалече, сякаш знае предварително, че разговорът ще е болезнен за внука ѝ.

— Харесва ли ти подаръкът? — пита бащата.

— Но той още не го е получил, глупчо! — шепнешком се възмуцава майката и прави опит да заглади нетактичния въпрос на мъжа си:

— Договорила съм се с баба ти, скъпо дете. Утре ще отидете двамата в градчето и ще си избереш какъвто подарък искаш — нежно казва тя.

— Все пак да не е много скъп — чува се гласът на бащата, без той самият да е наясно това шега ли е, или не.

— Франсоа! — ядосва се майката. — Не можеш ли поне малко да мислиш, преди да говориш!

— Аз... се пошегувах! Какво пък! — смутолевя бащата, като лош актьор.

Артур не помръдва, като статуя. Някъде някакъв кран е затворен напълно.

— Добре! Време е да те оставяме, сине. Телефонът също не е безплатен — не може да се въздържи бащата.

От слушалката, напълно безплатно, се чува как родителите се карат.

— Довиждане, сине, и... — на това място гласовете на родителите се обединяват, за да изпеят едновременно:

— Честит рожден ден!

Артур бавно поставя слушалката на място, почти без вълнение. В главата му се върти само една мисъл. На върха на бамбуковата му пръчка има повече живот, отколкото в този телефон. Той поглежда кучето си, клекнало срещу него, в очакване да разбере какво става.

— Не беше Председателят — доверява му се момчето.

Внезапно, за миг, наистина го обзема чувство на самота. Една кръгла черна дупка, в която е по-добре човек да не пропада.

Алфред още веднъж предлага топката си, за да смени темата на разговора, но една песничка ги изтръгва и двамата от унеса им.

— Честит рожден ден! — весело напява Бабинка.

Тя се появява с голяма шоколадова торта в ръце, с десет свещички отгоре. Пристъпва бавно, в такт с лая на Алфред, който не понася някой да пее без него.

Лицето на Артур светва още преди свещичките да го озарят с пламъка си. Бабата слага тортата пред него, заедно с два малки подаръка.

Песента свършва. Истинска изненада, добре пазена, до последния момент.

Силно развълнуван, Артур се хвърля на врата на баба си.

— Ти си най-хубавото, най-прекрасното бабче на света! — извиква той, без да се сдържа.

— А ти си най-доброто внуче! Хайде, духай!

Момчето поема дълбоко въздух, после се отказва.

— Много са красиви, нека още да погорят. Първо подаръците.

— Както искаш — съгласява се Бабинка развеселена. — Това е от Алфред.

— Много мило, че си се сетил, Алфред — казва Артур, силно изненадан.

— А ти да не би да забравяш рождения му ден? — припомня му бабата.

Артур се усмихва — вярно е! — и разкъсва пакетчето.

Това е една съвсем нова топка за тенис.

Артур е във възторг.

— Ура! Никога не съм имал нова топка. Хубава е.

Алфред лае, за да започнат да играят. Артур се готви да я метне надалеч, но баба му го спира.

— Предпочитам да играете навън — казва му тя.

Момчето, естествено, се съгласява и скрива топката между две възглавници зад гърба си. Разтваря другото пакетче.

— А този подарък е от мен — уточнява бабата.

Вътре има малка състезателна количка, с ключе отстрани, което задвижва пружината, служеща за мотор. Артур е във възторг. Алфред също.

— Чудесна е! — казва момчето, зяпнало от възлнение.

Веднага навива пружината на количката и я слага на земята. Като имитира бръмченето на мотор, то пуска свръхмощната кола и тя прекосява салона, следвана от Алфред. Рикошира няколко пъти и най-после хитро се скрива от кучето под един стол.

Артур се развеселява.

— Мисля, че той ще предпочете колата пред топката.

Болидът спира пред входната врата, Алфред е изгубил следите му.

Момчето отново поглежда към тортата, но още не се решава да духне свещичките.

— Но как успя да направиш такава торта? Нали фурната ти не работеше? — пита Артур.

— Намерих начин — признава баба му. — Госпожа Розенберг ми услужи с фурната си и ми даде няколко кухненски уреда.

— Тортата е чудесна — подхвърля Артур, без да откъсва поглед от нея. — Само че малко е големичка за нас тримата — добавя той.

Бабинка усеща как лошото настроение се възвръща.

— Не им се сърди, Артур. Правят каквото могат. И съм сигурна, че щом татко ти си намери работа, всичко ще се нареди.

— И миналата, и по-миналата година те пак не бяха тук за рождения ми ден. Не мисля, че новата работа ще промени нещата — отговаря Артур като възрастен. Баба му, за беда, не може нищо да възрази, нито да добави. Момчето се кани да духне свещичките.

— Първо си пожелай нещо — подсказва му Бабинка.

Артур не мисли дълго:

— Пожелавам на другия ми рожден ден... дядо да е тук, с нас.

Бабинка не успява да се сдържи — по бузата ѝ се търкулва сълза. Гали косите на внука си.

— Надявам се желанието ти да се сбъдне, Артур — промълвя тя. — Хайде, духай сега, ако не искаш да ядеш торта с восък!

Докато Артур поема дълбоко въздух, Алфред най-сетне е намерил количката, заклещена зад входната врата. Но една заплашителна сянка се откроява зад стъклото, толкова заплашителна, че кучето не смее да вземе играчката.

Сянката се приближава, отваря вратата, става течение и свещичките угасват в мига, в който Артур се кани да ги духне.

На момчето, така да се каже, му секва дъхът.

Сянката се приближава с бавни, но шумни стъпки към салона. Бабинка не помръдва, застинала в тревога.

Човекът най-после се появява в осветеното пространство. Той е петдесетгодишен, с едро тяло и неприветливо, изпито лице, независимо дали го гледаш отблизо, или отдалеч. За сметка на това е

облечен безупречно. Но понеже не дрехата прави човека, нашите двама герои продължават да са нащрек.

Господин Давидо, за да разведри атмосферата, учтиво сваля шапка и прави опит да се усмихне, но усмивката му е кисела, сякаш страда от зъбобол.

— Виждам, че идвам тъкмо навреме — казва той двусмислено.

Бабинка го разпознава по гласа. Прочутият Давидо, собственикът на не по-малко прочутата „Корпорация Давидо. Хранителни стоки“.

— Не, господин Давидо, идвате в най-лошия момент. Изкушавам се да кажа — както винаги — отвърща му бабата, запазвайки ледената си учтивост. — Не знаете ли, че елементарното възпитание изисква, когато човек отива при някого без предупреждение, поне да позвъни на вратата.

— Звъннах — брани се Давидо. — И мога да го докажа.

Той гордо размахва парче от синджирче.

— Някой ден звънецът ви ще падне върху нечия глава — предупреждава ги той. — Следващия път ще натисна клаксона, ще е по-разумно.

— Не виждам никаква причина да има следващ път — подхвърля възрастната жена. — А днешното ви посещение е крайно неуместно — имаме семеен празник.

Давидо забелязва тортата с угасналите свещички.

— Ах, каква хубава торта! — тананика грубиянинът. — Честит рожден ден, малкият! На колко години ставаш?

Той набързо преброява свещичките:

— Осем, девет, десет! О, как лети времето! — възкликва той с лицемерен възторг. — Кога беше ей такъв и не се отделяше от дядо си. Колко време мина от тогава? — пита той с явното желание да посипе сол в раната на Бабинка.

— Скоро ще станат четири години — отговаря тя с достойнство.

— Вече четири години? Сякаш беше вчера! — добавя той с едва прикрито злорадство. Рови в джоба си. — Ако знаех, щях да донеса нещичко на малкия, а засега...

Той изважда от джоба си един бонбон и го подава на Артур:

— Вземи, малкият. Честит рожден ден! — Чувства се задължен да добави той.

Бабинка изразително поглежда към внука си. Ясно — никакви скандали! Посланието е прието. Артур взема бонбона с два пръста, както се разглежда перла.

— О, колко мило, нямаше нужда. Не съм виждал такъв бонбон! — казва той с презрителна насмешка.

Давидо се въздържа, въпреки че просто се разкъсва от желание да даде хубав урок на този нахалник.

— Имам нещичко и за вас, госпожо — подхвърля той за отмъщение.

Бабата го прекъсва:

— Вижте какво, господин Давидо, много любезно от ваша страна, но аз нямам нужда от нищо, освен, може би, да прекарам една спокойна вечер насаме с внука си. Каквато и да е целта на вашето посещение, бих ви помолила веднага да напуснете тази къща, в която определено не сте добре дошъл.

Въпреки изключителната си учтивост, тя недвусмислено изказва мнението си.

Давидо изобщо не обръща внимание на думите ѝ. Невъзмутимо рови в джобовете си и намира онова, което търси.

— А, ето го! — възкликва той, разгръщайки един лист, сгънат на четири. — Понеже пощаджията минава край вас само веднъж в седмицата, реших да свия от пътя, за да ви спестя чакането. Има новини, които човек е по-добре веднага да научи — обяснява той с лицемерна добронамереност.

После подава листчето на Бабинка, тя го взема и слага малките си очила.

— Според този документ вашият договор за собственост изтича поради неизплатени вноски — продължава той. — Заповедта е издадена от канцеларията на областния управител.

Смутена, бабата започва да чете.

— Той държеше да се запознае лично с въпроса — уточнява Давидо. — Вярно е, че тази история прекалено се проточи.

Не беше нужно Артур да чете документа, за да смаже с поглед отвратителния човек.

Давидо му се усмихва със змийски поглед.

— Документът окончателно прекъсва договора ви за собственост от 28 юли и същевременно узаконява моето право на собственост. Това

отчасти обяснява естествената ми нагласа да се чувствам тук... като у дома си!

Давидо е много горд, че е нанесъл такъв удар. Толкова лесно се справи, че без малко да изпита угризения.

— Но бъдете спокойни — уточнява той, — няма да ви изпъдя, както вие сега ме пъдите. Ще ви дам време да си стегнете багажа.

Бабинка очаква най-лошото.

— Давам ви четирийсет и осем часа — отсича Давидо с леден тон. — Дотогава чувствайте се при мен... като у дома си — злорадо добавя той.

Ако можеше да убие с поглед Давидо, Артур отдавна да го е направил на решето.

Бабинка, напротив, изглежда невероятно спокойна. Тя старателно препрочита последния параграф на писмото, преди да каже:

— Но виждам един малък проблем.

Давидо се сепва, неспокоен поначало.

— Проблем ли? Какъв проблем?

— В бързината си да ви послужи, вашият приятел, управителят, е забравил само едно нещо.

Идва ред на Давидо да очаква най-лошото. Камъчето, което можеше да преобърне цялото му начинание.

— Какво точно? — небрежно пита той.

— Чисто и просто е забравил... да се подпише.

Бабинка обръща листа и показва празното място.

Давидо се оплита като пате в кълчища. Край на красивите думи, на изразителните гримаси. Заковал се е пред парчето хартия, ням като риба.

Артур едва се сдържа да не закрепши от радост. Не, няма да му окаже такава голяма чест. По-добре да запази докрай мълчаливото си презрение.

Баба му сгъва писмото и го връща на Давидо.

— Значи все още сте в моя дом, докато не се докаже противното. И понеже не притежавам вашата всеизвестна деликатност, давам ви десет секунди, за да напуснете тази къща, преди да съм извикала полиция.

Давидо търси подходящата дума, за да излезе непосрамен, но така и не я намира.

Артур вдига слушалката.

— Нали знаете да броите до десет? — пита момчето.

— Вие... ще съжалявате за вашата наглост! Помнете ми думата!
— изсъсква Давидо.

Той се обръща кръгом и затръшва вратата след себе си, но толкова силно, че предсказанието му се сбъдва — камбанката пада върху главата му.

Зашеметен, заслепен от болка, той се удря в дървената колона — въпреки че тя ясно се вижда, — не улучва стъпалото и се просва върху настилката от дребни камъчета.

Стига някак до колата си, с все сила хлопва вратата, като затиска края на сакото си, и потегля сред облак прах. Но прахта толкова му отива!

Небето току-що се е оцветило в оранжево. А слънцето на свой ред се опитва да се изтърколи по отсрещния хълм, както е нарисувано върху великолепната гравюра, която Артур гали с върха на пръстите си. Тя представлява африканска савана, окъпана в светлината на залязващото слънце. Почти се усеща огненият ѝ дъх.

Артур, с още влажна, миришеща на ябълка коса, седи в леглото, разтворил на коленете си дебела книга в кожена подвързия. Тази книга всяка вечер го отвежда в страната на сънищата. Баба му, седнала до него, изглежда някак особено развълнувана от гравюрата.

— Всяка вечер ние имахме възможност да се наслаждаваме на тази възхитителна гледка. И точно сред такава красота майка ти се появи на бял свят — разказва бабата.

Артур жадно попива думите ѝ.

— Докато раждах в една палатка, дядо ти стоеше отвън и рисуваше този пейзаж.

Момчето се усмихва, като си представя как дядо му рисува.

— Но какво правехте в Африка? — наивно пита то.

— Аз бях медицинска сестра, а дядо ти беше инженер. Той строеше мостове, тунели, пътища. Там се срещнахме. Имахме еднакви желания. Желанието да помагаме и да опознаем тези чудесни хора, африканците.

Артур внимателно прелиства страницата и се заглежда в следващата рисунка. Тя е цветна. Представлява африканско племе, събрано цялото — мало и голямо. Полуголи, накичени с гердани и амулети, всички са високи и слаби. Вероятно са далечни братовчеди на жирафите, затова са толкова грациозни.

— Кой са тези хора? — пита смаяно Артур.

— Това е племето бонго-матасалай — отвръща баба му. — Дядо ти се беше сприятелил с тях заради невероятната им история.

Артур вече изгаря от любопитство.

— История? Каква история? — пита той.

— Не тази вечер, Артур. Може утре да ти я разкажа — отговаря Бабинка, доста уморена.

— О, моля те, бабче! — настоява момчето с умилително изражение.

— Трябва да оправя кухнята — отбранява се тя.

Но Артур знае как да надхитри бабината умора.

— Моля те, само пет минутки... За рождения ми ден! — казва той с глас, който би трогнал и камък.

Баба му не може повече да се съпротивлява.

— Минутка, не повече — съгласява се тя.

— Не повече — обещава Артур, както зъболекар обещава, че няма да боли.

Бабата се настанява по-удобно, внукът прави същото.

— Племето бонго-матасалай са били много високи хора и в зряла възраст всеки един от тях стигал до два метра, че и повече. Не е лесно да се живее, когато си толкова висок, но те казвали, че природата ги е направила такива и че непременно някъде съществува техен брат, тяхна втора половинка, която допълва всичко онова, което им липсва, и обратното.

Артур е запленил. Бабинка е увлечена от вниманието на слушателя си.

— Китайците наричат това „Природно начало“ — Ян и Ин. А бонго-матасалаите го нарекли „Брат по природа“. И векове наред те търсели своята половинка, тъкмо онази половинка, която щяла най-сетне да им донесе желаното равновесие.

— И намерили ли са я? — пита разтревожено Артур, твърде нетърпелив, за да допусне разказът да прекъсне.

— След повече от триста години търсене по всички краища на Африка... да, те намерили половинките си — потвърждава баба му. — Това било друго племе, което — връх на иронията! — живеело до тях. Едва на няколко метра, за да бъде по-точна.

— Как е възможно? — учудва се Артур.

— Членовете на това племе се наричали минимои и били високи... не повече от два милиметра!

Бабинка обръща страницата и на следващата се вижда това изключително племе, отмарящо в сянката на едно глухарче.

Момчето зяпва от учудване. Никога досега не беше чувало такава чудесна история — дядо му предпочиташе да разказва за изобретенията си.

Артур прелиства страниците, за да види по-добре разликата в ръста на двете племена.

— И те... добре ли са се разбирали? — безпокои се той.

— Чудесно! — уверява го бабата. — Когато работели, всеки вършел онова, което другият не можел да направи. Ако някой от високите отсичал дърво, някой от малките чистел дървесните червеи. Прекалено високите и прекалено ниските били създадени един за друг. Заедно, те имали единно и пълно виждане за света, който ги заобикалял.

Артур е смаян, почти опиянен. Той обръща следващата страница и вижда едно нежно същество, което кара детското му сърце да се разтупти.

Две огромни сини очи го гледат изпод рижав, непокорен кичур коса, устните са с цвят на грейпфрут, погледът — хитър, като на лисиче, а усмивката е способна да разтопи сърцето и на най-суровия ескимос.

Артур още не осъзнава, че току-що се е влюбил. В момента той само усеща как по тялото му се разлива топлина, а дробовете му се изпълват с по-друг въздух, наситен с аромати.

Баба му го наблюдава с крайчеца на окото си, толкова щастлива, че присъства на това чудо — раждането на една любов.

Като се прокашля, за да прочисти гърлото си, Артур все пак успява да изговори няколко думи:

— Кое... кое е това момиче? — заеквайки, пита той.

— Това е дъщерята на минимойския цар. Принцеса Селения — простичко отвърща Бабинка.

— Красива е — неволно се изплъзва от устните на Артур, но той веднага се сепва. — Искам да кажа, че... историята е хубава... Просто невероятна!

— Дядо ти беше почетен гражданин на бонго-матасалаите. Трябва да призная, че той толкова много направи за тях: кладенци, напоителни канали, язовири... Дори им показа как да си служат с огледалата, за да общуват помежду си и да пренасят енергия — с известна гордост се впуска в подробности Бабинка. — И когато дойде време да си тръгнем, за да му се отблагодарят, те му подариха торба, пълна с рубини, от големи по-големи.

— Ура! — провиква се Артур.

— Но дядо ти не знаеше какво да прави с това съкровище. Искаше нещо съвсем друго — доверява му се бабата. — Искаше да узнае тайната, която да му позволи да отиде при минимоите.

Артур е нащрек. Той поглежда към рисунката с принцеса Селения, после се обръща към баба си.

— И те... казаха ли му я? — пита той сякаш между другото, но знаеше, че отговорът може да промени живота му.

— Така и не разбрах — отвърща баба му, привидно чистосърдечно. — Войната избухна, аз се върнах в Европа, а дядо ти остана там през цялата война. Цели шест години нямах никаква вест от него — признава тя. — С майка ти мислехме, че повече няма да го видим. Какъвто беше храбър, вероятно бе загинал в бой — заявява тя.

Артур с нетърпение очаква баба му да продължи разказа си.

— Но ето че един ден получих писмо със снимка на къщата и с молба да се оженим. Всичко наведнъж!

— И после? — пита Артур възбудено.

— После... припаднах! Дойде ми в повече — така изневиделица! — признава бабата.

Артур избухва в смях, като си представя как баба му се просва на земята, стиснала писмото в ръка.

— А след това какво направи?

— Ами... отидох при него. И се оженихме — казва тя, като нещо очевидно.

— Дядо наистина е много силен — подхвърля Артур.

Баба му става и затваря книгата.

— Да, а аз наистина съм много слаба! Петте минути отдавна минаха. Хайде, бързо в кревата!

Тя повдига завивките, за да може Артур да си пъхне краката.

— Искан ми се и аз да отида при минимите — доверява ѝ се той, като придърпва завивките чак до брадичката. — Ако някой ден дядо се върне, мислиш ли, че ще ми открие тайната си?

— Ако си разумен и ме слушаш..., ще се застъпя за теб.

Артур я целува по врата.

— Благодаря ти, бабче. Знаем, че мога да разчитам на теб.

Възрастната жена се освобождава от тази чудна прегръдка и става.

— А сега заспивай! — казва тя строго.

Артур изведнъж се обръща и заравя лице във възглавницата, сякаш вече е заспал. Бабинка нежно го целува, взема книгата и изгасва лампата, оставяйки момчето в прегръдките на Сънчо, а навярно и на Селения. С приглушени стъпки тя влиза в работната стая на мъжа си, избягвайки скърцащите места от паркета. Слага ценната книга на мястото ѝ, после се застоява за малко пред портрета на мъжа си. От гърдите ѝ се изтръгва въздишка — огромна в тишината на нощта.

— Липсваш ни, Арчибалд — признава накрая тя. — Ти наистина много ни липсваш.

После изгасва лампата и със съжаление затваря вратата.

ТРЕТА ГЛАВА

Вратата на гаража е толкова тежка, че едва се отваря — като че ли е врата на замък подвижен мост, — и Артур губи винаги по няколко секунди, за да се справи с нея.

После застава на колене и изкарва колата си от гаража. Осемстотин конски сили в три сантиметра дължина! Стига да си с въображението на Артур, а то никога не е липсвало на момчето.

Побутвайки с пръст количката, той внимателно я извежда вън от гаража, като същевременно изпълнява ролята на мотор — бръмчи, реве, ръмжи — все звуци, достойни за едно истинско ферари.

Двамата водачи, заели вече местата си, и началникът им, който ги напътства, заговорват с гласа на Артур:

— Господа, искам пълен отчет за нашата световна напоителна мрежа — казва той, сякаш държи високоговорител.

— Добре, шефе — отговаря момчето вместо водача.

— И внимавайте с тази нова кола, тя е свръхмощна — добавя високоговорителят.

— Дадено, шефе. Не се безпокойте — отвърща водачът, преди да напусне паркинга и да навлезе в тревната площ.

Бабинка бутва входната врата с крак, за да се отвори. Ръцете ѝ са заети с огромен леген, пълен с пране, и тя бърза да го просне на въжето в дъното на градината. Артур бавно побутва колата си, която се спуска в канавката, издълбана в земята, и се изкачва до внушителната напоителна мрежа.

— Говори патрулната кола: Централа, засега всичко е наред — казва водачът.

Но явно е избързал със съобщението. Срещу тях една огромна тенис топка (съвсем нова) запушва напълно прохода.

— О, Господи! Право напред! Това е катастрофа!

— Какво става, патрулният?! Отговорете! — безпокои се началникът, нали от кабинета си не може да види нищо.

— Срутване! Не, не е срутване! Това е клопка! Снежният човек от равнината!

Алфред току-що е долепил нос до топката за тенис и с все сила маха с опашка.

— Централата до патрулния: Внимавайте с опашката му, това е страшно оръжие! — предупреждава високоговорителят.

— Не се тревожете, шефе. Изглежда кротък. Ще се опитаме да разчистим пътя. Изпратете ни подемен кран!

Веднага ръката на Артур се превръща в ръка на автоматичен кран, заедно с всички възможни шумове.

След няколко маневри ръката кран най-после „захапва“ топката.

— Пускам! — извиква водачът.

Ръката на Артур се изпълва и запраща топката колкото се може по-далеч.

Естествено, Снежният човек от равнината тича след нея.

— Пътят е свободен и ние се избавихме от Йети — гордо съобщава водачът.

— Добре свършена работа, патрул! — одобрява високоговорителят. — Продължавайте в същия дух. Задачата трябва да се изпълни.

А Бабинка изпълнява собствената си задача и хваща второто въже, за да просне на него чаршафите.

В далечината, върху гребена на хълма, малко облаче прах показва, че пристига някаква кола. Днес не е ден нито за пощаджията, нито за млекаря.

— Кой идва пак? — тревожи се бабата.

Артур все още е патрулен, но ето че се случва нова беда. Йети се връща, прекрива през канавката, с топката в уста, готов да я пусне. В колата настъпва паника.

— Господи, загубени сме! — извиква помощникът.

— Никога! — крещи дежурният. В този критичен момент Артур му е услужил с гласа си.

Йети от равнината хвърля бомбата и тя пада в канавката.

— Побързайте, капитане — умолява помощникът, — или всички ще умрем!

Топката се търкулва в канавката, също както във филма за Индиана Джоунс, но в съвсем умален вид.

Артур най-после спуска колата на земята и я насочва за бягство.

— Банзай! — провиква се той, макар японският възглас да не е много подходящ за случая.

Колата лети напред, догонвана от топката, която още малко и ще я смаже. Тя прави лупинги сред каньона, като изстребител.

Водачът едва идва на себе си. Топката вече е поизостанала от колата, но за беда тя стига до края на канавката, която се издига като непреодолима стена.

— Загубени сме! — хленчи помощникът.

— Дръжте се здраво! — отвърща Артур, смелият водач.

Свръхмощната кола се изпречва срещу стената и я изкачва почти вертикално, преди да се издигне във въздуха и да се приземи след няколко чудесни завъртания. Бolidът спира.

Каскадата беше невероятна, просто идеална.

Артур ще се пръсне от гордост, сякаш е първият автомобилен ас!

— Чудесно, капитане! — казва помощникът, напълно изтощен.

— Дребна работа, момче! — отвърща Артур като стар шофьор.

Една огромна сянка пада върху малката кола. Това е друга кола, много по-голяма — колата на Давидо. Той спира над играчката на момчето и то ужасено извиква. През предното стъкло се вижда, че мъжът е доволен — уплашил е едно дете.

Йетито Алфред се връща с топката в уста, но усеща, че сега не е моментът за игра, и леко я пуска на земята. Тя са търкулва по асфалта, минава под истинската кола и се спира под крака на Давидо, който тъкмо слиза.

Резултатът не закъснява — Давидо стъпва върху топката, полита с разперени ръце и се просва на земята. Чарли Чаплин не би могъл да го изиграе по-добре!

Артур също се строполява на земята, само че от смях.

— Патрулният до Централата! Йети току-що взе нова жертва! — съобщава водачът.

Алфред лае и маха с опашка — йетитата ръкопляска така.

Криво-ляво Давидо се изправя и се изтупва. От яд сграбчва топката и я запокитва колкото се може по-далеч.

Храс! Звукът раздира тишината заедно с плата на сакото, под мишницата.

Топката цопва в резервоара с вода, висок няколко метра.

Вбесен за сакото, но доволен от попадението, Давидо потрива ръце.

— Ваш ред е, централният! — отмъстително подхвърля той на момчето.

Артур посреща удара, без да продума. Мълчанието често е знак за достойнство.

Давидо се завърта на пети и се запътва към дъното на градината.

Бабинка започва да се тревожи от непрекъснатия лай на кучето. Тя издърпва към себе си въжето с пране и отмята един чаршаф, за да мине напреко. Така се озовава лице в лице с Давидо и трепва от изненада.

— Изплашихте ме! — извиква бабата.

— Много съжалявам — отвръща Давидо, но явно лъже. — Пролетно почистване, а? Имате ли нужда от помощ?

— Не, благодаря. Какво пак искате? — тревожи се възрастната жена.

— Искам да се извиня. Снощи допуснах грешка и ми се ще да я поправа — казва той, но гласът му звучи подозрително. Във всеки случай думите му са двусмислени.

Давидо отново измъква от джоба си някакъв лист и го размахва под носа на бабата.

— Ето, всичко е наред! Документът е подписан според правилата.

Той взема една щипка и закача с нея листа на въжето.

— Не сте си губили времето — с отвращение отбелязва бабата, принудена да отстъпи.

— О, само добро стечение на обстоятелствата — отвръща той непринудено. — Както всяка неделя, така и днес, отидох сутринта на черква и просто се сблъсках с управителя.

— Вие ходите в неделя на черква? Защо тогава никога не съм ви виждала? — безмилостно пита бабата.

— Често сядам най-отзад, от смирение. И се чудех, че вас не ви виждам — отвръща той. — Но за сметка на това се видях с кмета и той ми потвърди законността на издадения документ за продажба.

Давидо измъква от джоба си още един лист и също го окачва на въжето, до другия.

— Там срещнах и нотариуса, който узакони покупката — продължава той и още един лист се нарежда до другите. — Също така и банкерът с очарователната си съпруга, които прехвърлиха вашия дълг на моя сметка.

И четвърти лист се слага да се суши до останалите три.

През това време Артур прави опити да се изкатери по северната страна на резервоара. Алфред тревожно го наблюдава отдолу.

Давидо продължава да защипва листовете хартия. Вече е стигнал до деветия.

— ... земемерът, който узакони кадастралните очертания — продължава той, без да спира. — И най-накрая префектът, който преподписа заповедта за освобождаване на помещението в рамките на четирийсет и осем часа.

Той гордо защипва десетия, последен лист.

— Цели десет! Това число ми носи късмет! — подхвърля той с явно удоволствие. Удоволствието на отмъщението.

Бабата на Артур е ядосана, зашеметена, почти припаднала.

— Финита ла комедия! Ако мъжът ви не се появи отново през тези четирийсет и осем часа, къщата е моя.

— Вие сте безсърдечен човек, господин Давидо — най-последно успява да изрече няколко думи възрастната жена, отвратена до краен предел.

— Не е вярно. Аз съм по-скоро щедър по природа и тъкмо затова ви предложих хубавичка сума за тази съборетина! Но вие не искахте и да чуете.

— Къщата никога не е била обявявана за продан, господин Давидо — напомня бабата за стотен път.

— Виждате ли, че сте недобронамерена! — цинично отговаря той.

Артур запазва равновесие на ръба на огромната цистерна, наполовина пълна с вода. Тенис топката спокойно плува на повърхността. Момчето влиза в ролята на каскадьор. То стисва с крака дървения ръб и се изпъва колкото е възможно, за да достигне топката.

Алфред започва да скимти. Чудно, как животните предусещат бедата, която идва.

Плясък. Съвсем тихичък. Просто смешен, но достатъчен, за да се озове момчето на дъното на цистерната.

Алфред с подвита опашка тихомълком се изнизва, призван да изпълни друга важна задача.

— Защо толкова държите на това парче земя и на тази разнебитена къща? — пита Бабинка.

— От сантименталност. Земята принадлежеше на родителите ми — хладно отвърща деловият човек.

— Знам. Но тъкмо родителите ви щедро я преотстъпиха на съпруга ми, като дар за всички добрини, които е сторил за този край. Нима не зачитате волята на покойните си родители? — пита бабата.

Давидо явно е притеснен.

— Покойници! Не са покойници, а изчезнали. И те като мъжа ви изчезнаха и ме оставиха съвсем сам — кипва Давидо.

— Родителите ви не са ви изоставили, мило момче, те загинаха във войната — уточнява кротко Бабинка.

— Все едно, резултатът е същият! — отвърща той настръхнал. — Оставиха ме сам, значи сам трябва да оправям нещата си. И ако вдругиден, точно на обяд, мъжът ви не е подписал този документ и не си е изплатил дълга, ще бъда принуден да ви изхвърля, независимо дали прането ви е сухо, или мокро!

Давидо вирва нос, врътва се на пети и дръпва ядно един чаршаф, за да отбележи триумфалното си излизане от сцената. Той се сблъсква с Артур, целият вир-вода.

Деловият човек изкрива като пуйка, която разбира, че я канят на Коледната трапеза.

— Трябва и него да проснете да съхне! — подигравателно подхвърля той.

Артур само му хвърля един убийствен поглед.

Давидо се запътва към колата си, все така покрякващ, а като се прибави и удълженият му тил, той още повече заприличва на пуйка.

Затръшва вратата, задейства шумно мотора и така превърта колелата, че се образува плътен облак прах, който издухва количката отдолу чак на десетина метра. Мъничкият болид няколко пъти се преобръща, плъзга се леко на заден ход и пада в шахтата на канала.

Без да намалява скоростта, Давидо преминава през градината, следван от гъстия облак, който полепва по прането. Артур и баба му също се покриват целите с жълтеникава прах.

Изтощена от толкова много неприятности, бабата сядна на стълбището.

— Горкото ми момче, боя се, че този път няма да мога да възпра този хищник Давидо — отчаяно казва тя.

— По-рано не беше ли приятел на дядо? — пита момчето, като сядна на стълбите до баба си.

— В началото наистина беше — признава тя. — Когато се върнахме от Африка, Давидо не се отделяше от дядо ти. Залепен като гербова марка. Но Арчибалд никога не му се е доверявал напълно и наистина е бил прав.

— Ще трябва да напуснем къщата, нали? — тревожи се Артур.

— Боя се, че да — признава горката жена.

Артур е потресен от новината. Как ще живее без градината си — място на всичките му игри, единственото убежище, когато е самотен. Не, трябва да намери някакво решение.

— Ами съкровището? Рубините, които матасалаите са подарили на дядо? — пита той, преизпълнен с надежда.

Бабинка с широк жест сочи градината.

— Тук е някъде.

— Искаш да кажеш, че... съкровището е скрито в градината? — смайва се Артур.

— Толкова добре е скрито, че аз прекопах цялата градина, но така и не можах да го открия — признава бабата.

Артур вече е скочил на крака. Грабва малката лопата, която дреме край стената, и се насочва към вътрешността на градината.

— Какво ще правиш, миличко? — тревожи се бабата.

— Мислиш ли, че ще стоя със скръстени ръце цели четирийсет и осем часа и ще чакам този лешояд да ни открадне къщата? — отвърща момчето. — Аз ще намеря това съкровище!

Артур с все сила забива лопатата в един малък тревист участък и започва да разравя като булдозер. Алфред е във възторг от тази нова игра и го окуражава с лая си.

Бабинка не може да сдържи усмивката си.

— Копие на дядо си — прошепва тя.

Едва когато се тупва с длани по колената, разбира, че цялата е потънала в прах. Надига се с усилие и влиза в къщата, навярно да смени дрехите си.

Капчици пот блестят по челото на Артур, който дълбае вече трета дупка.

Изведнъж лопатата му се удря в нещо твърдо. Алфред лае, сякаш предусеща важно събитие. Момчето застава на колене и продължава да рови с ръце.

— Ако си намерил съкровището, ти наистина си най-хубавото куче на света! — казва Артур на кучето си, което прилича на самолет — толкова усърдно върти опашка.

Артур разравя пръстта, хваща предмета и го изтръгва от земята. Алфред е луд от радост. Напълно естествено — това е кокал!

— Не толкова съкровище търсим, канибал такъв! — възкликва момчето, преди да хвърли кокала и да започне да копае нова дупка.

Бабинка се е преоблякла. Плисва няколко шепи вода върху лицето си и се оглежда в огледалото. Взира се във възрастната жена срещу нея, изтощена от нещастията, чието сърце кърви от доста дълго време. Жал ѝ е за тази жена и сигурно се пита как тя успява все още да се държи на крака. После въздъхва дълбоко, приглажда косите си и съучастнически се усмихва на отражението.

Вратата в стаята на Арчибалд бавно се отваря. Бабата пристъпва няколко крачки навътре и се оглежда, сякаш е попаднала в музей. Внимателно откача от стената една африканска маска, заглежда се в нея, после повдига очи и среща погледа на мъжа си, застинал върху платното.

— Съжалявам, Арчибалд, но нямаме избор — казва му тя с горчивина.

Свежда поглед и напуска стаята, стиснала африканската маска под мишница.

Артур е стигнал дъното на нова дупка и изважда още един кокал. Алфред свива уши и се прави, че няма нищо общо с това.

— Как е възможно, да не си ограбил цяла месарница? — възмуцава се Артур.

Бабата излиза от къщата, увила маската във вестник, за да не тревожи внука си.

— Аз... трябва да купя нещо в града — смутено казва тя.

— Искаш ли да дойда с теб? — учтиво пита момчето.

— Не, не! Продължавай да копаеш, това е хубаво. Знае ли човек...

Бабата бързо се качва в стария си шевролет и потегля.

— Няма да се бавя! — извиква тя заради шумния мотор.

Колата се отдалечава сред облак прах.

Артур е смутен от внезапното изчезване на баба си, но дългът го призовава и той отново започва да копае.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пикапът бавно преминава по главната улица на големия град. Нищо общо с очарователното провинциално градче, където бабата редовно пазарува. Става въпрос за истинска столица. Витрините на магазините излагат стоката си пред очите на стотици любопитни минувачи. Всичко тук изглежда по-хубаво, по-голямо, по-богато.

Бабинка се овладява — трябва да бъде на висота.

Тя спира пред един магазин и измъква от чантата си визитна картичка. Уверява се, че адресът е точен, и влиза в малкия антикварен магазин. Малък откъм улицата, но вътре сякаш няма край — толкова е дълъг. Стотици мебели и предмети от всякакъв вид и от всяка епоха — натрупани, не можеш ги изброи. Фалшиви римски богове от камък съжителстват с истински мексикански мадони от дърво; стари вкаменелости, безразборно пръснати сред порцеланови вази, сякаш те подтикват да замерваш с тях и да трошиш. Стари книги в кожени подвързии общуват с евтини романчета, които се купуват по гарите и както изглежда, съжителстват добре, въпреки различията във възрастта и начина им на изразяване.

Зад тезгяха собственикът чете вестник. Уж е антиквар, но магазинът му е по-скоро зложна къща и той не вдъхва никакво доверие. Не благоволява дори да откъсне поглед от вестника, когато възрастната жена се приближава.

— С какво мога да бъда полезен? — пита той по навик.

Бабата изобщо не го е забелязала сред целия този хаос.

— Извинете — казва тя, мачкайки нервно визитната картичка в ръце, — преди време вие наминахте край нас и казахте, че ако... някой ден поискаме да се освободим от старите мебели или от дребните украшения...

— Да, напълно възможно да съм го казал — отвърща той малко неопределено.

При тия безброй раздадени визитни картички из цялата област, как сега да си спомни за тази жена?

— Ето, нося... един предмет от частна колекция — смутено казва бабата. — Бих искала да знам дали е с някаква... стойност.

Човекът оставя вестника с въздишка и бавно слага очилата си. Трябва да кажем, че бе прекарал деня в оценка на така наречените съкровища без никаква стойност. Той разгръща вестника, в който е увита маската, и я взема в ръце.

— Какво е това? Карнавална маска ли? — пита той. Явно не е любител на маските.

— Не, това е африканска маска. Тази е принадлежала на вожд на племето бонго-матасалай. Единствена е, друга такава няма — обяснява бабата с гордост и уважение, като се мъчи да прикрие горчивината, че е принудена да се раздели с толкова хубав подарък, даден за спомен.

Антикварят сякаш започва да проявява интерес.

— Евро и половина — уверено казва той.

Можем да си представим какво щеше да изрече, ако не беше проявил интерес! На Бабинка ѝ секва дъхът.

— Евро и половина? Но как е възможно?! Това е уникален екземпляр с неоценима стойност, който...

Антикварят не я оставя да довърши:

— Евро и осемдесет. Толкова мога да ви дам — отстъпва той. — Такива екзотични предмети в момента никак не се търсят. Хората искат нещо практично, полезно, съвременно. Съжалявам. Нямате ли нещо друго да предложите?

Бабата не знае какво да отговори.

— Да... Може би... Не знам — смутолевя тя. — Какво най-добре се продава в момента?

Антикварят най-после се усмихва.

— Без колебание?... Книги!

Артур захвърля лопатата. Той е обезсърчен. Алфред е радостен и не се отделя от купчината кокали. Сега градината прилича на минно поле.

Момчето си налива пълна чаша вода от чешмата в кухнята и я изпива на един дъх. Отдъхва си малко, поглежда през прозореца, вижда че започва да се смрачава, и си налива още една чаша. Отива в

стаята на баба си, взема ключа, окачен над леглото с балдахин, и се запътва към кабинета на дядо си. Влиза тихичко, с чашата вода в ръка. Запалва една от хубавите венециански лампи и сяда на бюрото.

Дълго гледа портрета на дядо си, но той, въпреки че се усмихва, отчайващо и дума не проронва.

— Не мога да разбера, дядо! — най-после казва Артур поядосан. — Не ми се вярва да си скрил това съкровище в градината, без да си оставил някъде бележка или знак, нещо, което да ни подсказва къде можем да го намерим. Ти не си такъв.

Портретът все така се усмихва. Арчибалд продължава да мълчи.

— Да не би пък лошо да съм търсил? — пита се Артур, неспособен в момента да признае поражението си.

Детето хваща първата книга над бюрото и започва да я прелиства.

За няколко часа Артур вече е прелистил почти всички книги и ги е натрупал върху бюрото. Нощта отдавна се е спуснала и той целият е схванат.

Още една книга — последната — и край. Това е книгата, която предишната вечер му чете Бабинка.

Той пак се вглежда в рисунките на племето матасалаи, после на племето минимои. Прехвърля няколко страници и попада на друга рисунка, много по-различна, бъдеща тревога.

Това е една зловеща сянка, напомняща човешки скелет.

Лицето е безизразно, само две червени точки горят вместо очи.

Артур потръпва от глава до пети. В краткия си живот не е виждал нещо по-грозно.

Под рисунката на това творение на мрака се чете, изписано на ръка:

МАЛТАЗАР ПРОКЪЛНАТИЯ

Навън, в сумрака, две жълти очи святкат ту тук, ту там по отсрещните хълмове. Това е най-обикновена камионетка, чиито мощни фарове пронизват нощта. Направлявана от пълнолунието, колата поема по лъкатушния път, който води към къщата.

Артур бързо преобръща страниците, за да забрави колкото се може по-скоро кошмарното видение и този проклет Малтазар. Попада

на рисунката със Селения, принцесата на минимоите. Вече е напълно спокоен. Погалва рисунката с върха на пръстите си и усеща, че не е добре залепена. Отлепва я, за да погледа принцесата по-отблизо.

— Надявам се, че някой ден ще имам честта да ви срещна, принцесо — прошепва той почтително.

После поглежда към вратата, за да се увери, че е сам, и доближава още повече рисунката до лицето си.

— А дотогава, позволете ми да открадна от вас една целувка.

Артур нежно целува рисунката. Алфред дълбоко въздъхва.

— Ревнивец такъв! — обръща се към него Артур с усмивка на уста.

Кучето не благоволява дори да отговори. Чува се как колата гарира. Навярно Бабинка се връща.

Артур машинално обръща рисунката и на обратната страна открива друга рисунка. Детското лице грейва.

— Сигурен бях, че е оставил някакъв знак! — казва си той весело.

Рисунката е скицирана с молив, неумело или по-точно — набързо. Има също и едно изречение, което момчето прочита на глас:

„Ако искаш да отидеш в страната на минимоите, довери се на Шекспир^[1].“

— Кой ли е пък този?! — пита се то. После става и завърта плана на всички страни, за да види дали ще разпознае местността.

— Къщата е тук... Север е натам...

Сега държи плана в правилна посока и това го насочва към прозореца. Отваря го бързо и отново поглежда рисунката.

Планът отговаря точно на изгледа от прозореца на кабинета.

— Големият дъб, градинското джудже, луната, всичко си е на мястото — възкликва Артур, крайно развълнуван. — Намерихме го, Алфред! Намерихме го!

Момчето се отдава на радостта си и започва да скача като щастливо кенгуру, глътнало пружина. То хуква към вратата, няма търпение да сподели откритието с баба си, но на прага се сблъсква с антикваря и двама носачи.

— По-полека, младежо, по-полека! — подхвърля му антикварят и го избутва настрани.

Въпреки изненадата, Артур инстинктивно скрива рисунката зад гърба си.

Мъжът се връща в коридора, за да каже на бабата:

— Отворено е, госпожо. Отворено и заето.

Бабинка излиза от стаята си и се присъединява към тях.

— Артур, вече ти казах, че не искам да играеш в тази стая — нервно се обръща тя към внука си, хваща детето за ръка и се отдръпва, за да мине антикварят.

— Извинете го. Моля, влезте, ако обичате — казва учтиво бабата.

Антикварят се оглежда наоколо, както лешояд проверява дали жертвата е наистина мъртва.

— Това е вече нещо друго — най-после казва той с пресметлива усмивка.

Артур лекичко дръпва баба си за ръкава.

— Бабче, какви са тези хора? — разтревожено шепне той.

Старата жена е смутена и кърши пръсти, за да се окуражи.

— Това са... Господинът дойде, за да... оцени вещите на дядо ти. Щом ще се изнасяме, по-добре да се освободим от всички тези вехтории — изрича тя, като се мъчи да убеди самата себе си.

Артур е поразен.

— Нещата на дядо ли ще продадеш?!

Баба му мълчи — колебае се, изпитва угризение, после въздъхва дълбоко:

— Боя се, че просто нямаме друг избор, Артур.

— Разбира се, че имаме избор! — бунтува се момчето, показвайки рисунката си. — Погледни! Знам къде е съкровището! Дядо ни е оставил указания! Тук е целият план!

Бабата вече нищо не разбира:

— Откъде взе това нещо?

— Било е под носа ни през цялото време, в книгата, която всяка вечер ми четеш! — обяснява възторжено детето.

Но бабата е твърде уморена, за да повярва на всички тези фантазии.

— Веднага го върни на мястото му — строго казва тя.

Артур прави опит да я убеди.

— Бабче, ти просто не разбираш! Това е план, за да се стигне до минимите! Те са тук, някъде в градината! Дядо ги е докарал от

Африка! И ако успеем да стигнем до тях, сигурен съм, че те ще ни отведат при съкровището на дядо! Ще бъдем спасени! — убедено добавя той.

Бабата се пита как внукът ѝ е успял за толкова кратко време да се побърка.

— Сега не е време за игра, Артур. Върни всичко на място и стой мирен!

Артур е отчаян. Той гледа Бабинка с големите си невинни очи, пълни със сълзи.

— Не вярваш в съкровището, така ли? Смяташ, че дядо си го е измислил!

Бабата повдига очи към небето и нежно слага ръка върху рамото на внука си.

— Артур, нали си вече голям. Наистина ли вярваш, че градината е пълна с малки човечета, които само чакат да отидеш при тях, за да ти връчат пълна торба с рубини?

Антикварят извърща глава като лисугер, привлечен от миризмата.

— Моля? — учтиво пита той.

— Не, нищо... Говорех с внука си... — отвръща бабата.

Антикварят продължава огледа, сякаш нищо не е чул, но знае, че слухът не му изневерява.

— Ако имате някакви бижута, готови сме да ги вземем — подхвърля той, както се подхвърля хляб на гълъбите.

— Жалко, нямаме никакви бижута — отвръща бабата с тон, който не търпи възражения.

Тя отново нарежда на внука си:

— Връщаш рисунката на мястото ѝ, веднага!

Момчето се подчинява с явно нежелание, докато антикварят чете надписа над бюрото, окачен като празнична гирлянда:

„Често в думите се крият други думи. Уилям Ш.“

Антикварят явно е заинтригуван от тази загадка.

— „Ш“ като Шатобриан.^[2]

— Не, „Ш“ като Шекспир. Уилям Шекспир — уточнява бабата.

Нещо прещраква в главата на Артур и той отново грабва рисунката, която току-що е оставил на мястото ѝ. Препрочита

изречението: „Ако искате да попаднете в страната на минимоите, доверете се на Шекспир.“

— Така ли? Е, почти същото... — възкликва антикварят.

Бабата го поглежда строго.

— Да, вярно. Само че сбъркахте с около двеста години.

— Ах, как времето лети! — отвръща той, за да прикрие невежеството си.

— Прав сте. Времето лети. Затова побързайте с избора си, докато не съм размислила — казва бабата с раздражение.

— Товарете всичко! — обръща се антикварят към носачите.

Бабинка онемява. Артур незабелязано пъхва рисунката в задния си джоб.

— Тц! Тц! Не хитрувай, малкият! — обажда се антикварят с усмивка на инквизитор. — Казах да се товари... всичко!

Момчето със съжаление измъква хартийката от джоба си и я подава на антикваря, който моментално я пъхва в собствения си джоб.

— Чудесно, малкият — одобрява умелият търговец и го погалва по главата.

Работниците започват да играят тъжната си пантомима. Мебели и предмети изчезват с невероятна бързина под нажаления поглед на нещастната жена, която вижда как се стапят годините, изпълнени със спомени.

Сцената е толкова отчайваща, сякаш се изпепелява и превръща в дим цяла гора.

Единият от двамата мъжаги грабва портрета на Арчибалд. Бабата го спира, като впира пръсти в рамката.

— Не, само това не — твърдо заявява тя.

Мъжagата не пуска портрета:

— Той каза всичко!

Бабата започва да вика:

— А аз ви казвам „всичко“, без портрета на съпруга ми!

Мъжagата се стъписва пред внезапния изблик на енергия в тази възрастна жена, вкопчена в картината си.

Работникът поглежда към своя началник, който преценява, че е по-добре да смекчи обстановката.

— Симон, остави съпруга на госпожата на мира, нищо не ти е направил човекът — шегува се антикварят. — Извинете го. Силата на

мускулите му е обратно пропорционална на умствените му способности — подхвърля той като на шега.

После взема картината и я подава на възрастната жена.

— Ето, вземете, госпожо. Подарък от фирмата — има нахалството да добави той.

Задните врати на камионетката са широко отворени и двамата носачи товарят последните кашони.

Артур се е свил на канапето в салона и наблюдава как баба му, застанала на прага, приключва сделката с антикваря.

Мъжът свършва да брои парите и слага пачката банкноти в ръката на жената.

— Триста евро. Кръгла сума — гордо казва той.

Бабата тъжно гледа пачката. Колко малко пари за трийсет години спомени!

— Това е първоначална цена. Ако продам всичко наведнъж, ще имате най-малко десет процента отгоре — уверява я антикварят.

— Чудесно — отвръща с мъка Бабинка.

— След десет дни ще има голям панаир. Ако размислите, може да дойдете да си ги приберете — уточнява търговецът.

— Много мило — любезно подхвърля тя.

Отваря входната врата, за да може антикварят да си тръгне, и се сблъсква с един дребен човек в сив костюм, придружен от двама полицаи.

Няма нужда да си детектив, за да разбереш, че мъжът в сиво е съдия-изпълнител.

— Вие ли сте госпожа Сюшо? — учтиво пита човекът на закона, въпреки че гласът му недвусмислено говори за целта на неговото посещение.

— Да — разтревожено отвръща възрастната жена.

Единият от двамата полицаи прави опит да я успокои, като ѝ махва приятелски. Това е Мартен, който редовно я пресреща, когато тя отива за покупки в големия магазин.

Човекът в сиво продължава:

— Фредерик дьо Сен Клер. Съдия-изпълнител.

Антикварят предусеща разправиите и предпочита да изчезне тихомълком.

— Довиждане, скъпа госпожо. Беше ми приятно да сключа сделка с вас! — усмихнато казва той и офейква.

Съдия-изпълнителят, то се знае, забелязва пачката банкноти, която бабата държи в ръка.

— Виждам, че... идвам тъкмо навреме! — казва той с мазен глас, като показва едно писмо. — Нося иск срещу вас за възстановяване на неизплатени дългове на лицето Ернест Виктор Емануел Давидо, възлизащ на 185 евро, плюс шест процента глоба за неспазване на срока, а също и възстановяване на разходите по съдопроизводството, което общо прави 290 евро.

Нищо в гласа му не подсказва, че може да се надяват на някакви преговори.

Бабинка поглежда пачката с банкноти и му я подава, като автомат.

Съдия-изпълнителят поема парите, малко изненадан, че не се налага да води битка.

— Ще ми разрешите ли? — пита той, като започва да брой парите с невероятна бързина.

Артур наблюдава сцената от канапето. Не е нито разтревожен, нито учуден. Само отвратен. От няколко часа вече му е ясно, че неговото бабче е въввлечено в един водовъртеж, откъдето няма измъкване.

— Освен ако не греша — липсват три евро — казва съдия-изпълнителят.

— Не разбирам... Бяха триста евро! — учудва се бабата.

— Искате ли да ги преброите? — учтиво пита той, сигурен в себе си. Няма начин да е сбъркал. Кажете ли един човек на закона, че има грешка — може да му се вярва.

Бабинка е смазана. Тя леко поклаща глава.

— Не. Няма нужда... Сигурно сте прав.

В камиона си, който пронизва нощта, антикварят изглежда доволен.

— Ето една хубава сделчица, умело изработена — споделя той със съучастниците си, ухилени до уши.

Антикварят пъхва ръка в джоба.

— Я сега да видим какво се опита да скрие от нас онова малко чудовище?

Той измъква хартийката, която Артур с нежелание му подаде, и я разгръща бавно, с явно удоволствие. Това е списъкът за покупките в супермаркета.

[1] Уилям Шекспир (1564–1616) — английски писател, автор на много пиеси. — Б.пр. ↑

[2] Франсоа Рене дьо Шатобриан (1768–1848) — френски писател, представител на романтизма. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

В салона Артур на свой ред разгръща своето листче. Това е рисунката на принцеса Селения, която той ловко замени. Момчето гали рисунката — негова единствена надежда.

Съдия-изпълнителят продължава да изпълнява задълженията си:

— Въпреки малкия размер на дължимата сума, законът си е закон. Значи ще прибягна до конфискуване на имущество, за да възвърна кредита в размер на три евро — добавя той.

Има две допирни точки между съдия-изпълнителя и кучето порода питбул — захапят ли, те никога не пускат жертвата си и се усмихват по един и същ начин на страданието.

Мартен, симпатичният полицай, се чувства задължен да се намеси.

— Вижте, сумата, която трябва да се доплати, е минимална, може все пак да ѝ дадем няколко дни да я събере, нали? — предлага той разумно.

Съдия-изпълнителят изглежда притеснен.

— Бих искал да се съглася, но... съдът постановява неотложно и пълно възвръщане на сумата. Ако не изпълня дословно нареждането, рискувам да бъда санкциониран.

— Разбирам — казва любезно Бабинка, чиято доброта наистина е безгранична. — Хайде, довършете си работата — добавя тя, като се отдръпва, за да може той да мине.

Съдия-изпълнителят изведнъж се чувства посрамен и за кратко се колебае дали да влезе, после решително тръгва напред, но симпатичният полицай го спира.

— Почакайте — казва той и изважда портмонето си. — Ето ви три евро, сметката е точна — довършва той мисълта си, подавайки парите.

Съдия-изпълнителят се чувства като глупак, а човек винаги е изненадан, когато го разбере последен.

— Това... не е точно според правилата, но... поради обстоятелствата, приемам!

Бабинка едва сдържа сълзите си, но достойнството ѝ я кара да се овладее.

— Благодаря, господин офицер... ще ви върна сумата, щом... щом като мога...

— Не се тревожете, госпожо Сюшо, сигурен съм, че щом съпругът ви се върне, ще намери начин да се реваншира — казва той изключително любезно.

— О, аз няма да допусна да не го направи — отвръща Бабинка силно развълнувана.

Полицаят хваща съдия-изпълнителя за рамото и го насочва към вратата.

— Хайде, достатъчно поработихте за днес! Сега да се прибираме.

Съдия-изпълнителят не смее да му противоречи.

— Моите почитания, госпожо — успява да каже той, преди да го вкарат в колата.

Бабата бавно затваря вратата и се застоява там за миг, леко зашеметена.

Телефонът извънхва точно до Артур. Той вдига слушалката без желание.

— Ало, Артур, миличък, мама е. Как сте? — свисти гласът в слушалката.

— Екстра! — саркастично отвръща Артур. — Двамата с бабчето сме в супер форма!

Бабата се връща в салона и прави знак на внука си — „не им казвай нищо“.

— Какво прави днес? — пита машинално майката.

— Подреждах — отвръща Артур. — Нямах представа колко излишни вехтории може да се натрупат в една къща. Но благодарение на баба изхвърлихме всичко.

— Артур, моля те, не ги тревожи — шепне бабата.

Момчето прави нещо по-добро — чисто и просто затваря телефона.

— Артур! Затваряш телефона на майка си! — възмуцава се възрастната жена.

— Съвсем не. Той сам прекъсна — обяснява момчето и се запътва към стълбата.

— Но къде отиваш? Стой тук, тя ще се обади пак след минута.

Артур спира насред стълбището и гледа баба си.

— Те прекъснаха линията, бабче. Не виждаш ли какво става? Ти попадна в клопка. Примката с всеки изминал час все повече се затяга. Но аз няма да се предам! Докато съм жив, тази къща няма да е тяхна!

Навярно Артур беше чул последното изречение в някой приключенски филм, но как само го каза! Той се обръща и гордо изкачва стъпалата. Ако имаше шапка, можеше да го вземат за Индиана Джоунс.

Бабинка вдига слушалката и разбира, че линията наистина е прекъсната.

— Навярно само временно, случва се, когато има буря.

— Не е валяло от месец — обажда се Артур отвисоко.

На вратата се чука.

— Ето, виждаш ли? Сигурно е техникът — успокоява се бабата. Тя изтичва към вратата, зад която чака техник, облечен в работно облекло.

— Добър вечер, госпожо — казва той, повдигайки леко каскета си.

— А, идвате тъкмо навреме — извиква бабата. — Телефонът току-що прекъсна. Смятам, че елементарното възпитание изисква да предупреждавате хората, преди да ги унижавате по този начин!

— Напълно съм съгласен с вас, госпожо — учтиво приема упрека техникът. — Но аз не идвам за телефона, аз съм от електрическата компания.

Той посочва емблемата, защита върху сакото му — неоспоримо доказателство.

И тъкмо идвам да ви предупредя, че скоро ще ви спрем тока заради неплатени сметки.

Той също й подава официално писмо — Бабинка може вече да направи колекция.

Артур влиза в опразнения кабинет. Освен няколко незначителни предмета, останало е само бюрото, един стол и портретът на дядо му.

Момчето, отчаяно, сяда на стола и препрочита надписа върху лентата, забравена като по чудо. Парчето плат никак не е ценно, макар съветът, който дава, да е безценен.

„Често в думите се крият други думи“ — препрочита Артур на глас.

Загадката е тук, пред него. Знае го.

— Помогни ми, дядо. Ако в едни думи са скрити други думи, каква е загадката, която се крие в тях?

Може да пита с поглед дядо си колкото си иска, портретът остава глух и ням.

Бабата е дочела синия лист и го връща на служителя.

— И кога ще ми спрете тока? — пита тя, почти по навик.

— Скоро, предполагам — отвръща техникът точно в момента, в който светлината угасва в цялата къща.

— Наистина много скоро — потвърждава бабата. — Не мърдайте, ще потърся свещ.

Артур драсва клечка кибрит и я доближава до свещта. Образува се малък светъл кръг, като оазис сред пустинята. Момчето слага свещта върху бюрото и се отдръпва няколко крачки, за да види по-добре надписа, ключ към загадката.

— Сега е моментът да се проявя! — казва си той, като предизвикателство.

„Думите... могат... да крият... други думи.“

На светлината на свещта, сложена малко назад, лентата прозира и Артур като че ли забелязва нещо.

Той взема свещта в ръка, качва се на стола и слага свещта зад надписа. Изведнъж върху прозрачната лента се появяват нови думи. Думите, в които се крият други думи.

Лицето на Артур грейва.

— Точно така! — възкликва той.

Опитва се да сдържи радостта си, защото времето напредва. Той прокарва свещта зад лентата и в светлия кръг постепенно прочита

скритата фраза. Докато чете, има чувството, че чува красивия дрезгав глас. Сякаш дядо му се е появил внезапно в стаята.

„Скъпи ми Артур, бях сигурен, че мога да разчитам на теб и че ти ще решиш тази проста кръстословица.“

Момчето прави гримаса:

— Не чак толкова проста, все пак — като че ли отговаря то на дядо си.

Гласът на възрастния човек се чува отново.

„Сигурно скоро ще навършиш десет години, щом си толкова хитроумен. Тъкмо обратното, аз не съм много хитроумен. Щом четеш тези редове, значи навярно вече съм мъртъв.“

Артур за миг престава да чете. Дядо му изведнъж оживя, а ето че трябва да си представи, че е умрял! Детето не иска дори и да си го помисли.

„Значи на теб се пада нелеката задача да довършиш започнатото от мен. Ако искаш, разбира се.“

Артур се взира в портрета на дядо си. Доверието, което старецът му гласува, го изпълва с гордост.

— Искам, дядо — тържествено произнася той, преди да продължи да чете.

„Не очаквах друг отговор, Артур. Ти си моят достоен внук“ — написал е дядо му.

Момчето се усмихва, изненадано от прозорливостта на възрастния човек.

— Благодаря — отвърща му то.

Текстът продължава: „За да стигнеш до страната на минимоите, трябва да знаеш кой ден ще се осъществи следващото преминаване. То се случва само веднъж годишно. За да узнаеш кога именно, трябва да вземеш вечния календар, който е в бюрото ми, и да пресметнеш десетата луна през годината. През нощта на десетата луна, точно в полунощ, светлината ще ти покаже пътя към страната на минимоите.“

Артур не вярва на ушите си. Значи всичко, което си представяше, е вярно. Заровеното съкровище, минимоите и... принцеса Селения.

Той лекичко въздъхва, после се окопитва и тръгва право към бюрото, за да открие календара.

За късмет антикварят го беше оставил.

Артур го прелиства набързо и брои пълнолунията:

— Седем... осем... девет... десет!

Поглежда на коя дата отговаря това пълнолуние.

— Трийсет и първи юли. Рожденият ми ден! Значи... днес! — изведнъж се сеща той, смаян от съпадението.

Момчето поглежда стенния часовник. Той показва двацет и три часа и трийсет и шест минути.

— Значи след двацет минути! — извиква то уплашено.

На светлината на свещта бабата подписва документа, който любезно ѝ подава техникът.

— Ето, розовият лист е за вас, синият — за мен. Един за момчетата и един за момичетата — опитва се той да се шегува, но шегата увисва във въздуха. Бабинка е застинала като мраморна статуя.

— За да ви включат отново тока, трябва само да отидете в централата между девет и осемнайсет часа, с чек в ръка, разбира се.

— То се знае — потвърждава бабата, преди да попита с любопитство:

— Я ми кажете, вие как така още сте на работа по това време? Осемнайсет часът отдавна мина, нали?

— Повярвайте ми, никак не ми е приятно. Но от централата ми наредиха — признава си служителят. — Искаха на всяка цена да мина тази вечер. Те дори ми платиха тройно за извънреден труд! Сигурно някой ви има зъб в Е. Д.

— Е. Д.? Какво е това? — пита бабата.

— Електрокомпания „Давидо“ — уточнява техникът.

— А, сега ми е ясно — въздъхва възрастната жена.

Изведнъж се чуват удари, идващи от първия етаж. Навярно удари с чук.

Техникът трепва, но пак опитва да се шегува.

— Май не съм единственият, който работи извънредно?

— Не. Това са призраците — казва Бабинка толкова уверено, че не би могло да се прокрадне никакво съмнение. — Къщата е пълна с призраци. Но вие трябва час по-скоро да изчезнете, защото те не понасят никакви униформи.

Техникът се оглежда от глава до пети — да, той е в униформа. Друг няма. Усмивва се кисело, съмнява се, но предпочита да си тръгне.

— И таз добра! Хайде, оставям ви — казва той, отстъпвайки заднишком в посока към градината. Щом светлият кръг на свещта вече не го достига, той хуква към колата си.

Бабинка се усмихва, хлопва вратата и се ослушва, за да разбере откъде точно идват ударите с чук.

ШЕСТА ГЛАВА

Артур удря като луд по една пружина, забита в стената. С помощта на чук, разбира се.

— Двайсет и осем... двайсет и девет... и трийсет! — задъхано брой той.

Последният удар е по-силен от другите и в резултат една дъсчица отскача от стената. Парчето дърво е прикрепено за въртяща се ос. Това е вратичка към скривалище, съвсем, съвсем мъничко.

Артур пъхва ръката си в празното пространство и измъква оттам една хартийка. Разгръща я и прочита: „Браво. Ти разреши втората загадка. Ето и третата. Последната. Старият радиатор. Върти крана надясно толкова пъти, колкото са буквите в името ти. После направи в обратна посока четвърт завъртане.“

Артур застава под прозореца и прикляква край стария радиатор. Хваща крана и започва да го върти.

— Артур! А... Р... Т... У... Р...!

Момчето се старае. Няма време да поправя грешки.

— А сега... четвърт завъртане наляво!

Момчето разтрива длани и поема много дълбоко дъх, сякаш да се подготви за най-лошото.

Най-лошото се случва. Идва откъм вратата. Бабинка се втурва в стаята и Артур подскача от изненада.

— Какво пак майсториш? Какви са тези удари с чук? — пита бабата, крайно изтощена от този отвратителен ден, който просто не свършва.

— Аз... поправям дядовия радиатор! — смутолевя Артур.

— Посред нощ? През лятото? — учудва се бабата, без да вярва и една дума от тази лъжа.

— Нищо не се знае. Понякога зимата идва съвсем неочаквано. Ти самата все го повтаряш! — отвръща Артур напълно разумно.

— Вярно. Казвам го. Но обикновено през ноември! — отвръща тя ядосано. — Казвам също, че скоро ще стане полунощ и че е време

да спим. И сто пъти съм ти казвала, че не искам да влизаш в тази стая!

— Защо? Тук вече няма нищо — уверено отвърща Артур.

Бабата разбира, че забраната ѝ вече е безсмислена, но продължава да настоява, ей така, по принцип.

— Наистина няма вече предмети... Но спомените са още тук и аз не искам ти да ги смущаваш! — заявява тя. Отива до календара, откъсва страницата с дата трийсет и първи юли и на нейно място се появява датата първи август.

Бабинка слага откъснатата страница в кутийка, върху която пише: „Дните без теб.“ За съжаление купчината листа е доста внушителна.

— Хайде, бързо в твойта стая!

Артур с нежелание се подчинява, а бабата заключва вратата и слага ключа на мястото му — върху таблата на нейния креват, под балдахина.

Тя отива при внука си, вече по пижама. Отмята завивката и детето се пъхва в леглото, без да продума.

— Да ти разкажа ли нещо набързо, някоя кратка история, за пет минути, не повече — пита мило бабата, за да заглади вината си.

— Не, благодаря. Уморен съм — отвърща Артур и затваря очи.

Бабинка е малко изненадана, но не настоява. Тя взема свещта и излиза от стаята, осветена от луната.

Щом вратата се затваря, момчето скача от леглото, изпънато като струна.

— Твой ред е, Артур! — казва си той, за да се окуражи. Открехва вратата и наостря слух. Дочува шума от душа. Бабинка използва последните литри топла вода.

Момчето се промъква в стаята ѝ. От откренатата врата на банята излиза пара. Артур бавно пристъпва, като с пръстите на крака си опипва паркета, да не би да скръцне. Той стига до леглото с балдахина и протяга малката си ръка, за да вземе ключа. С поглед, впит във вратата на банята, той тръгва заднишком към изхода.

Но изведнъж се блъсва в нещо и уплашено извиква. Това не е нещо, а някой. Неговото бабче. И баба, и внук са еднакво хитри, но тя е трупала опит цели петдесет години повече.

— Изплаши ме — казва детето. — Мислех... че се къпеш.

— Виждаш, че не. Бях в салона, да си взема капките за сън — отвръща тя, разклащайки шишенцето. — И те съветвам моментално да се върнеш в леглото, иначе ще те накарам да изпиеш цялото шише!

Бабинка измъква ключа от ръката на Артур и той веднага отива в стаята си. Тя въздъхва, слага ключа отново на мястото му и на свой ред отива в стаята на внука си. На светлината на свещта различава детето, сгушено в кревата, завито до брадичката.

— Заспивай, вече е почти полунощ.

— Знам — отвръща Артур. Обзема го тревога — времето напредва, а той нищо не прави.

— Ще заключа вратата. Така няма да се изкушаваш — кротко обяснява баба му.

Съвсем отблизо се чува как Артур, изпаднал в паника, преглъща притеснен. Но баба му е твърде далеч, за да го чуе. Тя му се усмихва и заключава вратата.

Артур отмята завивките и веднага става. Връзва чаршафите един за друг и мята импровизираното въже от прозореца. Вече е обмислил бягството си. Премията крака през перваза и се спуска по спасителната стълба.

Бабинка поставя свещта върху нощната масичка до кревата. Слабата светлина все пак ѝ позволява да види колко часа показва старият будилник.

До полунощ остава четвърт час. Пламъчето ѝ помага също така да преброи капките си. Само три, на дъното на голяма чаша вода, от която отпива глътка. После слага очилата си върху масичката и ляга в очакване да дойде сънят.

Артур тупва на тревата — платненото въже е прекалено късо, не стига до земята. Той става и хуква към входната врата. Алфред скача, като го вижда да върви към него. Нали толкова старателно пазеше входа — как така господарят му се появи, сякаш е магьосник?!

Вратата е заключена и момчето минава през отвора, направен за кучето. Алфред се чуди и се мае — господарят му върви на четири крака, като него, и използва неговия „вход“.

Артур прекосява салона, нахлузвайки по навик пантофките си. Големият стенен часовник отмерва времето и сочи двацет и три часа, четирийсет и девет минути. Момчето благополучно изкачва стълбите, но пред стаята на баба му — засечка — вратата ѝ също е заключена.

— Дявол да го вземе! — изплъзва се от устата му, но има само няколко минути за размисъл. Поглежда през ключалката и се успокоява, че поне ключът от кабинета е на мястото си. Единствената хубава новина.

— Измисли нещо, Артур, измисли! — повтаря си детето, свито на кравай.

То отстъпва, върти се, озърта се в търсене и на най-малката грапавина, която да му подсказже някаква идея.

Над вратата забелязва малко прозорче, а единият му ъгъл е счупен.

Ето ти идея, Артур!

Той отваря вратата на гаража и влиза, направляван от светлината на джобното си фенерче. Качва се върху масата и взема една от въдиците, старателно наредени до стената.

Алфред пак подскача от изненада, като вижда господаря си да се появява отново, с въдица в ръка. „Какво, по дяволите, ще ловим по това време?“ — пита се кучето, не много наясно с часовете.

Артур намира един магнит, залепен за вратичката на кухненския шкаф. Детето пъхва острието на многофункционалното си швейцарско ножче под магнита и го отлепя.

Застанало пред вратата на баба си, то старателно прикрепва магнита към края на въдицата.

„Хитро“ — мисли си Алфред, въпреки че не разбира какво ще се лови, и то вътре в къщата.

Без никакъв шум, но с невероятна бързина Артур натрупва едно върху друго ниска масичка и няколко стола, за да достигне прозорчето със счупеното стъкло. Той внимателно се покатерва по това съоръжение и пъхва въдицата през дупчицата.

Кучето вече е напълно объркано — не знаеше, че реката минава през бабината стая.

Артур полека удължава въдицата и насочва края ѝ с прикрепения магнит към ключа, закачен на пирона.

Алфред иска да е наясно какво става. Той се запътва към импровизираната стълба, но паркетът скръцва.

Артур губи равновесие. Опитва се да се закрепил както може. Вътре в спалнята магнитът се залюлява, бутва шишенцето, то пада

настрани и съдържанието му започва да се стича капка по капка в бабината чаша с вода.

— Артур, ти ли си? — пита бабата в просъница, като се надига от леглото.

Момчето не смее дори да премигне и се моли Алфред също да не помръдва.

Кучето се е заковало, само потупва с опашка.

Бабинка се вслушва в тишината. Няколко щурчета, две-три жаби в градината. Нищо тревожно, но тази тишина е прекалено дълбока, за да е естествена.

Бабата взема очилата си, без да забележи, че сънотворните капки продължават да се стичат в чашата ѝ. Отваря вратата и поглежда наляво, към стълбата. Вижда само кучето, клекнало самотно насред коридора, все така потупващо с опашка.

Не вижда обаче Артур, точно зад нея, застинал с въдица в ръка на върха на импровизираната стълба.

Кучето продължава да не разбира нищо, но решава да се усмихне.

— Я върви и ти да спиш! — заповядва му бабата.

Кучето подвива опашка и се спуска по стълбата. Добре, значи разбра.

„Какво им става на всички, та не искат да спят тази нощ?! От пълнолунието ли, що ли?“ — пита се тя, затваряйки тихичко вратата.

Най-сетне Артур може да си отдъхне. Истинско чудо е, че не го откриха.

Бабинка сваля очилата си и ги слага на нощната масичка. Грабва чашата с вода, в която се е изляло шишенцето със сънотворно, и я изпива наведнъж, като се мръщи.

Ефектът е моментален. Бабата се просва напреко на кревата, без да има време дори да се пъхне под завивките.

Артур пак се залавя със странния си риболов, а Бабинка вече похърква.

Магнитът бавно се насочва към ключа и го привлича. Пиронът, на който е закачен, изглежда не е съгласен и се противопоставя на тази кражба. Артур бърчи вежди и премерва всяко движение, за да излезе победител от този дуел с пирона.

Алфред незабелязано се изкачва по стълбата, за да види докъде е стигнал риболовът. Той се насочва към Артур, който се извива горе, на импровизираната си стълба.

Кучето отново стъпва върху същата дъсчица от паркета, наистина лошо закрепена. Кракът на масичката хлътва. Съоръжението губи деликатното си равновесие.

— О, не! — простенва Артур.

Всичко се сгромолясва като кула от карти за игра, сред невъобразим шум. Кучето хуква обратно.

Главата на Артур са показва от издънения стол, като на някой оцелял при земетресение. Въздушната вълна от катастрофата е била толкова силна, че вратата на стаята се е отворила. Нали не бяха я заключили повторно.

Артур надниква вътре и вижда баба си, просната на леглото, да похърква блажено.

„Как тази бъркотия не я събуди?“ — пита се момчето. То влиза в стаята, отива до леглото и се уверява, че баба му е добре. Щом хърка така, значи несъмнено е жива. Но то вижда преобърнатото шишенце и разбира какво се е случило. Грабва одеялото и завива милата си баба, чието лице, умиротворено от съня, изглежда с трийсет години по-младо.

— Сънувай хубави сънища, бабче — казва момчето, грабва ключа от земята и изчезва.

СЕДМА ГЛАВА

Артур отново запалва свещта и се спуска към радиатора.

— Четвърт завъртане... наляво — припомня си детето.

То хваща крана и започва да го върти. Един доста шумен механизъм отлепва радиатора от стената и го поваля настрани, освобождавайки по този начин още едно скривалище, много по-голямо от предишните. Достатъчно голямо, за да побере огромен кожен куфар.

Артур издърпва прашния куфар насред стаята. Вътре има великолепен меден далекоглед, сложен в красив кадифен тъмночервен калъф. Най-отпред се вижда голям дървен триножник, върху който се закрепва далекогледът.

Отгоре, под капака — пет африкански статуетки, наредени една до друга. Петима мъже в празнично облекло. Петима бонго-матасалаи.

Артур гледа възхитено съкровището си. Не знае откъде да започне. Взема едно ключе с бележка, върху която пише: „Ключът винаги да е в теб.“

Той слага ключето в джоба си. После разгръща свитъка, върху който са указанията. Това е доста елементарен план, съсредоточен около големия дъб в градината.

Градинското джудже закрива една дупка, в която трябва да се пъхне далекогледът, с главата надолу. После се разстила петоъгълен килим и във всеки край се слага по една статуетка.

Всичко това изглежда доста лесно. Артур проверява дали нещо не е забравил, запаметява набързо прочетеното, после грабва далекогледа и триножника и като ги стисва силно до себе си, излиза от стаята.

Докато прекосява салона, часовникът показва двайсет и три часа, петдесет и една минути. Само девет минути до отварянето на вратата светлина!

Момчето няма никаква представа какво го чака и на какво прилича тази прословута врата, но обзето от желание да изпълни мисията си, следва съвсем точно указанията на дядо си.

Въпреки луната — красива и кръгла, — не се вижда много ясно.
— Трябва ни светлина — обръща се момчето към Алфред, който го следва по петите.

Артур изтичва към стария шевролет и сяда зад волана. Взема ключовете, скрити зад сенниците, и за секунда се опитва да си припомни как се задейства всичко това.

— Защо ме гледаш така? — пита той кучето. — Сто пъти съм виждал баба да го прави!

Той пали мотора. Старата кола кашля и се задавя, несвикнала да я будят посред нощ.

Артур запалва фаровете, но колата, извита настрани, изобщо не осветява стария дъб. Момчето включва на първа, за да потегли, но колата, изглежда, не иска да помръдне. „Ръчната спирачка, глупако“ — внезапно се сеца детето. Издърпва с все сила дръжката към себе си и освобождава спирачката. Колата литва изведнъж. Артур крещи и прави усилие да я направлява, докато тя обикаля къщата. Стиснал огромното кормило, с поглед, впит в таблото, той се опитва да избегне дърветата, но не успява да избегне въжето с пране и го повлича заедно с всичко по него.

Две светещи очи под чаршафите се движат сами, пищейки с детски глас — ето един чудесен призрак, от който Алфред побягва с вой.

Въпреки че това привидение вие и пронизва полето с фаровете си, Бабинка все така дълбоко спи и похърква.

Колата все пак се врязва в едно дърво, макар и младо, на годините на Артур. Уплахата е по-голяма от болката. Хубавото е, че светлината на фаровете бие точно в градинското джудже.

Артур се спуска към гипсовото човече и го изтръгва от земята.

— Извинявай, старче — подхвърля му той, преди да го остави встрани.

Джуджето добре е крило и тайната си, и дупката — не много широка, но като че ли бездънна.

Момчето разгъва триножника и пъхва далекогледа в дупката, според указанията, с главата напред. За момент се чувства объркано.

Пита се как това странно приспособление може да отвори някаква врата, пък била тя и от светлина?

— Пази тук, отивам да взема останалото — обръща се то към кучето, преди да хукне обратно към къщата.

Алфред гледа към приспособлението, не по-малко объркан от господаря си.

Артур издърпва тежкия килим от дъното на куфара и го нарамва. После го премята през перилата на първия етаж и в салона отново го нарамва.

Стенният часовник неумолимо изпълнява задълженията си и сега показва дващест и три часа, петдесет и седем минути. Артур разгръща килима и петте му краища се разпростират около далекогледа. Сигурно, погледната отвисоко, тази огромна пъстра морска звезда, разперена върху тревата, е много красива.

— А сега е ред на статуетките — казва си Артур.

Безкрайно внимателно той взема от куфара петте порцеланови статуетки и се насочва към стълбището. Слиза бавно, стъпало по стъпало. „Не бива да счупя нито една, защото ясно е, че в тях се крие цялата магия“ — мисли си момчето.

Кучето, останало навън, започва да свиква с призрака, чиито жълти очи все повече отслабват поради липса на бензин.

Но изведнъж върху земята се очертават огромни сенки. Алфред наостря уши и започва да скимти. Сенките се плъзват в жълтеникавата светлина на фаровете. Огромни силуети, по-страшни от призраци.

Кучето хуква с вой и влиза в къщата през малкия отвор във вратата — неговия „вход“. Без да си обува пантофки, то тичешката прекосява салона и с все сила се блъсва в краката на Артур, понесъл статуетките.

— О, не — изпищява момчето, което не може да се задържи на крака и се просва на земята.

Статуетките се завъртат за миг във въздуха, преди да паднат и да се разбият на хиляди парчета.

Артур е отчаян. Гледката на пръснатите части от статуетките по пода е непоносима.

Стенният часовник показва двайсет и три часа, петдесет и девет минути.

„Да се проваля толкова близо до целта! Не е честно!“ — жалва се детето, неспособно да стане от пода — толкова силно е разочарованието му. То няма вече никакво желание, дори не иска да се скара на кучето си, скрило се под стълбата.

Детето се надига на лакти и забелязва някаква сянка да се движи по пода. То леко повдига глава и вижда пет силуета — огромни, гигантски, — които са принудени да се наведат, за да минат през входната врата.

Артур замира, зяпнал от изненада. Той светва с джобното си фенерче.

Слабият лъч осветява един воин матасалай в национално облекло — набедрена препаска, украшения и амулети по цялото тяло, в косите — вплетени мидички, в ръката — копие. Висок е два метра и петнайсет сантиметра. С внушителна осанка. Четиримата му спътници са малко, съвсем малко по-ниски.

Артур е просто онемял. Чувства се по-малък и от градинското джудже.

Воинът изважда една бележка от джоба си, старателно я разгъва и я прочита.

— Артур? — пита само воинът матасалай.

Детето все още не е на себе си и само глупаво поклаща глава. Вождът му се усмихва.

— Нямаме нито минута за губене. Хайде! — казва воинът, преди да се обърне и да излезе от стаята, насочвайки се към градината.

Артур, като хипнотизиран, забравя всичките си страхове и тръгва след него. И кучето Алфред тръгва след господаря си, твърде уплашено, за да остане само под стълбите.

Петимата воители са застанали във всеки ъгъл от килима. Явно са заели местата на петте статуетки.

Артур разбира, че трябва да застане в средата, до далекогледа.

— А вие... няма ли да дойдете? — пита учтиво момчето, все още неспокойно.

— Само един може да мине и ти ни изглеждаш най-подходящ, за да победиш М. Прокълнатия — отвръща му вождът.

— Малтазар ли? — пита детето, спомняйки си рисунката от прекрасната книга.

Моментално петимата воители допират пръст до устните си, за да му внушат да мълчи.

— Щом преминеш оттатък, никога, никога, никога... не произнасяй името му. Това носи нещастие.

— Добре. Няма проблем. Само М. Прокълнатия! — повтаря си Артур все по-тревожен.

— Твоят дядо тръгна да се бие с него, а на теб се пада честта да довършиш тази битка — тържествено известява воинът.

Артур преглъща от притеснение. Задачата му се струва невъзможна.

— Благодаря за оказаната ми чест, но... може би ще е по-добре да отстъпя мястото си на някой от вас. Все пак вие сте много по-силни от мен — скромно признава детето.

— Твоята сила е вътре в тебе, Артур. Сърцето ти е твоето най-мощно оръжие — отвърща му воинът.

— Така ли? — пита Артур, не съвсем убеден. — Възможно е, но... аз съм още малък!

Вождът му се усмихва.

— Скоро ти ще бъдеш сто пъти по-малък, но от това силата ти ще стане още по-голяма.

Часовникът отмерва първия удар в полунощ.

— Време е, Артур — казва му воинът, отвежда го в центъра на килима и му подава бележката с указанията.

Момчето прочита написаното, но ръката му трепери. Часовникът продължава да отмерва ударите.

Върху далекогледа има три пръстена. Артур хваща първия.

„Първият пръстен — пръстенът на тялото — три завъртания надясно“ — чете детето, сдържайки тревогата си. То изпълнява указанието много предпазливо.

Нищо не се случва. Само часовникът удря за четвърти път.

Артур хваща втория пръстен.

„Вторият пръстен — пръстенът на ума — три завъртания наляво.“

Детето завърта пръстена, по-затегнат от предишния.

Часовникът отмерва деветия удар.

Африканският вожд вдига поглед към луната. Изглежда разтревожен — към тях опасно се приближава едно малко облаче.

— Побързай, Артур.

Детето хваща третия, последен пръстен.

„Третият пръстен — пръстенът на душата — пълно завъртане.“

Артур поема дълбоко дъх и завърта пръстена, а часовникът отмерва единайсетия удар до полунощ.

За беда облачето стига до целта си и постепенно скрива луната. Никаква светлина. Артур е завършил завъртането и третият пръстен е на местото си. Дванайсетият удар раздира тишината.

Нищо не се случва. Матасалаите мълчат и не помръдват. Дори вятърът сякаш е стихнал в очакване.

Артур разтревожен гледа воините, вперили поглед в луната. Всъщност те не я виждат, само знаят, че е там, засенчена от сивото облаче, несъзнаващо какво нещастие е предизвикало.

Но вятърът им идва на помощ и полека избутва облачето. Лунната светлина постепенно става по-ярка, после отведнъж силен лъч пронизва нощта, като светкавица, която свързва луната с далекогледа. Това трае секунди, но шокът е толкова голям, че Артур пада възнак.

Отново се възцарява тишина. Привидно нищо не се е променило, освен усмивките по лицата на воините.

— Вратата светлина е отворена! — гордо възвестява вождът. — Можеш да се представиш.

Момчето криво-ляво се изправя на крака.

— ... Да се представя ли?

— Да. И се опитай да бъдеш убедителен. Вратата е отворена само пет минути! — добавя воинът.

Артур прави опит да си даде кураж, но не разбира нищо от тази нова задача. Доближава се до далекогледа и поглежда през нето. Естествено, не вижда кой знае какво. Само някаква кафява маса, напълно мъглява. Момчето хваща окуляра и го завърта, за да вижда по-ясно. Сега забелязва една кухня в пръстта, слабо осветена.

Картината скоро става съвсем ясна и Артур може да различи и най-малкото коренче. Изведнъж краят на една стълба се изпречва пред долната страна на далекогледа. Момчето не вярва на очите си. То се

отдръпва от окуляра и оглежда пръстта около себе си. Не, няма халюцинации. Наистина в края на неговия далекоглед има стълба, не по-голяма от един милиметър.

Артур отново долепя око до окуляра. Стълбата леко се тресе, сякаш някой се качва по нея. Момчето сдържа дъха си: на последното стъпало се появява съвсем малко човече и слага ръце върху огромната лупа. Това е един минимой.

Артур е потресен. Дори в най-невероятните си сънища не би могъл да повярва, че подобно нещо е възможно.

Минимоят заслонява с длани очите си, за да вижда по-ясно. Той има островърхи уши, съвсем черни очи, като топчета, и лунички по цялото лице. С една дума — много е сладък и се казва Бетамеш.

ОСМА ГЛАВА

Минимоят успява да различи нещо, което от негова гледна точка е само едно огромно око.

— Арчибалд, ти ли си? — пита боязливо човечето.

Артур е изумен — няма това малко същество говори?!

— Ами... не — отговаря смаяно той.

— Представи се — напомня му воинът матасалай.

Артур идва на себе си, сеща се за мисията си и за времето, което му е отредено.

— Аз... аз съм неговият внук... Казвам се Артур.

— Надявам се, Артур, че имаш основателна причина да използваш лъча по този начин — предупреждава го минимоят. — Това е абсолютно забранено от Съвета. Освен в случай на необходимост.

— О, да, крайна необходимост! — извиква гръмогласно детето. — Градината ще бъде унищожена, изравнена със земята, изкоренена! След два дни, дори по-малко, няма вече да има нито градина, нито къща, значи... нито и минимой.

Бетамеш леко се паникьосва.

— Какви ги говориш, момче? Да не си шегобиец, като дядо си? — пита той, в желанието си да се успокои.

— Не, не се шегувам. Един предприемач иска да изравни терена и да построи жилищни блокове — обяснява Артур.

— Блокове ли? Какво е това блокове? — ужасено пита Бетамеш.

— Големи къщи от бетон, които покриват градините — отвръща Артур.

— Но това е ужасно! — извиква Бетамеш, силно уплашен.

— Да, ужасно е — съгласява се момчето. — И единственият начин да се избегне бедата, е да намеря съкровището на дядо, скрито в градината. Така ще мога да платя на предприемача и всичко това няма да се случи.

Бетамеш явно е съгласен.

— Много добре! Чудесно! Ето една много хубава идея! — одобрява минимоят успокоен.

— ... А за да намеря съкровището, трябва да проникна в твоя свят — обяснява Артур на човечето, което, изглежда, не беше разбрало връзката между двете неща.

— Ох! Но това е невъзможно! — отвърща му Бетамеш. — Не може така да се влиза! Трябва да се свика Съветът, да се обясни проблемът, след това те трябва да обсъдят решението и...

Артур сухо го прекъсва:

— След два дни няма да има нужда от обсъждане, защото няма да има Съвет, всички ще сте мъртви!

Бетамеш се вцепенява. Най-после разбира — положението е опасно.

Артур поглежда към африканския вожд — не беше ли прекалил?

Вождът повдига палеца си — знак, че момчето добре се е справило.

— Как се казваш? — пита Артур, като отново долепя око до окуляра.

— Бетамеш — отвърща минимоят.

Артур изговаря тържествено:

— Бетамеш, бъдещето на твоя народ е в твои ръце!

Човечето започва да се върти като пумпал, ужасено от такава отговорност.

— Да, разбира се, в мои ръце. Трябва да се действа! — тихичко си повтаря то.

Така силно жестикулира, че най-накрая пада от стълбата.

„Трябва да предупредя Съвета! Но Съветът вече се е събрал за кралската церемония! Ще ме линчуват, ако прекъсна кралската церемония!“ — говори високо на самия себе си минимоят. Винаги постъпва така, когато търси някакво решение.

— Побързай, Бетамеш, времето минава! — напомня му Артур.

— Да, разбира се, времето минава — повтаря минимоят все по-тревожен.

Понеже непрекъснато се върти в кръг, завива му се свят. Спира за секунда, после се затичва към някакъв проход, нещо като тунел на

къртица, малко по-висок от него самия.

— Кралят ще се гордее с мен! Но ще проваля церемонията! Той ще ме намрази! — непрекъснато си повтаря Бетамеш, докато тича с все сила по дългия тунел.

Вождът на бонго-матасалаите се доближава до Артур и му се усмихва.

— Ти много добре се защити, момчето ми.

— Дано е достатъчно, за да ги убеди — отвърща детето леко разтревожено.

Бетамеш продължава да тича по тунела. Скоро стига до една огромна зала, истинска пещера под земята.

Тук е неговото градче. Повече от сто къщи, направени от съчки и от листа, от преплетени корени, издълбани гъби, сухи цветя. Често сплетените корени служат за мостчета и свързват къщите.

Бетамеш хуква по главната улица, напълно пуста в този час на деня. Така още по-добре се виждат постройките. Малко странни, изпълнени от чисто екологични растителни материали, те образуват невероятен пъстър килим — пачуърк в човешки бой, където е използвано всичко съществуващо в природата. Някои стени са от суха пръст, други — от стебла на глухарчета, наредени плътно едно до друго, като плет.

Сухите листа обикновено служат за покрив, но някои минимои са предпочели стърготини, наредени като керемиди. Малки стенички от люспи на шишарки често разделят къщите.

Бетамеш задъхано минава по улицата, осветена от цветя със светещи главички, посадени на равни разстояния, които заместват фенерите.

Улицата свършва при площада на Съвета. Това е огромен амфитеатър, като римските, издълбан в земята. Той образува полукръг и е точно срещу кралския дворец.

Всички жители на минимойската страна са си дали среща на този площад и за да стигне до членовете на Съвета, Бетамеш трябва да си проправи път през тълпата. Помага си с лакти, непрекъснато се извинява и най-после се озовава пред арената.

— Олеле, посред церемонията, ще ме убият! — шепне на себе си той, за да не наруши всеобщото мълчание.

В центъра на площада се възвисява Камъкът на мъдреците. В средата му е забит магическият меч. Оръжието е великолепно — стоманата е изящно изваяна и гравирана с хиляди знаци. Но се вижда само половината от него. Другата половина сякаш е сраснала с камъка.

До възвишението е коленичил само на едно коляно, като рицар, един минимой, смирено навел глава пред свещения камък. Лицето му не се вижда, вгълбен е в молитва, но ако се съди по облеклото, това е воин. Връзки, кръстосани на зигзаг, обхващат краката му до под колената. На колана му висят различни къси мечове, направени от миши зъби, също и малки кесийки от царевични люспи. Няма съмнение — това е воин.

— Олеле, сега ще започне! — тревожи се Бетамеш.

Вратата на двореца тържествено се разтваря. Това е огромна порта, която поглъща голяма част от фасадата на двореца. Толкова е масивна и тежка, че четирима минимой едва успяват напълно да я отворят.

Първи излизат светлоносците — двама минимой в парадно пъстро облекло, украсено със златни нишки, като карнавалните костюми във Венеция. На главите си носят шапки във формата на голяма прозрачна топка и във всяка е затворена по една светулка. Когато пристъпват, те осветяват пътя, като истински факлоносци. Застават от двете страни на подиума, издигнат на площада, а това означава — дайте път на краля.

Негово кралско Величество пристъпва бавно и тържествено. В сравнение с другите минимой кралят е невероятно висок, както един възрастен човек в сравнение с децата.

Ръцете му са огромни и стигат чак до прасците. Облечен е в бяла кожена наметка, която напомня козината на полярните мечки, а дългата му бяла брада се слива с наметката. По лицето му не личи възрастта, но е най-малко на сто години. В сравнение с тялото, главата му изглежда съвсем малка. Също и по-смешна, потънала в огромна шапка със звънчета.

Кралят се доближава до самия край на подиума, следван от няколко сановници, вероятно членове на Съвета, които чинно застават отстрани. Само един от тях застава до краля. Това е Миро — къртът.

Костюмът му напомня времето на Монтеки и Капулети^[1] от Верона. На върха на муцуната му се крепят малки очилца, а целият му вид издава безкрайна тревога.

Кралят вдига огромните си ръце и тълпата го приветства. Нещо римско витае във въздуха.

— Верни мои поданици, именити граждани и сановници! — провиква се кралят със старчески, но все още мощен глас. — Нескончаемите войни, които нашите предци са били принудени да водят, са донесли на народа ни само нещастие и разруха.

Той млъква за миг, сякаш да почете паметта на всички загинали през онези страшни времена.

— И един ден те взели мъдрото решение вече никога да не воюват и да забият в скалата могъщия меч.

С широк жест той посочва забития в камъка меч и воинът, все така коленичил.

— Мечът вече никога не бива да ни служи в битка, той трябва да ни помага да разрешаваме проблемите си... по мирен начин.

Тълпата явно споделя чувствата на своя крал. Освен, може би, Бетамеш, твърде възбуден от мисълта за поставената му задача.

Кралят отново започва да говори:

— В основата на скалата с меча предците ни са записали закона, който трябва да ни направлява: „Ако някой ден земите ни бъдат застрашени от нашественик, тогава един воин с чисто сърце, изпълнен с чувство за справедливост, незнаещ що е омраза, нито мъст, ще може отново да извади меча с хилядократна мощ и да се впусне в справедлива битка.“

Силно натъжен, кралят с дълбока въздишка добавя:

— За съжаление... този ден дойде.

Над тълпата се понася тревожен шепот — всеки споделя безпокойството си със своя съсед.

— Нашите разузнавачи ни съобщиха, че... М. Прокълнатия е готов да нападне с многочислена армия нашите земи.

Вик на ужас се изтръгва от тълпата. Само като се споменава първата буква от името му, всички изтръпват. Каква ли паника би настъпила, ако някой дръзнеше да изрече цялото име!

— Да обсъдим положението! — казва кралят и като по сигнал настъпва шумна бъркотия — всеки говори, без да слуша другия. Това

прилича по-скоро на рибен пазар, отколкото на Народно събрание.

— Още дълго ли ще спорят? — тревожно пита Бетамеш.

Кралският пазач леко се извъръща към него:

— Охо! Сега започват! — казва той, повдигайки очи към небето.

— Остава още: кралският доклад, речите на Мъдреците, клетвата на воина, узаконяването от Краля и след това... пищен банкет! — весело завършва той изброяването, облизвайки се лакомо.

Бетамеш чувства, че е загубен. Размахва ръце напред-назад, за да си придаде малко смелост.

— Народе мой! Нямаме нито минута за губене! — извисява глас кралят, за да въдвори тишина.

— Прав е! — повтаря Бетамеш. — Нямаме минута за губене!

Кралят пристъпва няколко крачки към воина, все така благоговейно застинал пред бъдещия си меч:

— Моментът е тежък и ви предлагам да съкратим протокола и начаса да възкачим на престола онази личност, която според мен притежава всички необходими качества, за да изпълни тази опасна мисия.

Кралят пристъпва още няколко крачки. От ненадейно обзелото го чувство на благоразположение страните му порозовяват, а гласът му става тих и нежен.

— Тази личност, която след няколко дни ще заеме официално моето място начело на това кралство...

Детска усмивка озарява лицето му и го подмладява.

— Разбира се, говоря за принцеса Селения... моята дъщеря.

Той нежно простира дългите си ръце към коленичилиия воин.

Девойката бавно се изправя, както го изисква протоколът, и открива ангелското си лице. Тя е още по-хубава, отколкото на рисунката. Буйните ѝ коси на диво животно преливат в бледолилави оттенъци, които чудесно хармонират с бадемовидните ѝ очи с цвета на тюркоаз от Малдивските острови.

С крехкото си, почти детско тяло, тя се старае да си придаде горд вид, представя се за бунтарка, за смел воин, но нейната грация я издава. Тя е истинска принцеса, бледа като Снежанка, хубава като

Пепеляшка, грациозна като Спящата красавица, но и хитроумна като Робин Худ.

Кралят не може да скрие гордостта си. Мисълта, че това нежно момиче е негова дъщеря, го кара да поруменее.

Тълпата, в знак на съгласие, бурно ръкопляска. Едва ли някой би се обзаложил, че изборът е плод на широко и задълбочено обсъждане. По-скоро той се дължи на чара на принцеса Селения, който се разпростира навсякъде като благоухание.

Само Бетамеш, изглежда, не се поддава на тези чувства.

„Смелост, Бетамеш!“ — казва той на самия себе си.

Кралят прави още една, последна крачка към дъщеря си.

— Принцесо Селения, нека духът на предците ни да ви води! — тържествено се обръща към нея бащата.

На свой ред Селения се доближава, протяга спокойно ръка към меч и тъкмо да хване дръжката, Бетамеш се намесва.

— Татко! — извиква той, разбутвайки тълпата.

Викът пресича порива на Селения и тя тупва ядосано с крак.

— Бетамеш! — процежда тя, стиснала зъби.

Само малкият ѝ брат е способен в такъв тържествен миг да се прави на палячо.

Кралят търси с поглед най-малкия си син.

— Тук съм, татко — казва детето, заставайки до вбесената Селения.

— Нарочно го направи, нали? Не можа да изчакаш десет секунди, преди да си покажеш номерата!

— Имам много важна мисия — оспорва думите ѝ Бетамеш, сериозен до немай-къде.

— Ха! Защото моята мисия не е важна, така ли?! Трябва да извадя магическия меч и да отида да се бия с М... Прокълнатия!

Бетамеш повдига рамене.

— Нали знаеш, че си прекалено горда, за да извадиш този меч от скалата.

— Я ми кажи, господин Всезнайко — отвърща тя обидено, — май в думите ти има малко завист?

— Никак! — отвърща Бетамеш и вирва нос.

— Престанете да се препирате и двамата! — отсича кралят, приближавайки се до тях. — Бетамеш! Това е важна церемония. Надявам се да имаш основателна причина, за да я прекъсваш по този начин.

— Да, татко. Лъчът от горната земя днес се отвори — уверява го Бетамеш.

От тълпата се надига ропот и тя мигновено се раздвижва.

— Кой е посмял?! — извиква кралят с теноровия си глас.

Бетамеш застава пред огромния си баща.

— Казва се Артур — отвръща той със стеснителното си гласче. — Внук е на Арчибалд.

Присъстващите са силно развълнувани. Името на Арчибалд отеква във всяко съзнание. Кралят е леко смутен.

— И... какво иска този... Артур? — пита той.

— Искан да говори пред Съвета. Казва, че голяма беда е надвиснала над нас и че само той може да ни спаси.

Тълпата се разгорещява. Всички са на ръба на паниката. На бунта.

Селения избутва брат си и заема неговото място пред баща им.

— Нашето нещастие се нарича М. Прокълнатия и ние нямаме работа с този Артур. На мен, Селения, принцеса с кралска кръв, се пада задачата да защитя нашия народ.

Без повече да се бави, тя се обръща и отива право при меча. С грациозен жест хваща дръжката и прави опит да го извади от скалата. Но грацията не помага в този вид упражнение — мечът не помръдва и на милиметър. Тогава тя опитва със сила, като хваща дръжката с две ръце...

Нищо не се случва. Оръжието си остава сраснало със скалата.

Девојката опитва пак с ръце, с крака, извива се, криви лице, крещи...

Нищо не става. Тълпата е смутена. Кралят — също. В погледа му се четат дълбоко разочарование и тревога.

Селения, останала без сили, спира за миг, за да си поеме дъх.

— Виждаш ли, прекалено си горделива. Казах ти го! — подхвърля мимоходом Бетамеш.

— О, я млъкни! — отвръща Селения, вървейки към него с изпънати ръце, готова да го удуши.

— Селения! — изкрещява баща ѝ. Принцесата се заковава на място.

— Дъще, много съжалявам! — казва ѝ той нежно. — Ние знаем колко много обичаш народа си, но... на сърцето ти тегнат омраза и желание за мъст.

— Не е вярно, татко — брани се тя с пълни със сълзи очи. Само исках... Бетамеш ме ядоса! Сигурна съм, че ако за минута се успокоя, ще мога да издърпам меча и всичко ще бъде наред.

Няколко мига кралят я гледа недоверчиво. Как да обясни на дъщеря си, без да я засегне, без да я пречупи, че този силен гняв я заслепява.

— Какво би направила, ако М. Прокълнатия застане сега тук, пред теб? — пита най-естествено той.

Селения се опитва да овладее омразата, която напират отвътре, готова да се излее.

— Ще постъпя с него както заслужава — заявява тя.

— По-точно? — настоява кралят, играейки си с нея като котка с мишка.

— Аз... аз... бих удушила този червей! За всички престъпления, които е извършил, и за нещастията, които ни донесе, а също и за...

Селения изведнъж разбира в каква клопка се е хванала.

— Съжалявам, момичето ми, но ти още не си готова. Силата на меч се проявява само в ръце, водени от чувство за справедливост, а не за мъст — обяснява ѝ нейният баща.

— Тогава какво да правим? Да оставим тази гадина да ни нападне, да ни ограби, да изколи и нас, и децата ни! Без нищо да кажем! Без нищо да направим! Без нищо да опитаме! — възмуцава се тя, вземайки тълпата за свидетел.

Минимите са развълнувани — има нещо вярно в думите на малката принцеса.

— Кой ще ни спаси? — виква тя накрая.

— Артур — отвръща ѝ пламенно Бетамеш. — Той е единствената ни надежда.

Селения вдига очи към небето. Кралят размисля. Тълпата се пита какво ще стане. Съветът обсъжда, после прави положителен знак на господаря, който одобрява решението.

— Като се имат предвид обстоятелствата... и в памет на Арчибалд, Съветът приема да изслуша този младеж.

Бетамеш изкрещява от радост, а сестра му, по навик, се цупи.

Тълпата кипи, както става всеки път, когато след положителен застой спектакълът предлага нов развой на нещата.

— Миро, пригответи връзката — заповядва кралят.

Малкият кърт веднага започва да действа. Той скача в малкия си контролен център — нещо като дъгообразен работен пулт с множество най-различни ръчки и лостове.

Миро първо набързо пресмята нещо със сметалото си, после издърпва ръчката с номер двайсет и едно. Огромно огледало в рамка от корени излиза от стената, подобно на страничните огледала на колите, с които се наблюдава задното движение. Моментално се показва второ огледало, фокусиращо отражението на първото. Трето огледало се отлепя от тавана и на свой ред улавя отражението.

Миро задвижва всички ръчки една по една и огледалата се появяват отвсякъде, предавайки си един и същ образ през града, през дългия тунел, който води до мястото, където се намира огромната леща на далекогледа, все така опряна в земята.

Общо около петдесет огледала се подреждат, за да уловят образа на тази леща.

Къртът обхваща с две лапи друга ръчка, за да я приведе в действие. Някакво растение се спуска от свода на пещерата, разпуква се като цвете от утринна роса и освобождава четири светещи топки: жълта, червена, синя и зелена. Четири основни цвята, които се сливат и образуват чисто бяла светлина, като силен прожектор, способен точно да възпроизведе образа, отразен в огледалата. Липсва само екранът. Миро издърпва едно шнурче — само то е покрито отгоре с кадифе. Изведнъж огромен екран на руло се разгъва от свода на пещерата, затулвайки небето над града. Разгледан отблизо, екранът представлява великолепен килим от изсушени кленови листа, зашити едно с друго.

Миро натиска друго копче — появява се последното огледало. Неговото отражение се слива с прожектора, а той на свой ред отправя получения образ върху огромния екран. Едно гигантско око заема целия екран — окото на Артур.

Момчето, все така коленичило в градината, е повече от смаяно — намира се сред Съвета на минимоите, в присъствието на Негово Величество!

Кралят на свой ред също е смутен — какъв ли великан трябва да е човекът, който има такова огромно око!

Селения, в знак на протест, обръща гръб на екрана.

Кралят, възвърнал кралското си достойнство, се прокашля, преди да заговори:

— Хм, е, добре, млади момко, Съветът ви слуша. Говорете, но бъдете кратък!

Артур поема много дълбоко въздух.

— Един човек иска да унищожи градината, в която живееете. Имате само една минута, за да ме пренесете във вашия свят и да ви помогна. След изтичането на този срок няма да мога да направя нищо за вас и ще бъдете напълно унищожени заедно с градината.

Думите преминават над редиците на присъстващите.

Кралят е поразен от новината. Наистина казано кратко... и ясно.

Обръща поглед към съветниците, но те мълчат като риби. Значи сам трябва да вземе решение.

— Дядо ти беше мъдър и велик човек. В негова памет ще ти гласуваме доверие. Събудете водача! — гръмогласно заповядва той, като повдига внушителните си ръце.

Бетамеш изкрещява от радост и хуква обратно към тунела, бутайки пътьом сестра си, все още нацупена.

Миро задейства един златен лост и огромна завеса от червено кадифе покрива грамадния екран.

[1] Монтеки и Капулети — враждуващи фамилии от пиесата на Шекспир „Ромео и Жулиета“. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Артур се обръща към вожда на племето бонго-матасалай.

— Мисля, че успех — стеснително казва той.

Воините нито за секунда не са се съмнявали в това. Но с Алфред не е така — кучето наистина нищо не разбира от тази нова игра, в която участват призраци, високи метър и петнайсет, едно градинско джудже, едно пъстро килимче и един далекоглед.

Бетамеш стремглаво връхлита в залата за преминаване с такава скорост, че още дълго продължава да се плъзга.

Той се спуска към един копринен пашкул, който виси от тавана.

— Водачо! Водачо! Събудете се! Спешно е! — вика той, удряйки с юмручета по пашкула. Никакъв отговор. Бетамеш изважда от многофункционалното си ножче едно странно острие — специално за разрязване на пашкули. С него той отрязва дъното на пашкула.

Водачът, който кротко спи вътре, провесил глава надолу, се плъзга по копринените стени и тупва на земята:

— Ама че работа! — мърмори старият минимой, разтривайки главата си. Опитва се да освободи дългата си бяла брада, заплетена в краката му, после приглажда мъха по ушите си.

— Кой смее да ме буди?!

Старият хитрец забелязва младия принц и засмяното му лице:

— Бетамеш! Шегобиец такъв! Няма ли с какво друго да се забавляваш?!

— Баща ми ме изпраща. За едно преминаване — обяснява детето, тръпнейки от нетърпение.

— Пак ли? — оплаква се водачът. — Какво им става на всички, та са хукнали да преминават точно сега!

— Последното преминаване беше преди три години! — напомня Бетамеш съвсем разумно.

— Нали казвам същото! Тъкмо се опитвах да заспя! — отговаря водачът с прозявка.

— Побързайте! Кралят губи търпение! — настоява принцът.

— Кралят! Кралят! А къде е кралският печат?

Бетамеш го изважда от джоба си и го подава на водача.

— Добре. Това наистина е печатът — заявява той, след като набързо го оглежда.

Той взема кралския печат и го слага в една кутийка, закрепена в стената.

— Сега е ред на луната. Съвсем пълна ли е?

Старият водач дръпва някаква вратичка в стената, нещо като капак на боклукчийска шахта. Там е закрепено едно огледало и то отразява образа на луната — величествена, блестяща и най-важното — пълна.

— Наистина е красива — прошепва развълнуван водачът.

— Побързайте, моля ви! Силата на лунния лъч отслабва!

— Да, добре. Добре! — отвърща той, мърморейки.

Отива до трите пръстена, същите като онези в другия край на далекогледа, които Артур старателно подреди. Но за минималните откъм тази страна те изглеждат огромни.

Водачът хваща първия пръстен.

— Три превъртания надясно, за тялото — казва старецът.

После хваща втория пръстен.

— Три превъртания наляво — за ума.

Вторият пръстен бавно се завърта до третия.

Водачът хваща третия пръстен.

— А сега пълно завъртане... за душата.

Водачът хваща третия пръстен и започва да го върти, както панаирджия завърта колелото с лотарийните знаци.

Изведнъж лунният лъч се променя — затрептява, подобно на линията на хоризонта, когато става горещо като в пещ.

— Дръж се здраво! — извиква африканският вожд на Артур.

— Да се държа ли? Но за какво да се хвана? — отвърща учудено детето.

Още незадало въпроса, то започва да се смаява с невероятна бързина, за по-кратко време, отколкото да го изречеш.

Артур инстинктивно се вкопчва в лупата. Той залепва гръб за стъклото, но продължава да се смалява.

— Какво ми става? — пита се той ужасен.

— Ти ще отидеш при нашите братя минимите — отвръща му вождът спокойно. — Но не забравяй, че имаш на разположение само трийсет и шест часа, за да изпълниш мисията си. Ако вдругиден, точно в дванайсет по обяд, не се завърнеш, вратата ще се затвори... за хиляда дни! — уточнява строго вождът.

Артур кимва с малката си главица, която продължава да се смалява.

Стъклото зад него вече е високо като цяла сграда.

Изведнъж въпросната стена става мека и Артур хлътва в нея. Той преминава през лупата и пада в тръбата на далекогледа. Ах, как се търкаля, как се блъска, как се удря навсякъде, като парцалена кукла!

Накрая шумно се удря в последното стъкло, което го отделя от залата за преминаване.

Артур разтрива болното място на главата си, а Бетамеш вече се е покатерил на стълбата. И двете момчета изглеждат изненадани от вида на другия.

Най-сетне Бетамеш се усмихва и прави знак с ръка за добре дошъл.

Артур, малко объркан, също го приветства. Минимоят нещо му говори и размахва ръце, но дебелият стъкло не пропуска нито звук. Бетамеш започва още по-оживено да жестикулира — явно иска да му каже нещо важно.

— Нищо не чувам! — крещи Артур, свивайки длани като тръба пред устните си.

Бетамеш се доближава плътно до стъклото, дъхва отгоре и върху запотеното място рисува с пръстче ключ.

— Ключ ли? — пита Артур, показвайки с жест как се превърта ключ в ключалката.

Минимоят клати утвърдително глава. Артур изведнъж си спомня: „Ах, да, ключът! Който трябва винаги да е с мен!“

Момчето бръква в джобовете си и изважда прословутия ключ с прикрепената към него бележка.

Бетамеш го поздравява и му показва ключалката — на лявата стена. Детето следва указанията и прекосява далекогледа чак до

стената, дебела като туловище на кораб.

Артур се колебае дали да пъхне ключа в ключалката, но Бетамеш с жестове го окуражава. Детето вкарва ключа и го превърта.

Начаса някакъв невидим механизъм се задейства и таванът започва да се спуска с впечатляваща бързина.

Артур вдига глава и се взира в тази маса, която стремително и неумолимо се приближава към него. Той е в капан. Таванът ще го смачка. Обзема го паника. Той чука по стъклото и зове Бетамеш на помощ.

Минимоят широко се усмихва и в знак на одобрение вдига палци нагоре.

Артур е зашеметен от такава жестокост. Чувства, че е загубен. Чука с все сила по стъклото, но нищо не се променя.

— Не искам да умра, Бетамеш! Не сега! Не по този начин! — крещи с все сила нещастното момче, останало без дъх. Таванът се доближава и ще го смачка след няколко секунди. Артур гледа Бетамеш право в очите. Жалко, че последният образ, който ще отнесе със себе си, е ухилената физиономия на това дяволско джудже!

Стъкленият таван допира главата на Артур и го принуждава бързо да се просне на земята, за да може да го сплеска по дължина.

Но натискът на стъклото ни най-малко не го смазва — то е съвсем меко и Артур потъва в него, както лъжица потъва в конфитюр. Невъзможно е да се измъкнеш или да помръднеш в тази гъста и желеобразна маса. Само трябва да изчакаш няколко секунди тя да те изплюе от другата страна.

Артур пада от лещата и тупва на земята, омотан в стотици желатинови лепкави нишки, сякаш е паднал в каца с размекнати дъвки.

Момчето е като разглобено, в краката на Бетамеш.

— Добре дошъл в страната на минимойте — казва му малкият принц, щастлив, с разтворени обятия.

Артур се надига криво-ляво и се опитва да се освободи от всички тези нишки, които го омотават. Още не е разбрал, че вече не е малко момче. Превърнал се е в истински минимой.

— Много ме уплаши, Бетамеш. Не чувах нищо и помислих, че ще умра и че ще... — Артур млъква, недоизрекъл думите си.

Отлепяйки една нишка от ръката си, той изведнъж разбира, че тя вече не е такава, каквато е свикнал да я вижда. Артур още не смее да приеме невероятното. Той чисти лепкавите нишки и малко по малко се показва минимойското му тяло.

Бетамеш го хваща за раменете и го обръща с лице към лещата, за да се види в отражението ѝ.

Артур е смаян. Той опипва тялото си, после лицето, за да се увери, че не сънува.

— Невероятно! — най-сетне успява да продума момчето.

Водачът се усмихва, захмрежвайки пашкула си.

— Е, вече нямате нужда от мен. Отивам да си поспя.

Той грабва стълбата на Бетамеш, за да се изкачи в пашкула, после го замрежва и отвътре.

Артур, като хипнотизиран, не може да откъсне поглед от отражението си.

— Наистина е невероятно!

— Добре. После ще се възхищаваш на себе си казва му Бетамеш, дърпайки го за ръката. Съветът те чака.

Вождът на племето бонго-матасалай издърпва внимателно далекогледа от дупката, а побратимите му старателно сгъват петоъгълния килим.

Вождът още веднъж поглежда в дупката — за последно.

— Късмет, Артур! — казва той развълнувано.

Слага джуджето на мястото му и малкото племе изчезва в нощта, безшумно, както се беше появило.

Моторът на стария шевролет млъква, уморен от кашляне. Светлината от фаровете намалява бързо и накрая напълно угасва.

Нощта завладява всичко, настъпва пълна тишина. Ако не се смята лекото, едва доловимо пуфтене, долитащо откъм първия етаж — сякаш в далечината пуска пара локомотив.

Навярно Бабинка безгрижно продължава да похърква...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Седнал на трона, кралят удря в земята скиптъра си.

— Нека споменатият Артур да влезе! — заповядва той с мощния си глас.

Стражите изправят копия и отварят път на Артур, който трябва да прекоси площада под изпитателните погледи на всички минимои. Тълпата го посреща с възгласи „Ах“ и „Ох“. Смях, шепот, въздишки, одумки... Артур прави усилие да прикрие естественото си стеснение, което му пречи.

Селения, скръстила ръце на гърдите си, гледа как се приближава този паднал от небето спасител, приличащ по-скоро на врабче, изпаднало от гнездото си.

Бетамеш смушва сестра си с лакът.

— Сладък е, нали? — прошепва той на принцесата, която само повдига рамене.

— Нищо особено — отговаря тя и му обръща гръб.

Артур тъкмо минава покрай нея.

— Моите почитания, принцесо Селения — успява да каже той въпреки смущението си.

Едва я поглежда, от страх да не би сърцето му да се пръсне. Леко ѝ се покланя и отново тръгва към краля.

Селения никога няма да го признае, но това момче — учтиво и скромно, вече е спечелило няколко точки.

Кралят също изглежда очарован, но и дума не може да става един крал да показва чувствата си още в първия момент.

Само Миро къртът не се съобразява с дворцовия етикет. Приближава се до момчето и енергично му стиска ръцете:

— Бях голям приятел на Арчибалд. Толкова съм щастлив да видя неговия внук! — казва той силно развълнуван.

Артур е смутен, че къртът, когото не познава, го прегръща толкова топло.

— Миро, остави го! — заповядва кралят в желанието си да се спазва етикетът.

Къртът се сепва, допира лапи до сърцето си, в знак, че моли да го извинят, и се връща на мястото си.

Артур е вече пред краля и много почитателно се покланя.

— И тъй, момчето ми, слушахме те! — казва кралят, изгарящ от любопитство.

Артур събира всичката си смелост и започва да говори:

— ... След два дни ще дойдат хора и ще разрушат къщата и градината. Това означава, че и моят свят, и вашият ще рухнат. Всичко ще бъде покрито с бетон.

Мъртвешка тишина надвисва над присъстващите, като леден полъх.

— Още една беда, по-голяма от онази, която очаквахме — прошепва кралят.

Селения не може повече да се сдържа. Извързва се и бутва Артур с върха на пръстите си.

— И ти с твоите два милиметра и половина си дошъл да ни спасяваш, така ли? — презрително подхвърля принцесата.

Артур е изненадан от нейната враждебност. А сърцето му е преизпълнено с толкова любов!

— Единственият начин да спрем тези хора, е да им платим. Тъкмо затова дядо ми дойде при вас преди три години. Търсеше скрито в градината съкровище. С него бихме могли да изплатим дълговете си. Дойдох да довърша започнатото от дядо и да открия това съкровище — обяснява смутено момчето.

Трябва да кажем, че задачата сега му изглежда много по-трудна, отколкото по времето, когато мечтаеше за нея пред рисунките, потънал в мекото си легло.

— Твоят дядо беше изключителен човек — признава кралят, обзет от спомени. — Научи ни на толкова много неща! Той показва на Миро как да улавяме образа и светлината.

Миро потвърждава думите му с тъжна въздишка. А кралят продължава:

— Един ден дядо ти тръгна да търси прословутото съкровище. След като кръстоса седемте земи, които образуват нашия свят, той най-сетне го намери, наред забранените земи, в центъра на царството на мрака, в сърцето на остров Некрополис.

Залата потреперва, представяйки си това спускане в ада. Кралят добавя:

— Некрополис се контролира от мощната армия на сеидите, а тя, от своя страна, се подчинява на техния вожд, който властва като абсолютен господар — прочутия М. Прокълнатия.

При споменаването на това име няколко присъстващи припадат. Минимоите са чувствителни.

— И за беда... никой никога не се завръща от царството на мрака — завършва кралят, който привидно търси начин да разколебае Артур.

— Е, още ли си готов да тръгнеш натам? — предизвикателно подхвърля Селения.

На Бетамеш му идва до гуша от тези подмятания и застава между сестра си и Артур.

— Остави го на мира! Той току-що разбра, че е загубил дядо си. Достатъчно е жестоко, не мислиш ли?

Думите отекват в съзнанието на момчето. Не беше ги проумял с такава яснота. Сълзи напират в очите му. Бетамеш вижда, че е направил гаф.

— Ами... Искам да кажа... Нямаме никакви новини и аз... никой никога не се завръща... Затова...

Артур сдържа сълзите си и поема дълбоко дъх — иска сам да си придаде смелост.

— Дядо ми не е умрял! Сигурен съм! — уверено казва той.

Кралят се приближава до него, без да знае как да смекчи отчаянието на това дете.

— Скъпи мой Артур, колкото и да ми е мъчно, боя се, че Бетамеш е прав. Ако дядо ти е попаднал в ръцете на М. Прокълнатия, или на някой проклет сеид от неговата армия, почти няма надежда един ден да го видим отново.

— Не мисля така. М. може да е прокълнат, но сигурно не е глупав. Каква полза от това да се ликвидира един старец? Никаква. Тъкмо обратното — много по-полезно е да задържиш край себе си

човек с такива големи познания, един истински гений, способен да разреши всякакви проблеми, нали така.

Кралят е заинтригуван от това предположение, явно не беше му идвало на ум.

— Ще отида в царството на мрака и ще намеря дядо, а също и съкровището! Дори ако се наложи да ги изтръгна от ноктите на този дяволски Малтазар!! — извиква Артур крайно възбуден.

Не си дава сметка, че е изрекъл името, което не биваше никога да произнася. Името, което носи нещастие, а всеки знае, че нещастиято идва бързо. В целия град завива сирена. Един пазач се появява пред двореца и крещи с цяло гърло:

— Тревога при централната порта!

Сред присъстващите настъпва най-невъобразимата паника. Минимоите тичат във всички посоки, блъскат се, не знаят къде да се скрият...

Кралят става от трона и веднага тръгва към централната порта — главен вход на града.

Селения слага ръка на рамото на Артур, смутен, че е предизвикал такова бедствие.

— Може да се каже, че ти шумно отбеляза идването си при нас! — изпуска тя хапливите думи, както змия изпуска отровата си. — Не те ли предупредиха да не произнасяш това име?

Горкият Артур кърши ръце.

— Да, но...

— Но господинът прави каквото си знае, така ли?

Принцесата го оставя там, сраснал със земята, без да му даде възможност нито да се оправдае, нито да се извини.

Момчето тупва с крак по земята — толкова го е яд, че допусна такава грешка.

Тълпата се струпва пред централната порта и се налага пазачите да задействат палките, за да си проправят път.

Кралят и двете му деца стигат до внушителната врата. Миро дръпва едно шнурче и се показва малко огледало — нещо като перископ. Къртът се доближава и оглежда какво става от другата страна.

Една дълга тръба, като огромна улица, се точи до безкрай. Всичко изглежда спокойно. Миро лекичко извърта огледалото, за да

огледа встрани. Изведнъж една изпъната ръка се появява в полезрението. Вик на ужас се изтръгва от присъстващите. Миро върти дръжката на огледалото, за да сниши образа. Тогава всички виждат един проснат на земята минимой, в доста лошо състояние.

— Това е Гандоло! Лодкарят от голямата река — извиква пазачът, който разпознава горкото човече. Кралят се долепя до екрана, за да се увери в казаното.

— Невероятно! Мислехме, че е изчезнал завинаги в забранените земи! — учудва се той.

— Това доказва, че човек може да се върне оттам — отвърща му хитро Селения.

— Да, но в какъв вид! Бързо отворете портите! — заповядва кралят.

Артур хвърля тревожен поглед върху огледалото, докато пазачите плъзгат дебелите греди, залостили вратата. Момчето се доближава още повече. Нещо го смущава долу, вдясно на образа. Нещо странно, като ъгъл, който се отлепва.

— Спрете! — изкрещява Артур. Всички замръзват по местата си. Кралят се обръща към момчето и го пита с поглед.

— Ваше Величество, погледнете тук, като че ли някакво парче се отлепя.

Кралят се навежда и сам се уверява, че е така.

— Хм, да, наистина. Но не е страшно. По-късно ще го залепим — отвърща той, без да размисли.

— Господарю, това е рисувана картина! И това е клопка! Дядо ми е използвал този метод в Африка, за да се предпази от дивите животни! — обяснява му Артур.

— Но ние не сме диви животни! — спори Селения. — И за нищо на света няма да оставим този нещастник да умре! Освен това, ако идва от забранените земи, сигурно ще ни каже много неща. Отворете вратите! — заповядва принцесата.

Отвън Гандоло пълзи по земята, изпънал ръка. Той моли, умолява, но не се чува нито дума. Биха го разбрали само ако шепнеше някому на ухото.

— Не отваряйте вратата! Това е клопка! — повтаря той.

Никой не чува молбите на Гандоло и пазачите се заемат да отворят тежката порта.

Присъстващите още се колебаят дали да се притекат на помощ на горкия лодкар.

Само Селения — горда и уверена, тръгва към опасността, без да знае каква е тя.

— Дъще, бъди предпазлива! — настоява баща ѝ, чийто внушителен вид е обратно пропорционален на храбростта му.

— Ако сеидите са наблизно, щяхме да ги видим отдалеч! — отвръща самоуверено принцесата.

Наистина, на пръв поглед огромната кухня тръба сякаш няма край. Но само на пръв поглед. Артур е убеден, че става дума за клопка, в която любимата му принцеса всеки миг ще попадне.

— Не правете това, принцесо — шепне Гандоло.

Момичето прави още крачка напред, сякаш привлечено от този неуловим глас.

Артур не издържа повече. Той изтръгва факлата от ръката на един пазач и я запокитва с все сила надалеч. Горящата факла прелита над главата на Селения и пада право върху една рисувана картина, невидима до този момент.

Всички присъстващи са смаяни. Артур е бил прав! Селения не вярва на очите си. Факелът пада на земята и мигом подпалва огромното платно, което лумва като слама.

— О, Господи! — извиква Селения, гледайки как пламъците поглъщат картината.

Артур за секунди се озовава до принцесата и я избутва встрани, после хваща Гандоло за краката.

— Селения! Съвземи се! Трябва да го измъкнем оттук! — крещи Артур, за да надвие пращането на пламъците.

Принцесата се окопитва и хваща ранения минимой под мишниците.

— Затворете вратите! — заповядва кралят ужасен.

Артур и Селения тичат колкото могат, превити под тежестта на нещастния Гандоло.

Картината е почти напълно изгоряла, когато последното голямо парче пада на земята и тогава в миг се показва армията на сеидите.

— О, Господи! — изтръгва се вик от принцесата пред тази ужасна гледка.

Огънят все още е силен и сеидите, от другата страна на рамката, губят търпение. Те са стотина, един от друг по-грозни. Воинът сеид е вид насекомо, резултат от кръстосването на няколко вида, чийто произход никой не знае, а не иска и да знае. Броните им са направени от обелките на гнили плодове. Имат най-различни оръжия, най-вече мечове. За нападението те са взели прочутите „сълзи на смъртта“ — капки нефт, обвити в мрежичка от въже, закрепена за прашка. Подпалват сплетеното въже, мятат го и над всичко, живо или мъртво, се посипват огнени езици.

Всеки воин е яхнал комар. Дресирани и снабдени с амуниции като за война, на тези насекоми още при раждането им извличат мозъка, за да са покорни и лесно да се управляват. Казват, че операцията не е болезнена за насекомото, защото комарът и без това няма много мозък.

Но водачът на сеидите не стои да позира, за да бъде описан — той най-после решава да се хвърли в атака въпреки силния огън. Вдига меча си и надава страшен боен вик. Стотината воини подхващат този вик и мощно заревават.

— По-бързо, Селения! — крещи Артур.

Портите вече почти се затварят, а първите изстребители прелитат над главата му.

Селения напъна всички сили и успява да влезе вътре.

Кралят се хвърля към портата и с дългите си силни ръце успява да завърши работата на пазачите.

Няколко комара се сплескват върху затворената врата, докато пазачите плъзгат тежките залостващи греди. За беда десетина комара са успели да се проврат в града и като истински изстребители вече кръжат във въздуха.

В града настъпва паника. Всеки се опитва да стигне до бойния си пост.

Сеидите размахват „сълзите на смъртта“ над главите си. Изстребителите пикират надолу, както самолети, прицелени в кораби, а огнените топки избухват на земята, оставяйки дълга диря, която подпалва всичко по пътя си.

— Трябва да се бием, Артур! Докрай! — гордо казва Бетамеш.

— Искам, но с какво? — отвръща му момчето, напълно объркано.

— Прав си! Дръж! — извиква принцът и му подава тоягата си. — Аз ще си потърся друго оръжие.

Бетамеш изчезва, оставяйки Артур с една тояга.

Сеидите се опиват от радост и бележат въздушния си танц с бомбени експлозии.

Огнена топка блъсва владетеля в гърба. Високият мъж се олюлява и пада на земята, пречупен на две части.

Артур извиква уплашено, но Селения не изглежда разтревожена.

Тя помага на баща си да стане, а Палмито, верният му малбак, се изправя сам. Палмито е едро животно с гъста козина и плоска глава, много удобна за височайшето седалище. Тъкмо това животно служи за тяло на краля, за да изглежда силен и мощен, както подобава на истински владетел. Защото в действителност кралят е само едно хилаво старче, много по-дребно от дъщеря си, която сега нежно го изтупва от прахта.

— Нищо ти няма, нали? — трескаво пита кралят неразделния си спътник.

Палмито поклаща отрицателно глава и прави опит да се усмихне, сякаш да се извини, че падна толкова лесно.

— Прибирай се в двореца! — заповядва му кралят. — Твоята хубава светла козина е лесна мишена за „сълзите на смъртта“.

Малбакът се колебае дали да напусне господаря си.

— Побързай! Хайде, хоп! — пак заповядва кралят.

Палмито, съвсем засрамен, се скрива в двореца.

Кралят замислено наблюдава разрухата в града и въздушния танц на изтребителите.

— Да им дадем отпор! — властно заповядва той.

Всеки грабва каквото му е подръка и хуква да гаси пожарите, които се разрастват.

Майките прибират децата и ги скриват в специално издълбани в земята ями.

Вляво десетина минимои изтикват саморъчно направен катапулт.

Командирът надява каската си, сядна на мястото за управление и наглася мерника. Пълнителят, зареден с френско грозде, пуска зърната едно по едно в дървена лъжица, свързана със сложен задвижващ механизъм.

Командирът следи с мерника един изстребител, после натиска спусъка. Зрънцето полита към небето. Не улучва комара. Пълнителят автоматично пуска в лъжицата ново зрънце.

Миро е застанал отново на командния си пост при огледалата. С помощта на сметалото той проверява дали системата от лостове е в изправност.

От някаква къща вдясно се показва Бетамеш, понесъл две малки клетки в ръце. Във всяка клетка има по едно животинче — бяла топка като глухарчето, което духаме лете в полето. Животинчетата се наричат мюл-мюли и издават чудесни звуци. Всеки знае, че това е тяхната любовна песен, защото мюл-мюлите са известни с безкрайната си любов един към друг.

— Хайде, гълъбчета! Сега е моментът да покажете, че наистина се обичате! — извиква Бетамеш и подава една от клетките на приятеля си. — Ще го пуснеш само когато ти свирна със свирка — казва му той, преди да хукне през града, опустошен от сеидските пожари.

Командирът на катапулта изстрелва ново зрънце френско грозде и за беда пак не уцелва мишената. Сеидът, обиден, че стрелят по него, сякаш е най-прост гълъб, пикира към катапулта и пуска една „сълза на смъртта“. Той също не уцелва мишената, но в полета си топката бръсва Артур. Въздушната вълна издига момчето, то прелита няколко метра, после, падайки, възсяда току-що търкулналото се в лъжицата зрънце.

Командирът явно не го забелязва, погълнат от следенето на изстребителя.

— О, не! — извиква момчето, когато разбира в какво положение е изпаднало.

Командирът задейства катапулта и зрънцето, заедно с Артур, излита във въздуха.

Двойният снаряд пресича небето над града по посока на един непредпазлив комар.

— Видяхте ли? Това е Артур! Той лети! — учудва се командирът.

— Ти го изстреля, глупако! — отвръща му неговият началник.

Сеидът вижда как зрънцето лети право към него. Той едва успява да наведе глава и да избегне сблъсъка. Артур обаче се вкопчва в комара и от тежестта му насекомото губи равновесие. Сеидът се обръща

назад, за да разбере каква е причината, и вижда момчето, което с усилие се опитва да се задържи върху комара. За да си вдъхне смелост, детето вдига тоягата си и си придава застрашителен вид. Сеидът се ухилва и изважда стоманен меч — остър и чудовищно голям. Нападателят се изправя в цял ръст върху изстребителя и се насочва към детето с твърдото намерение да го съсече на две.

Доколкото може, момчето също прави опит да се държи изправено, но това никак не е лесно върху този изстребител, който се премията във въздуха, както морски лъв сред вълните.

Нападателят вдига ръка и с все сила замахва към Артур, но в последния момент момчето успява да се наведе. Ръката на сеида, увлечена от тежестта на меча, се увива около врата му и почти го задушавя. Изведнъж нападателят губи равновесие и за огромна изненада на Артур пада от комара. Ето как момчето по принуда поема управлението на животното.

Артур хваща поводите в ръка и прави усилие да не се поддаде на обзелата го паника.

„Така. Едва ли е по-сложно от колата на бабчето“ — казва си той, без да е напълно сигурен... — „За да тръгне наляво... сигурно трябва да дръпна отляво.“

Артур лекичко дръпва левия повод, но думата „леко“ не влиза в речника на комара и той моментално започва да лети с гърба надолу. Момчето с вик пада и в последния момент се хваща за поводите, оплетени в тоягата му. Насекомото лети както му падне, объркано от неясните заповеди на своя водач.

Изстребителят пикира и с бръснещ полет кръжи над града.

— Пази се, Бетамеш! — вика момчето, на косъм да убие приятеля си — краката му, виснали надолу, едва не помитат принца.

Бетамеш се хвърля на земята, но Артур отново се издига във въздуха. В същия миг друг сеид го взема на прицел.

Миро го вижда и обръща стола си в посока на двата изстребителя, които летят край стената. Артур, все така увиснал на поводите, управлява животното както може.

Зад него сеидът изважда сабята си и я размахва над главата си.

Миро изчислява траекториите им и задвижва едно огледало. Щом Артур отминава, то мигновено изскача от стената и блесва право в лицето на неговия преследвач, който се заковава на място.

Друг сеид, щом вижда как другарят му се „оглежда“, се издига до свода на пещерата и започва да кръжи в бръснещ полет.

— Внимавайте със стените — вика той на бойните си другари. — Има капани в стените! Летете под свода! По-сигур...

Той няма време да довърши. Миро го удря с друго огледало от свода, както се нанася удар с боксова ръкавица. Шокът е толкова силен, че сеидът пада от изстребителя, а той продължава да кръжи без него.

Бетамеш, останал без дъх, прекосява града с малката клетка в ръка и навлиза няколко метра навътре в тунела, който води до залата за преминаване.

За малко спира да си поеме дъх, после изважда свирката си.

В другия край на града приятелят му чува сигнала и отваря клетката. Мюл-мюлът веднага литва да търси своята половинка.

Животинчето се върти във въздуха, ужасено като куче, което не надушва следата. После разбира накъде да лети и се устремява право към града. Бялата топка минава с пълна скорост пред един комар и той веднага променя посоката си, без водачът да му е наредил.

— Какви ги вършиш, глупако? — пита сеидът своя комар.

Но насекомото преследва мюл-мюла — любимата си храна.

Водачът дърпа поводите ту на една страна, ту на друга — нищо не помага. Празен стомах избор не прави.

— Сега не е време за ядене, шестокрако животно!

Комарът не обръща внимание на обидите. Той вижда само тази апетитна бяла топка, която го води към тунела, твърде тесен за него.

— Стой! — вика сеидът, който изведнъж разбира в каква клопка е попаднал.

Мюл-мюлът хлътва в тунела, за да отиде при половинката си, а комарът, в желанието си да го последва, се размазва.

Бетамеш отваря вратичката на клетката и двете животинчета силно се прегръщат. Но това е само начин на изразяване, защото в действителност мюл-мюлите нямат ръце, за да се прегръщат.

— Браво на вас, гълъбчета! — извиква Бетамеш и тръгва тичешката, за да заеме друга позиция.

Артур все така виси на поводите и ето че друг сеид започва да го преследва. Нападателят вдига тежката си сабя и се кани да нареже нашия герой на тънки кръгчета. Така както виси овързан, той досущ прилича на салам.

Сеидът се приближава, сабята свисти във въздуха, Артур вижда, че краят му е дошъл. Нападателят удря с все сила. Момчето свива колене и сабята се оплита в поводите.

— Извинявам се — казва то, учтиво както винаги.

Вбесен, сеидът прави опит да освободи оръжието и дърпа ли, дърпа. Естествено, комарът взема тези движения за заповед и се премята лудо. Като не иска да пусне сабята си, нападателят изхвърчава от седлото.

Артур губи равновесие, пуска поводите, пада и се озовава яхнал комара на своя преследвач. Животното отново има господар.

Момчето идва малко на себе си и хваща новите поводи, като ги намотава около тоягата си.

„Добре!... Опитай пак!“ — казва си то, за да добие кураж.

Този път много бавно дръпва кожения повод и комарът прави голям, чудесен завой наляво. Центробежната сила е впечатляваща, но нашият герой успява да се удържи.

— Ураа! Разбрах как става! Сега да вървим да се бием! — крещи той разпалено, но ето че зрънце френско грозде го уцелва. Заше метен от удара, той губи контрол над комара.

— Уцелих го! — радва се стрелецът, застанал до катапулта.

— Но това е Артур, глупако — отвръща му командирът.

Артур и неговото неуправляемо чудовище летят право към друг сеид, който мята една „сълза на смъртта“.

— Внимавай! — извиква Артур на сеида, но той успява само да види как го връхлита беда.

Двата комара се сблъскват и топката на смъртта избухва върху Артуровия.

За късмет нашият герой се е сетил навреме да скочи във въздуха, преди сблъсъка. Но сега той се пита дали наистина идеята е била добра, защото, какъвто е мъничък, пада от сто метра височина. За щастие отново възсяда във въздуха друг комар без ездач.

Спасен е! Само с един малък проблем за разрешаване: яхнал е новия си комар наопаки и абсолютно не вижда накъде летят.

Предишният му комар се е подпалил и пикира право към краля. Селения вижда всичко.

— Внимавай! — вика ужасено тя и се хвърля към баща си.

Старецът се олюлява под тежестта на дъщеря си, която го прикрива с тялото си.

Комарът се удря в земята и експлодира, оставяйки огнена дияра.

— Добре ли си, татко? — пита разтревожено Селения.

— Горедолу — отвръща кралят изтощен. — Но предпочитам засега да остана легнал, виждам по-добре какво става горе — шегува се той, защото знае, че в момента не е в състояние да се надигне сам. Селения му се усмихва и остава до него.

Артур като същински акробат успява да се обърне в правилната посока.

„Дотук добре. Да видим сега доколко съм напреднал!“ — казва си той, хващайки отново поводите. Дръпва ги късо, но енергично. Комарът се подчинява, сякаш е истинско ферари.

„Ето, така е по-добре“ — казва си човечето, все по-уверено и по-уверено. И веднага започва да преследва един сеид.

Кралят вижда всичко.

— Селения, погледни! — казва той на дъщеря си, сочейки момчето.

Няколко мига принцесата търси с очи в небето и забелязва как нашият герой преследва неприятеля. Тя зяпва в почуда, раздвоена между завистта и възхищението.

Артур успява да насочи комара си така, че да застане точно над противника, и започва силно да кашля, за да привлече вниманието му. Сеидът вдига глава и забелязва момчето. Той също зяпва от учудване.

— Да ти трябват боеприпаси? — пита Артур с чувство за хумор. После дръпва въжетото, придържащо всички смъртоносни топки. Сеидът улавя първите няколко, но прилича на скиор, гонен от лавина. Много бързо загубва контрол над своя комар, който се удря в една стена и се взривява.

Артур прави остър завой, за да избегне сблъсъка, сякаш е истински пилот изстребител.

— Каква смелост! Каква храброст! — възхищава се кралят. — Ах, колко прилича на мен!

Думите му се изплъзват:

— ... Искам да кажа, че на неговите години бях същият като него — смел, силен, самоотвержен, мъжествен, храбър...

— И вече брадат? — подхвърля дъщеря му, винаги готова да се заяде.

Кралят се прокашля и сменя темата на разговор.

— Ще бъде добър партньор.

— Татко!! Достатъчно съм голяма, за да се справям сама, нямам нужда от придружител! — възразява ядосано дъщеря му, както само младежите знаят да се сърдят.

— Нищо не съм казал! Нищо не съм казал! — отвърща кралят като извинение.

Артур е много горд, защото вече управлява комара както си иска.

— Кой е наред? — дръзко пита той. В същия момент един мюл-мюл преминава на пълна скорост пред него.

Комарът като хипнотизиран започва да преследва любимото си ястие. Артур едва не изхвърква от седлото — толкова рязко насекомото сменя посоката.

„Ама какво ти става?“ — пита се момчето, когато разбира, че не владее всички тънкости на управлението. Колкото и да дърпа поводите на всички страни, нищо не се получава. Неговият комар ще спре само когато излапа мюл-мюла.

Бетамеш очаква жертвата си в тесния проход, когато забелязва, че горкият Артур, хванат в клопка, лети право към тунела.

— О, не! Само не той! — извиква Бетамеш, парализиран от ужас.

Миро вижда всичко отдалеч. Той завърта стола си и се приготвя за евентуална спасителна намеса.

— Горкият! Ще се пребие! — извиква кралят ужасен.

Дори Селения изглежда разтревожена за Артур. За първи път.

— Артур, скачай! — крещи с цяло гърло Бетамеш.

Момчето нищо не чува. То опъва поводите колкото може, но те се скъсват.

Артур полита назад и пада, без да иска, от комара.

— Артур! — извиква Селения и закрива с длани лицето си.

Момчето като по чудо се закача на един корен, увиснал от свода на пещерата. Мюл-мюлът се спуска в тесния тунел и комарът, който го преследва, се удря в стените и свършва според израза: „Беше тук, но вече го няма.“

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Селения облекчено въздъхва, но газии въздишка я издава. Тя се обръща към баща си, който усмихнато я гледа — усетил е, че дъщеря му не е безразлична към малкия герой. Като вижда, че е разкрита, от очите на принцесата изскачат мълнии.

— Какво толкова? — предизвикателно пита тя, ледена като айсберг.

— Нищо не съм казал! — отвърща кралят, вдигайки ръце, сякаш се предава.

В дъното на своята наблюдателница Миро също се усмихва, като гледа това дете, увиснало на тавана, жестикулиращо като маймунка.

— Малкият ми харесва — признава си той.

Бетамеш се приближава до Артур, заел почти вертикално положение.

— Артур, добре ли си? — вика той по посока на приятеля си.

— Чудесно! — отвърща момчето, на края на силите си.

Още неизрекъл тези думи, коренът, на който виси, се удължава, поддава и се изтръгва. Артур надава протяжен вик, докато пада.

Миро е на поста си. Той задейства лостовете си един по един.

Първото огледало изскача от стената и подхваща Артур, той се плъзга по него, после по друго огледало, което се показва навреме. Пързаянето продължава върху трето огледало, после върху четвърто. Миро отваря огледалата последователно и Артур се плъзга с голяма бързина, сякаш се спуска седнал по стълба — друсва се от стъпало на стъпало. И най-после тупва на прашната земя.

Миро въздъхва облекчено. Кралят също. А лицето на Селения грейва.

Артур е целият в синини, хваща тоягата си и се опира на нея, за да стане. Отдалече биха го взели за старец, подпрян на бастуна си.

— Като си помисли човек... наистина много прилича на теб... — подхвърля Селения на смях.

Бетамеш се притичва на помощ на приятеля си.

— Всичко наред ли е? Нищо ли не е счупено? — тревожи се принцът.

— Не знам. Не усещам задните си части.
Бетамеш прихва да се смее.

Небето над града се е прояснило и много комари вече са повалени на земята. Всъщност останали са само два. Те изникват незнайно откъде и се приземяват в краката на краля.

Селения инстинктивно застава между баща си и тях. Двамата сеиди слизат от комарите и оголват мечовете си.

— Не се безпокой. Не идваме за краля, а за теб... — казва единият, като се хили.

— Няма да получите нито него, нито мен! — смело отговаря принцесата, изваждайки една смешно малка кама. Сеидите се смеят с цяло гърло, после с крясъци се спускат към нея.

Да нападат и да кряскат, навярно са единствените неща, които те могат да вършат. Значи битката е неравна.

Селения удържа няколко нападения, отбива няколко атаки, но един лош удар прави камата ѝ на парчета.

Ето я на земята, изложена на милостта на двамата нападатели, гнусно ухилени.

— Хайде, хвани я, какво чакаш! — подмята единият.

— Каквоо? — чува се зад гърба им.

Двамата сеиди се обръщат и виждат Артур, с върнатата си тояга в ръка.

— Не се ли срамувате да се биете с момиче?!

Сеидът се позамисля, изкикотва се глупаво и накрая отсича:

— Не!

— Защо не се биете с равностоен противник? — пита Артур, стиснал тоягата си.

— Къде виждаш равностоен противник? — пита на свой ред сеидът, като се върти на всички страни.

— Няма — отвръща другарят му и избухва в смях.

Артур се чувства засегнат, поема дълбоко въздух и размахал тоягата си, се хвърля към тях.

Нападателят развърта меча си със светкавична скорост и отсича тоягата на Артур до самата му ръка. Момчето замръзва, прекъснато в порива си.

— Хайде, свършвай с него, момичето остави на мен! — подмята другият сеид не на шега.

Артур отстъпва назад и отклонява, доколкото може, мощните удари с меч.

Селения застава плътно до баща си, готова да жертва живота си за него. Но сеидът не го е грижа за жертвите на другите. Исква само да хване принцесата.

Артур кипи от гняв. Чувства се измамен, разнищен, съсипан от всички тези несправедливости, които понася от толкова дълго време. Къде е добрият Господ, който защитава хората от злото? Къде са възрастните, които все говорят за справедливост и непрекъснато поучават кое е добро и кое лошо?

Артур вижда всичко само в черни краски. Силите му са напълно изчерпани.

Той се спъва в огромния камък и ръката му неволно се опира на дръжката на магическия меч. Дали това не е знак на провидението? Дали не е отговорът на всичките му въпроси?

На момчето тези неща не са му ясни... Ясно му е само едно — че един хубав меч ще му е от полза и че на меча, който стърчи от камъка, съвсем не му е там мястото.

Артур хваща дръжката и изважда меча с такава лекота, сякаш е пъхнат в буца масло.

Кралят не вярва на очите си. Селения зяпва от учудване.

— Чудо! — възкликва Миро.

Сеидите гледат подозрително Артур и се питат как можа да направи тази магия. Но тъй като всяко разсъждение при сеидите завършва с атака, двамата нападатели се впускат в бой.

Артур вдига меча и битката започва. Мечът е учудващо лек и с него момчето нанася невероятни удари, без никога да се е учило да борави с такова оръжие. То се бие изкусно и с лекота, както става в сънищата.

Бетамеш се приближава до Миро.

— Къде се е научил да се бие така? — пита учудено младият принц.

— Мечът му дава това умение — отвръща Миро. — Той удесеторява силата на справедливия.

Двамата сеиди бързо изчерпват всичките си хватки и вече се питат какво друго да предприемат. Артур, обратното, върти все по-ловко меча и при всеки удар отсича по частица от мечовете на сеидите. Не след дълго в ръцете им остават само дръжките и те предпочитат да спрат битката.

Артур използва объркването им, за да си поеме дъх и да се усмихне широко, като победител.

— А сега — на колене! Искайте прошка от принцесата! — заповядва момчето.

Двамата сеиди се споглеждат и хукват към комарите си, за да избегнат това унижение. Артур ги изпреварва и с един замах отсича предните крака на комарите. Сеидите политат напред, търкулват се на земята и правят опит да се надигнат.

— Казах — на колене! — не отстъпва Артур и ги заплашва с върха на меча си.

Селения бавно се приближава и застава пред двамата войнолюбци, напълно посрамени.

— Простете... — казва първият.

— Принцесо — довършва вторият.

Селения вирва брадичка, както само принцесите умеят да го правят.

— Стражи, отведете пленниците в центъра за превъзпитание — заповядва кралят наред площада, всъщност съвсем пуст.

Няколко стражи плахо се показват и отвеждат двамата пленници.

Кралят се доближава до Артур, за да го поздрави.

— Какъв е този център за превъзпитание? — пита Артур, не много склонен да слуша похвали.

— Едно необходимо зло — отвръща старецът. — Не обичам да ги подлагам на подобно изпитание, но е за тяхно добро. След тази обработка те отново стават такива, каквито са били преди — обикновени кротки минимой.

Артур гледа как пленниците се отдалечават и сърцето му се свива при мисълта какво ги очаква.

Бетамеш се приближава и го удря по рамото.

— Би се като вожд. Просто невероятно!

— Мечът победи. Толкова е лек! С него всичко е лесно — скромно отвърща момчето.

— Да, мечът е вълшебен. От години стоеше забит в скалата, а ти го измъкна! — развълнувано обяснява принцът.

— Така ли? — пита учудено Артур, без да откъсва поглед от меча си.

Кралят, бащински усмихнат, се обръща към момчето:

— Да, Артур. Сега ти си герой. Героят Артур!

Принцът подема последните думи и пощурял от радост, започва да вика:

— Да живее героят Артур!

Площадът постепенно се изпълва с народ, минимоите започват да ръкопляскат и бурно да изразяват радостта си, скандирайки името на новия герой.

Артур вдига скромно ръце, явно смутен от внезапната си популярност.

Селения се възползва от всеобщата еуфория, за да прошепне на баща си:

— Щом мечът вече е изваден от скалата, няма никакво време за губене! Моля те за разрешение да изпълня дълга си!

Кралят гледа тази ликуваща тълпа, станала отново весела и безгрижна, но за колко ли време? — пита се той. С голяма нежност се вглежда и в дъщеря си, за него още дете, но вече надминала го по ръст.

— Колкото и да ме боли, принуден съм да се съглася с теб, момичето ми. Мисията трябва да се изпълни и само ти измежду всички нас си способна да я доведеш докрай.

Принцесата би подскочила от радост, но при мисълта каква отговорност поема (а също и поради условностите на дворцовия етикет), успява да се въздържи.

— Но поставям само едно условие — добавя кралят, предизвиквайки напрежение, което явно му харесва.

— Какво? — пита разтревожено принцесата.

— Артур е храбър и смел. Има чисто сърце и се бие за справедлива кауза. Той ще те придружи.

Думите са ясни и неоспорими. Селения знае, че всеки спор е безсмислен. Тя свежда поглед и противно на навика си, се съгласява с баща си.

— Гордея се с теб, детето ми — признава той. — Сигурен съм, че двамата ще действате заедно.

Преди по-малко от час тя щеше да сметне това условие за най-голяма обида. Но Артур храбро се би и спаси баща ѝ.

Има още нещо, което тя за нищо на света не ще си признае — в сърцето ѝ, под напора на топлия полъх, се откря една вратичка и лек ветрец го изпълни с нежност. И през тази вратичка влезе Артур.

Тя бавно повдига очи и погледът ѝ се задържа върху новия ѝ спътник. Двете деца се гледат като за първи път.

Артур усеща, че нещо се е променило, но ще трябва да порасне, за да го разбере. Той стеснително се усмихва на принцесата, сякаш да се извини, че са ѝ го натрапили за спътник.

Селения присвива очи, като котка, преди да замърка, и отвърща на Артур с най-очарователната си усмивка.

Главната градска порта се поотваря. Един от пазачите надниква през нея, за да се увери, че тунелът е свободен. Той пристъпва няколко крачки навън, грабва една запалена стрела и като опъва лъка, я изстрелва. Стрелата лети навътре в тунела, осветявайки влажните стени, и на известно разстояние се забива в земята. Няма рисувана картина.

— Пътят е свободен — извиква с цяло гърло пазачът, извърнат с лице към портата, и тя мигом широко се разтваря.

Всички минимой са се събрали край нея, за да се сбогуват с принцесата си и със своя герой.

Артур прибира меча си в кожена ножница, толкова хубава, че не може да откъсне очи от нея.

Миро приятелски го тупва по рамото. Той изглежда смутен.

— Знаем, че тръгваш да търсиш дядо си, но...

Миро се колебае, тъпче на едно място, после решава да продължи.

— Ако случайно, докато търсиш, видиш едно къртиче с очила, което се казва Мило... това е синът ми. Той изчезна преди три месеца. Навярно сеидите...

Миро навежда глава — мъката е непосилен товар.

— Можеш да разчиташ на мен — без да се колебае, казва Артур.

Миро се усмихва, възхитен от готовността и чистосърдечието на малкия герой.

— Благодаря ти, Артур. Ти си добро момче — развълнувано казва той.

Малко по-встрани Бетамеш се подготвя да сложи раницата си на гръб. Двама стражи повдигат огромния сак, а минимоят нанизва презрамките.

— Сигурен ли си, че нищо не си забравил? — шеговито пита единият от стражите.

— Сигурен съм! Хайде, пускайте!

Запъхтени от усилието, двамата стражи пускат раницата и Бетамеш, повлечен от тежестта, отстъпва назад и пада като костенурка на гръба си.

Двамата стражи се превиват от смях, кралят също, а Селения въздъхва с досада.

— Татко, наистина ли е необходимо Бетамеш да идва с нас? Боя се, че ще ни забави, и без това имаме толкова малко време!

— Дори и твърде млад, Бетамеш е принц на това кралство и един ден ще му се наложи да го управлява — отвърща ѝ кралят. — Той също трябва да докаже храбростта си и да се кали в изпитанията.

Селения се обижда и веднага се намусва, а това показва, че отново е в много добра форма.

— Чудесно! Да не губим време! Сбогом! — отсича тя, врътва се и без дори да целуне баща си, се спуска се право към главната порта.

— Хайде! — извиква тя на Артур, когато, без да спира, минава покрай него.

Момчето махва с ръка за сбогом на Миро и настига Селения.

Бетамеш вижда, че сестра му тръгва, и бързо изважда от раницата си няколко излишни предмета.

— Хей, изчакайте ме! — вика той, мятайки отново раницата на гръба си, без дори да я затвори.

Принцът настига тичешката спътниците си, като ръси по пътя разни предмети, на пръв поглед напълно излишни.

Селения вече е в огромния тунел. Бетамеш наваксва закъснението си.

— Можеше да ме поизчакате, нали? — оплаква се той.

— Извинявай, но трябва да спасяваме народа си! — отвърща язвително принцесата.

Тримата навлизат в мрачния тунел. Само факлата, която Артур предвидливо е взел, слабо осветява пътя и като ярка топка постепенно се отдалечава.

Зад тях минимоите махат за сбогом, а пазачите бавно затварят тежката порта. Чува се глухо тракване. Край — вратата е плътно затворена.

Кралят дълбоко въздъхва пред тази врата, която отне децата му.

— Надявам се да не срещнат сеиди! — прошепва той на Миро.
— А като заговорихме за тях, какво става със затворниците? — пита кралят.

— Упорити са, но ще се справим — отвърща къртът.

Въпросните сеиди са свалили доспехите си и сега киснат в огромна вана, пълна с разноцветна пяна. Красиви минимойки правят със сламки балончета в различни форми, а други плавно се извиват в ритъма на кръшни танци. Атмосферата е топла, разнежваща и опияняваща, способна да размекне нашите две парчета гранит.

Две очарователни минимойки отиват при тях и им подават разкошни коктейли.

— Нъе, нъе! — извикват двамата едновременно.

Има още да киснат!

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

В тунела, по който вървят нашите трима герои става все по-студено, по-тъмно и по-страшно. По стените отвсякъде се стича влага и всяка капка от свода пада на земята с оглушителен екот, сякаш избухва бомба.

— Селения, малко ме е страх! — шепне Бетамеш, залепен за сестра си.

— Ами стой си вкъщи! Ще ти разправяме, като се върнем — отвръща сестра му с присъщата си безцеремонност. — Да не искаш и ти да се върнеш? — пита тя Артур.

— За нищо на света! — без колебание отговаря той. — Искам да остана с теб... за да те защитавам!

Принцесата измъква от ръцете му ножницата с меча и я закача на пояса си.

— С това оръжие съм напълно защитена! Не се тревожи за мен! — казва му тя и наглася вълшебния меч.

— Все пак благодарение на Артур мечът излезе от скалата! — подхвърля ѝ Бетамеш в името на справедливостта.

— И какво от това? — небрежно отвръща принцесата.

— Това, че най-малкото би трябвало да му кажеш: „Благодаря, Артур!“

Селения вдига очи към небето:

— Благодаря ти, Артур, че измъкна кралския меч от скалата. Както подсказва името му, той може да принадлежи само на кралското семейство. Доколкото знам, ти още не си крал.

— Ами... не — смутено отвръща момчето.

— Значи на мен се пада да го нося! — отсича принцесата и ускорява крачка.

Двете момчета се споглеждат пообъркани. Пътуването няма да е лесно с такава заядлинка.

— Ще минем отгоре, за да вземем някакъв превоз. Да печелим време! — добавя принцесата, но думите ѝ прозвучават като заповед.

Селения се покатерва по някакъв корен чак до свода на тунела и през една пролука се измъква на повърхността.

Нашите трима герои се озовават в гора от високи треви, гъсти, необятни, почти непроходими.

Всъщност става дума за малка морава насред градината, срещу къщата.

Прозорецът на втория етаж е все още отворен. Лек ветрец, какъвто духа през пролетта, погалва бузата на Бабинка и тя мъчително се изтръгва от дълбокия си сън.

„Спала съм като пън“ — казва тя с хрипков глас, като разтрива тила си. После нахлузва чехлите и влачейки крака, отива в стаята на Артур.

Тя превърта ключа и надниква вътре. Момчето, свито на кравай, спи под завивките. Не се вижда нито крак, нито ръка. Бабата се усмихва и решава да го остави да поспи още. Излиза и затваря съвсем тихичко вратата.

Бабинка отваря входната врата и взема двете бутилки мляко, оставени на прага — доказателство, че Давидо още не е сложил ръка на млекарницата.

Този добър знак я подтиква да вдигне глава и да се наслади на хубавия ден, който започва. Лазурно небе, прекрасна градина, великолепни дървета. Само едно дърво доста е пострадало — старият шевролет се е връзал в ствола му и се е усукал като шалче.

При вида на тази ужасна гледка бабата подскача като ужилена.

„Сигурно пак съм забравила ръчната спирачка. Къде ми е акълът?“ — мърмори тя под носа си.

Моравата прилича на огромна гора от стръкчета трева, изправени като столетни дъбове. В основата на гигантската гора в умален вид нашите трима герои напредват с бодра крачка. Те вървят със скорост двеста в час. Метра, разбира се.

Селения съвсем свободно следва вярната посока, сякаш прекосява собствената си градина. Артур не се отделя нито на крачка,

нито с поглед от нея. Бетамеш, обратното, винаги е на опашката и проявява първите признаци на умора.

— Селения, не може ли малко по-бавно, моля те — хленчи брат й.

— И дума да не става! Нямахте защо да се товариш като магаре!

— Взех само по малко от всичко, ако се случи нещо да ни потрябва — отвърща Бетамеш, повдигайки рамене.

Принцесата върви право към една стоножка, която според ръста на минимоите е висока колкото цяла сграда.

Артур е разтревожен. Животното е огромно със стоте си крака, дебели като стълбове.

Принцесата продължава да върви срещу чудовището, сякаш не го вижда.

— Имаш ли нещо за подобен случай? — пита Артур, почти изпаднал в паника.

— Спокойно! — отвърща Бетамеш и измъква от джоба си някакъв предмет. — Имам многофункционално ножче. Триста приложения! Подариха ми го за рождения ден.

Принцът гордо показва ножчето си, подобно на швейцарските, и започва да изрежда функциите му:

— Ето тук: сгъваем трион, двуостро ножче, клещи от рак. А тук: халка за издухване на сапунени мехури, музикална кутийка, уред за гофрети. От тази страна: семколюпилка, разпръскван с осем аромата, ситце за посипване на пудра захар с ванилия, а когато е много топло... ветрило.

Бетамеш натиска едно копче и се разтваря разкошно китайско ветрило. Принцът веднага започва да си вее, сякаш му е горещо.

— Странно, миналата година за рождения си ден и аз получих такова ножче... Е, почти същото! — отвърща му Артур, вперил поглед в стоножката, която настъпва към тях. — Но нищо ли нямаш срещу стоножки? — пита Артур все по-разтревожен и по-разтревожен.

— Имам всички класически приспособления! — добавя Бетамеш и започва отново да изброява: свирка, точилка, дупчилка, цедка, пянобъркалка, сокосмукалка, плодорезачка, плондеролепачка, зърномелачка, ядкотрошачка, шушулкоотварачка, таповадачка.

Ентусиазмът му е прекъснат от Селения, която просто не издържа повече.

— А имаш ли нещо, което да ти затвори устата? — пита тя, като изважда меча от ножницата.

Бетамеш повдига рамене, а принцесата, без да намалява ход, се изпречва пред стоножката и с един замах отсича предните ѝ крачка, сякаш отрязва житен сноп със сърп.

Животното вирва глава и едва не се задавя с тревата, която пасе в момента. Нашите трима герои се вмъкват под корема на стоножката и вървят под нея, сякаш са на закрит пазар. Стоножката побягва в обратна посока и се вдига невъобразима прах. Представете си сто крака да тичат едновременно!

Артур е смаян и наблюдава гигантското животно, което преминава над главата му като боинг при излитане.

Бетамеш по навик изобщо не обръща внимание.

— Тук, встрани, са всички най-нови изобретения: закачалка с меко пухче, много практична за лов на пернати бадару.

— Каква е тази птица? — пита Артур, като разглежда корема на стоножката.

— Това е риба — отвърща Бетамеш, преди да започне пак да изрежда: — А тук имам плюшена лъскалка, стафидоосвежител, жабкометател, кафлонопредпазител и цяла серия оръжия за защита: първото предпазва от летящи топчета, второто от тежко падане, ето и разгъваща се примка с двайсет намотки и чисто нов каркатон с две лица...

Тялото на стоножката изчезва, оставяйки след себе си облак прах, и Артур си отдъхва.

— И накрая, последното приспособление, любимото ми... гребенче! — завършва Бетамеш.

Той натиска едно копче и се показва гребенче от изкуствен седеф.

Принцът с нескрито удоволствие сресва трите косъма върху главата си.

— Точно такова приспособление нямам — шеговито подхвърля Артур.

Централната гара, кръстовище на всички пътешественици, е била построена върху разчистен от тревите терен. Отдалече може да се сметне, че на земята чисто и просто лежи един плосък камък.

Отблизо се вижда, че камъните са два, сложени един върху друг, и че процепът между двата е застроен.

Става дума за помещение с огромни размери, способно да приюти едновременно десетки пътници. Но днес то е отчайващо пусто.

Селения се приближава до огромния камък, на който се чете надпис:

Експресен транспорт всички посоки

— Има ли някой? — пита принцесата в празното пространство.

Никакъв отговор. Макар щорите да са вдигнати и факлите да осветяват вътрешността на помещението.

— Не се пътува много у вас, минимоите — отбелязва Артур, който също търси някакъв знак за присъствие.

— Веднъж като пътуваш, ще разбереш защо — отвърща иронично Бетамеш.

Артур не знае как точно да изтълкува думите, но вниманието му е привлечено от предмет с формата на разрязано кълбо, сложено върху перваза на гишето. Силно прилича на звънците на рецепцията в хотелите и момчето се осмелява да го натисне отгоре. Предметът изпищява и продължава да се вайка. Животното показва лапи и събужда малките си, които спят под черупката. Майката продължава да се вайка на непознат език.

— Аз... съжалявам. Взех ви за звънец — казва смутено Артур.

Животното е дълбоко засегнато и започва още по-силно да врещи.

— Искам да кажа... не мислех, че сте нещо живо! — добавя Артур напълно объркан.

Майката няма какво да слуша разни извинения и си тръгва по перваза на гишето, следвана от сюрия дечица.

— Дошли сте да трепете клиентите ми, така ли? — сърдито му виква един стар минимой, който изниква зад гишето. Той е с престилка от листо на синец, има големи мустаци и космати уши и говори със силен италиански акцент.

— Наистина съжалявам — уверява го Артур, който с изненада разглежда човечето.

Селения застава отпред и прекъсва разговора.

— Прощавайте, но нямаме време за губене. Аз съм принцеса Селения — казва тя малко претенциозно.

Старият чиновник притваря едното си око, за да я разгледа по-добре.

— Хм, разбирам. А това е вашият глупав брат!

— Точно така — отвръща принцесата, преди Бетамеш да си отвори устата.

— А кой е третият палячо, който трепе клиентите ми? — пита минимоят, явно в лошо настроение.

— Казвам се Артур — отговаря учтиво момчето.

— Търся дядо си.

Служителят изглежда заинтригуван. Той напряга паметта си.

— Аз возих един дядо преди години... Как, дявол да го вземе, се казваше?

— Да не би Арчибалд? — подсказва Артур.

— Арчибалд! Точно така!

— Знаете ли накъде тръгна? — пита Артур с очи, пълни с надежда.

— Да. Това странно старче искаше непременно да го пратя в Некрополис. При сеидите! Беше луд, горкият — обяснява той.

— Страхотно! — възкликва Артур. — Точно там искаме да отидем.

Чиновникът за момент замръзва на място, поразен от това неуместно желание, после изведнъж затваря гишето за билетите и спуска решетката.

— Няма места — заявява той без стеснение.

Селения няма време да се разправя с неслужливи чиновници. Тя изважда меч си и изрязва отвор в самото гише.

После блъсва новата врата, която шумно пада на земята.

Служителят вътре е парализиран от страх, а мустаците му щръкват почти вертикално.

— Кога се тръгва за Некрополис? — пита принцесата.

Бетамеш вече е извадил от раницата си един дебел справочник — цели осемстотин страници и почти толкова кила.

— Тръгване след осем минути! — казва той, след като намира нужната страница. — Отива се право там, няма спирки.

Селения изважда малка кесия, пълна с пари, и я хвърля в краката на служителя.

— Три билета до Некрополис! Първа класа! — заповядва принцесата, по-решителна от всякога.

Кондукторът натиска дълъг лост, подобен на огромна часовникова стрелка, и един грамаден орех се търкулва над главите им, като се плъзга по бамбукова пръчка, разцепена на две, подобно на сламения водопровод на Артур.

Орехът се търкаля по поляната и замира пред едно съоръжение, толкова сложно, че не може отведнъж да се разбере за какво служи.

Чиновникът отваря една врата в ореха, както в кабинка от въжена линия.

Нашите трима герои навеждат глави и влизат вътре. Орехът е празен, освен в долната част, където има пейка, направена от ядката.

Селения дръпва преградата в средата на ореха и тя прилепва към нея като предпазен колан.

Артур гледа какво прави принцесата и подражава на всяко нейно движение, вместо да ѝ досажда с хилядите въпроси, които изгаря от нетърпение да ѝ зададе.

— Добър път! — извиква служителят, преди да затвори вратата.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Една друга врата, на друго място, леко се отваря.

Бабата надниква в стаята на Артур. Детето продължава да спи, сгушено в завивките. По-добре. Така ще може да го изненада. Тя блъсва вратата с крак и пристъпва в стаята с красив седефен поднос в ръце, отрупан с разкошна закуска. Слага подноса в единия край на леглото, като се наслаждава на мига.

— Закуската е готова! — тананика си Бабинка и доволно се усмихва.

Тя потупва завивките и дръпва пердетата. Ярка радостна светлина залива стаята и подноса. Сега ясно се вижда — бабчето е надминало себе си!

— Хайде, сънливецо, време е! Ставай! — подканва тя кротко и дръпва завивките. И изпищява от ужас, като вижда, че внукът ѝ се е превърнал в куче. Но след малко, поуспокоена, разбира, че това е Алфред, който просто е спал в леглото на Артур. Кучето маха с опашка, доволно от шегата. Но бабата, изглежда, не е във възторг от този номер.

— Артур! — вика тя от площадката на външните стълби, както винаги.

Момчето, свито в ореха, не я чува. Вниманието му е погълнато от предпазния колан — опитва се да го затегне.

Бетамеш измъква от раницата си една малка бяла топка, лека като глухарче. Той силно я разтърсва и тя светва. Минимоят пуска тази красива лампа и тя се понася във въздуха, като слабо осветява кабината, както лампионите осветяват дансингите.

— Имам го само в бяло. Жалко! — казва той, сякаш говори за някаква обикновена стока.

Артур е смаян от всичко, което го заобикаля, възхитен е от това вълшебно приключение. Дори в най-хубавите си мечти не би дръзнал да си представи подобно нещо.

Транспортният служител се връща на мястото на управление, сложно като командно табло на кораб. Натиска първата ръчка. Малка стрелка се завърта върху един диск, където може да се прочете името на всяка от седемте земи, които съставляват света на минимоите. Стрелката се насочва към тъмната страна на диска и се спира върху надписа „Забранена земя“. Огромният механизъм се задвижва и леко уравновесява ореха. Артур се опитва през прорезите на черупките да види какво става навън.

— Все още не разбирам как ще пътуваме? — наивно пита момчето.

— Ами с орех! — отвръща Бетамеш, сякаш от само себе си се разбира. — Как другояче искаш да пътуваме?

Принцът разгръща една карта — виждат се седемте земи.

— Ние сме тук. И отиваме ето тук — сочи с пръст Бетамеш, като че ли става дума за пътуване до някое предградие.

Артур се навежда над картата и се опитва да разбере, въпреки невъобразимо малкия мащаб, къде се намира. Както изглежда, Некрополис е разположен близо до гаража.

— Ясно ми е! — изведнъж възкликва момчето. — Точно под резервоара с вода!

— Как така под резервоара с вода? — пита Селения, внезапно разтревожена.

— Ами, да. Всичката вода, която е необходима за къщата, се съхранява в една огромна цистерна, поставена ето тук, точно над Некрополис.

Бабинка запалва осветлението в гаража. Разбира, че е отчайващо празен. Никаква следа от Артур.

— Къде отиде? — пита тя кучето, неспособно да ѝ отговори.

Но дори и да можеше да говори, Алфред много добре знае, че бабата никога не би му повярвала.

— Колко точно литра съдържа твоята цистерна? — пита Селения, имайки нещо наум.

— О! Хиляди и хиляди! — отвръща Артур.

Лицето на принцесата помръква.

— Започва да ми става ясно какви са плановете на онзи другия.

— На кого? — пита момчето.

— Планът на М. — отвръща му принцесата, сякаш е очевидно.

— Аха! Малтазар! — извиква Артур съучастнически.

Принцът и принцесата се вкаменяват от ужас. Момчето веднага разбира грешката си.

— Ох! — извиква то и затиска с ръка устата си.

Това име винаги носи нещастия. Глух тътен в миг се надига от недрата.

— Как можа! — крещи Селения. — Никога ли не са те учили да си държиш езика зад зъбите?!

— Аз... Безкрайно съжалявам — заеква Артур, на ръба на отчаянието.

Транспортният служител е допрял слуховата си тръба до огромен цилиндър и чува как тътенът става все по-мощен.

— Тръгване за Некрополис след десет секунди! — извиква той с цяло гърло, като слага защитните си очила.

Бетамеш измъква от раницата две розови, меки топчета.

— Искаш ли да си сложиш муф-муфи в ушите? — пита той Артур.

— Не, благодаря — отвръща момчето. Вниманието му е насочено към земята, която започва да вибрира.

— Грещиш. Това са първокачествени муф-муфи. Съвсем нови, никога не са употребявани и благодарение на самопочистващите се власинки можеш да...

Но той не довършва — Селения напъхва един муф-муф навътре в устата му.

Преди земята вибрираше, сега се тресе и Артур трябва здраво да се държи, за да не стане целият в синини.

Служителят дръпва друга ръчка. Стрелката отново се завърта около втори диск, отбелязващ мощността, и спира в червения отсек, където пише: „Максимум“.

През това време Бабинка все повече се отчайва. Обиколила е вече три пъти къщата и пет пъти градината. Нищо не открива. Ни следа, ни някакъв знак. Още веднъж застава пред входната врата и като свива длани като рупор, пак се провиква:

— Артууур!

Въпреки грохота и тласъците, Артур наостря слух. Един далечен глас го зове по име. Той се хвърля към малкия процеп, където орехът се съединява, и прави опит да разбере откъде идва звукът.

— Бабче! — неволно извиква Артур.

— Потегляме — отвърща кондукторът като ехо.

Над главата на транспортния служител автоматично се разтваря един чадър, а от земята бликва истински гейзер. Орехът кабина е бил закрепен върху автоматична водна пръскалка и силата на водната струя го запраща във въздуха. Пътешествието започва.

Кабината с тримата герои полита към небето и преминава над градината на няколко метра височина.

През процепа Артур вижда, че баба му се кани да се прибере в къщата.

— Баабчее! — вика момчето колкото му глас държи.

Селения съжالياва, че не си е напъхала муф-муфи в ушите.

Бабата се обръща. Тя също е дочула един тъничък гласец отдалеч.

— Бабче, тук съм! — продължава да вика с все сила Артур, но викът му едва преминава през черупката.

Бабинка нищо не чува, нищо не вижда. Няколко мига тя гледа как автоматичните пръскалки се задействат една по една.

Бетамеш най-после успява да изплюе муф-муфа.

— Селения, те не са направени, за да се пъхат в устата — жалва се той. — Много хитро! Сега съм жаден.

— Не се тревожи, навън има достатъчно вода, ще ти стигне! — отвърща принцесата, като се опитва през една дупчица в ореха да види какво става наоколо.

— Колко време трае полетът? — пита Артур, все така впил ръце в седалката.

— Няколко секунди... ако всичко върви добре — отвърща загрижено принцесата.

— Какво означава: „Ако всичко върви добре“? — плаши се Артур.

— Ако нямаме неприятна среща!

Този път момчето има чувството, че Селения се тревожи за дреболии.

— Кого можем да срещнем във въздуха? — шеговито пита той.

— Ето него, например — отвърща принцесата и се свива на мястото си.

Внезапно изпод проливния дъжд изскача огромен бръмбар и се врязва в ореха. Ударът е толкова силен, сякаш две коли се сблъскват челно. Но в последния момент бръмбарът успява леко да промени посоката и се удря само странично. От сблъсъка орехът напълно променя посоката си, а бръмбарът, с наранено крило, стремглаво пада към земята.

В кабината цари паника. По-страшно е от земетресение.

Най-накрая орехът се приземява сред гъстата трева. Претъркулва се няколко пъти после замира.

Пътниците постепенно идват на себе си. Бетамеш вижда, че раницата му е празна — предметите са се пръснали във всички посоки.

— И сега пак ще трябва да редя раницата си! — въздиша той.

— Сто пъти ти казах — трябваше да вземеш по-малко неща! — спори Селения.

Артур въздъхва облекчено, доволен, че е здрав и читав.

— Я ми кажете, при вас винаги ли така се пътува? — шеговито пита той.

— При дълги преходи е по-спокойно — отговаря Селения.

— Охо! — казва Артур, доволен, че е избегнал най-страшното.

Селения пак поглежда през процепа.

— Ще изчакаме да спре дъждът. Сега нищо не се вижда.

Бабата все така стои пред входната врата и гледа как автоматичните пръскалки спират една по една. В настъпилата тишина се чува как тя дълбоко въздъхва, отчаяна, че не е намерила внука си.

Обръща се, влиза в празната къща и бавно затваря вратата.

— Спря. Можем да излизаме — предлага Селения.

Бетамеш почти привършва да пълни раницата си, а сестра му се опитва да отвори вратата, смачкана при удара.

— Проклет бръмбар! Изкриви ни вратата! Сега заяжда!

Артур се залавя да помогне, но нищо не се получава.

Навън един чудовищен дъждовен червей се приближава до кабината. Не го интересува ореха, а вкусните листа на глухарчето, които той е затиснал.

Червеят минава пред ореха и за беда го удря.

— Какво става пак? — пита разтревожено Артур.

— Не знам — отвръща Селения. — Но по-добре да се махаме оттук!

Тя изважда вълшебния меч и с един замах пробива ореха. Но заедно с това намушква и един от прешлените на дъждовния червей и той подскача във въздуха. Колкото и да си дълъг, не е приятно да те бодат!

Това, разбира се, е чиста случайност, но червеят го взима много навътре. Той се свива като хармоника, после изведнъж се изпъва. Ударът е мощен и точен. Орехът отхвърква на хиляди километри, тоест на милиметри. Естествено, раницата на Бетамеш отново се пръска в кабината. Орехът се търкаля ли, търкаля. Най-сетне пада в един ручей, който го повлича като лодчица, като орехова черупка, така да се каже.

На Артур му се гади.

— Добре е, когато не люлее — казва той, готов да повърне.

Водата започва да нахлува през процепите, през дупката, пробита с меч.

Селения забелязва опасността и впива очи в струйката вода, сякаш е отровна змия.

— Вода! Артур! Това е ужасно! Ще се издавим! — уплашено вика тя.

— Ужас! — приглася Бетамеш, вкопчен в сестра си.

— Къде сме? Артур, къде сме? — пита принцесата, напълно обезумяла.

— Не знам. Но няма да останем дълго — отговаря Артур и изтръгва меч от ръката ѝ. Той размахва оръжието над главата си и с все сила удря ореха, който се разцепва точно на две половини. Всяка половина започва да плува поотделно, със Селения и Бетамеш в

едната, с Артур — в другата. Лош късмет за Артур — той е в пробитата. Момчето гледа Селения с пресилена усмивка.

— Артур! Направи нещо! Помогни ни!

Момчето си мисли, че по-скоро трябва да е обратното — той да вика за помощ, защото лодката му тече. Но галантността няма граници.

— Не се тревожете! Скоро ще съм при вас! — вика им Артур, вече до кръста във вода. — Знам този ручей, той завива надясно! Ще ви настигна!

— Ручей ли? — възкликва Селения, като се пита дали Артур не ѝ се подиграва.

— Идвам! — извиква Артур.

Той се хвърля във водата и достига някак си до брега.

— Това момче наистина е лудо! — заявява Бетамеш, като гледа как плува приятелят му.

Артур успява да се изкатери по брега и веднага изчезва във високите треви.

Селения и брат ѝ се притискат един до друг, за да надвият страха си.

— Не искам да умра! — хленчи Бетамеш с треперлив глас.

— Всичко ще се оправи, не се тревожи — отвърща Селения, галейки го по главата.

— Мислиш ли, че ще ни зареже? — пита брат ѝ.

Селения за миг се замисля.

— Не познавам добре човеците, за да мога да ти отговоря. Но според това, което знам... има голяма вероятност да стане така.

— Не! — уплашено извиква принцът.

— Освен ако... е влюбен — добавя Селения, сякаш изтъква най-невероятното предположение.

Артур тича с всички сили, прескача клони, тъпче треви, избягва разни насекоми. Никакви препятствия не го спират, дори този мравуняк — минава смело през него, като че ли това е любимото му занимание през почивните дни.

Бетамеш все по-силно се притиска до сестра си.

— Господи! Направи така, че Артур да се влюби в сестра ми, толкова е сладка! Моля те!

Артур тича като луд, като заслепен от любов, тича, сякаш от това зависи животът му.

Няма съмнение, че момчето е влюбено. То се изтръгва от тази малка джунгла и се изкатерива по стръмния склон.

На завоя се показва ореховата черупка с нейните пътници.

Бетамеш забелязва Артур и го сочи с пръст:

— Селения, той е влюбен! — радостно вика той.

— Не си въобразявай! — укротява ентузиазма му принцесата.

За късмет Артур не чува разговора им. Той се спуска към реката, стъпва за опора върху един камък и полита във въздуха. Скок на световен шампион! Биха го показали на забавен кадър във вечерните новини! А приземяването — в скечовете.

Артур тупва на дъното на черупката и събаря приятелите си, както топка събаря кеглите.

— Извинявайте — казва той, разтърквайки главата си.

— Любовта дава криле — шепне Бетамеш, като си разтърква гърба.

— Виждате ли? Не ви изоставих! — почти гордо казва Артур.

— Чудесно! Вместо да умрем двама, ще умрем трима! — прекъсва го принцесата.

— Никой няма да умре, Селения. Нима ще се уплашите от едно ручейче? — учудва се момчето.

— Това не е никакво ручейче, Артур. Това е буйна река, а там, накрая, са Дяволските водопади — крещи насреща му принцесата.

Артур се вира в надолното течение. Наистина се чува глух тътен, сякаш идещ от ада. Влагата бързо се увеличава. Почти сто процента. И обгръща всичко.

— Аз... не знаех, че така се казват — заеква Артур.

Грохотът на водопадите става все по-силен и те постепенно се показват. Толкова са страховити, че напълно оправдават името си. И толкова мощни, че в сравнение с тях Ниагара прилича на капкомер.

Артур замръзва на място. А лодката си върви.

— Така. Хрумва ли ти нещо, преди да умреш? — подхвърля Селения, като го смушва с лакът.

Артур сякаш изведнъж се пробужда. Оглежда се наоколо и напъга мисълта си. Някакъв дънер се е заклепил напреко на течението, точно пред водопадите.

— Нямах ли въженце в ножчето си, нали е с триста функции? — пита той Бетамеш.

— Не. Това е малкият модел.

Артур оглежда Селения от глава до пети.

— Измислих нещо! Остави ме да го направя — казва й Артур и започва да развързва корсажа й.

— Той наистина е влюбен — прошепва принцът.

Селения перва силно Артур по ръката.

— Като ще мрем, не си мисли, че всичко ти е позволено! — казва тя с достойнство.

— Ама не, аз... такова... не е каквото си мислиш! — възразява момчето, притеснено от недоразумението. — Връзките ми трябва, за да направя въже. За да се изкатерим ей на онова дърво. Това е единственото ни спасение.

Селения се колебае, после се съгласява. Артур издърпва наведнъж шнурчето и го прибира. Селения кръстосва ръце, за да придържа корсажа. Принцесите са длъжни да спазват благоприличие.

Артур грабва вълшебния меч и сръчно завързва шнурчето около дръжката.

— Бетамеш на едно, Селения на две! Трябва да действаме много бързо, ще имаме само няколко секунди — нарежда Артур, размахвайки меча си.

— Сигурен ли си в това, което вършиш? — тревожи се Селения.

— Ами... ще бъде по-трудно, отколкото със стреличките! — отвръща той, целейки се в дървото.

Момчето се прицелва и мята меча с всичка сила.

Острието цепи въздуха, следвано от нишката на Ариадна. Прилича на ракета.

Мечът се забива точно в средата на дървото.

— Ура! — извиква Артур и вдига победно ръце.

Двамата му приятели го гледат, смаяни от този жест — доста елементарна гимнастика, според тях.

Ореховата черупка бързо застава вертикално на дънера.

— Готви се, Бетамеш! — вика Артур.

Още нехванал шнурчето, и Бетамеш вече е стъпил на главата му и се катери по въженцето като маймунка.

Артур се крепи както може в тази черупка, готова всеки миг да отплува.

Принцът се изкатерва на дънера и на четири крака стига до твърдата земя.

— Твой ред е, Селения! — опитва се да надвика оглушителния рев на водопада момчето.

Принцесата не помръдва. Стои като хипнотизирана от тази кипяща вода, готова всеки миг да я погълне.

— Селения! Побързай! Няма да издържа дълго! — крещи Артур, като едвам удържа с две ръце да не изпусне въжето, а с краката си — лодката.

Селения се окопитва. Започва да се катери, но кракът ѝ стъпва върху лицето на Артур.

— ... айде... еения... качай!... — фъфли момчето, затиснато под обувката.

Селения се изкатерва до горе и се опира на меча, забит почти хоризонтално.

Артур е на края на силите си и пуска черупката, която мигом отплува. Вкопчен във въжето, лашкан и люшкан, той едва успява да се задържи над водата.

Черупката лодка стремително пада от Дяволския водопад. Представете ли си какво щеше да стане с Артур и приятелите му!

Селения върви по дънера и предпазливо стъпва на твърда земя.

С последни сили момчето също се добира до дървото. То се отпуска за малко, за да си поеме дъх.

Принцесата се е отдалечила. Седнала е на един клон, виснал точно над малко езерце — спокойно и гладко. Бетамеш също не е далеч и изстиска ризата си. Артур взема забития в дървото меч и се насочва към Селения.

— Добре ли си? — пита той.

— Ще съм по-добре, когато ми върнеш шнурчето — отговаря тя, все тъй скръстила ръце на гърдите си.

Артур обръща меча и започва да развързва възела на шнура.

— Никога през живота си не съм бил толкова уплашен — признава Бетамеш, доволен, че чувства отново твърда земя под краката

си.

Селения повдига рамене, сякаш да омаловажи случилото се.

— Чудо голямо! Само малко вода... Какво толкова... —
подхвърля тя, явно напук.

Но този път небето решава да я накаже — клонът, на който седи,
изпращява и нашата принцеса пада в езерото.

— Помощ! Артур! Не знам да плувам! — вика тя силно
уплашена, размахвайки неумело ръце, като новоизлюпено птиче.

Момчето слуша само сърцето си, скача на пречупения клон и
оттам се хвърля право във водата, с главата напред. За беда дъното е
съвсем плитко и нашият герой много силно удря главата си.

— Той наистина е влюбен — шепне Бетамеш, който страда
заради приятеля си.

Артур се надига, стиснал главата си с ръце. Водата му стига до
коленете.

Принцесата продължава да пляска с крака и ръце.

— Но... Селения! Няма много вода, погледни! Плитко е!

Селения постепенно се успокоява и усеща, че краката ѝ опират в
дъното. За миг тя се колебае, после се изправя — водата стига до
глезените ѝ.

— Хм, само малко вода, какво толкова — дразни я Бетамеш,
винаги готов да си върне за обидата.

— Мога ли да си получа шнурчето? — настоява Селения, силно
засегната.

Тя го измъква от ръцете му и се обръща, за да не я гледат.

— Все пак той два пъти ти спаси живота за един ден! — отново
се обажда Бетамеш, винаги готов да раздуха огъня.

— Всеки благородник би постъпил така на негово място —
отвърща принцесата. Вижда се, че продължава да се инати.

— Да, но... смятам, че заслужава поне едно „благодаря“ —
настоява на своето Бетамеш.

Артур му прави знак да престане да се разправя. Предпочита да
не бъде център на внимание. Почестите винаги го притесняват.

Но принцът настоява. Той много обича да дразни сестра си,
особено когато знае, че ще я заболи.

Селения нанизва шнурчето и се запътва към Артур, а той — да
можеше, би потънал вдън земя. Тя застава пред своя спасител и

изтръгва меч от ръката му.

— Мерси — изрича сухо принцесата и като му обръща гръб, се отдалечава.

Бетамеш се усмихва и повдига рамене.

— Такива са принцесите! — казва той на Артур, който вече е разбрал — по-лесно е да се справиш с буйна река, отколкото с капризите на едно момиче.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Бабинка отваря входната врата и дава път на двама полицаи, които влизат в къщата. Те са в униформа, но почтително държат фуражките си в ръце.

— Мъжът ми изчезна преди три години, а сега и внучето ми... Няма да преживея още една беда — нарежда бабата, стискайки дантелената си кърпичка.

— Успокойте се, госпожо Сюшо — казва ѝ единият полицай, все така любезен. — Навярно е отишъл някъде. Всички тези събития сигурно са го разстроили. Убеден съм, че е някъде наблизно — казва той, загледан в хоризонта. Щеше да е по-добре да сведе поглед към моравата.

— Ще обиколим наоколо и съм сигурен, че ще го намерим. Можете да разчитате на нас!

За миг полицаят напомня за патрулния, който Артур си беше измислил и който кръстосваше канавките в градината, горд като телевизионна звезда.

Бабата, поуспокоена, въздъхва.

— Благодаря... предварително.

Полицаяте учтиво кимват, надяват фуражките си и се запътват към колата.

Бабинка им махва с ръка и полицейската кола напуска градината. Бръмченето на мотора се предава на земята, тревите се огъват. За минималното това е равносилно на земетресение.

— Какво става? — разтревожено пита Артур.

— Човеците — отвърща Селения, явно свикнала с този тътен.

— Аха — само прошепва Артур, защото се чувства малко виновен. Никога не си е представял, че най-обикновените човешки действия могат да причинят такива поразии.

Бетамеш разгъва картата си — мокра, напълно съсипана.

— Дявол да го вземе, нищо не се вижда. Какво ще правим сега? — тревожи се принцът.

Артур поглежда към небето.

— Слънцето е от тази страна. Цистерната е на север. Значи трябва да вървим натам — казва той, като сочи пътя с ръка. И добавя с нови, горделиви нотки в гласа: — Имайте ми доверие!

Момчето отмахва три стръка трева и прави няколко крачки, но внезапно хлътва в огромна дупка — същински кратер! За късмет успява да се залови за някакъв корен и да избегне пропадането до сто, че и повече метри дълбочина. Той изпълзява по корена нагоре и застава на ръба на кратера.

— Какво е това нещо? — озадачено пита Артур, втренчил поглед в зейналата яма.

— Пак тези човеци! — тъжно въздъхва принцесата. — От вчера насам като че ли са се зарекли да ни погубят. Навсякъде изровиха такива дупки.

Тя не знае, че тъкмо Артур направи тези дупки, докато търсеше съкровището на дядо си. Сега той изпитва желание да се извини, но още няма смелост да се издаде пред нея.

Откъм противоположната страна се вижда пътека, която се спуска към дъното на кратера. По нея непрекъснато сноват мравки, всяка една с голяма торба пръст на гърба си.

— Няма да им стигнат месеци, за да поправят и да възстановят пътя си — казва Селения.

— Само ако знаехме защо тези смотаняци копаят дупки навсякъде! — добавя Бетамеш.

Артур се чувства все по-зле. Така му се иска да им обясни, че смотанякът... е той.

— Не бъди глупав, Бета. Човеците не подозират, че съществуваме. Значи не могат да знаят какви поражения нанасят — обяснява Селения безкрайно снизходително.

— Скоро ще разберат — намесва се Артур. — И подобни бедствия повече никога няма да се случват. Обещавам ви!

— ... Ще видим! — недоверчиво отвръща принцесата. — Докато приказваме, започва да се смрачава. Трябва да намерим къде да ноцуваме.

В угасващия ден целият пейзаж засиява в оранжеви отблясъци. Само небето, поради настъпващата нощ, остава синьо, синьо.

Групичката се приближава до един мак — ален и самотен.

Бетамеш изважда многофункционалното си ножче.

— Къде ли са сложили вселепилото? — пита се той, като върти ножчето в ръце.

Той натиска едно копче и огромен пламък изскача от предмета. Артур едва успява да се наведе — пламъкът преминава над главата му.

— Ох, слава Богу! — извиква Бетамеш, вместо да се извини.

Селения изтръгва ножчето от ръцете му и на свой ред започва да търси.

— Дай ми това, ще нараниш някого!

— Имам го отскоро. Получих го за рождения си ден — обяснява принцът.

— На колко си години? — пита Артур.

— Триста четирийсет и седем. Още осемнайсет години и ще съм пълнолетен — обяснява радостно принцът.

Артур започва да смята, но се обърква.

Селения натиска нужното копче и струя вселепило попада точно върху едно от листата на мака. Спайдърмен нямаше да се прицели така добре. Тя измъква от ножчето малка кирка и я забива в земята. Задейства се някакъв механизъм и навива нишката, която дърпа листото и го спуска надолу, като подвижен мост на крепост.

Артур продължава да смята.

— А Селения? На колко е години? — пита той, за да разбере.

— Скоро ще стане на хиляда години, пълнолетна — отвръща принцът със завист. — След два дни е рожденият ѝ ден.

Артур наистина вече нищо не разбира. А беше толкова горд, че навърши десет години!

Листенцето сега напълно се е разтворило и така се е наклонило, че принцесата спокойно може да се изкатери и да влезе в чашката на цветето.

Тя изважда меча, хваща тичинките и ги срязва в основата, като сноп. После започва да ги тръска, докато жълтият прашец не изпадне и не се образува мека постеля. Артур я гледа възхитено.

Селения хвърля ненужните тичинки и вика момчетата да се изкачат в цветето.

Бетамеш с явно удоволствие веднага се просва на леглото от жълт прашец.

— Умирам за сън! Лека нощ — казва той и докато се обърне, вече е заспал.

Артур е смаян — ето кой няма никаква нужда от бабините капки!

— Бързо заспива — прошепва той, за да наруши мълчанието.

— Още е малък, затова — обяснява Селения.

— Двеста четирийсет и седем години не са малко!

Селения изважда от раницата на брат си светещата топка, тръсва я, за да се запали, и после я пуска свободно да плува в чашката на мака.

— А ти наистина ли след два дни ставаш на хиляда години?

— Да — отвърща принцесата и с един удар на меча прекъсва нишката на вселепилото. Листецът веднага се изправя и затваря цветето.

Вътре е задушевно, светлината е мека, а атмосферата — романтична. Ако Артур се казваше Хулио, щеше да направи серенада.

Селения си прозява и се изтяга върху леглото от жълт пращец, сякаш е котка, проснала се върху мокет.

Артур е очарован, опиянен, което ще рече — пообъркан. Той кротко присяда до нея. Селения нищо не казва, потънала в мислите си:

— ... След два дни ще поема царството от ръцете на баща си. И на свой ред ще трябва да бдя над минимойския народ, докато децата ми не станат на хиляда години и не наследят престола след мен. Така върви животът в царството на седемте земи... — шепне тя на себе си.

Артур известно време мълчи замечтано.

— Но... за да имаш деца, трябва да се омъжиш...

— Знам. Но няма страшно. Имам два дни, за да си намеря съпруг. Лека нощ! — казва тя и му обръща гръб.

Артур се чувства като глупак, иска да зададе хиляди въпроси. Навежда се над нея, за да продължи разговора, но тя вече сладко спи.

Момчето въздъхва и на свой ред се отпуска върху мекото легло. Нали е близо до принцесата — това му стига. Той кръстосва ръце под главата си и широка усмивка озарява лицето му.

Нощта вече е почти настъпила. Първите звезди заблестяват в небето. Насред спящата гора остава само този светещ мак, като самотен фар край невидим бряг.

Ножчето на Бетамеш проблясва на лунната светлина, в очакване да се развидели.

Но една ръка се появява и грабва ножчето. Набръчкана ръка. Ръка, която всява ужас. Става още по-тъмно и престъпникът изчезва под прикритието на мрака.

Бабинка излиза на стълбището с фенер в ръка. Тя се взира в тъмнината с помощта на тази бледа светлина, но наоколо всичко е потънало в мълчание и от Артур няма и следа. Примирена, тя окачва фенера на куката над вратата и се прибира вътре. Чувства се дълбоко нещастна.

Първите лъчи на слънцето очертават контурите на тъмните планини, простиращи се до хоризонта.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

На първата земя, земята на минимоите, утрото също настъпва и един слънчев лъч нежно погалва листенцата на мака.

Селения се надига и се протяга като котка, после скача на крака и леко ритва момчетата, едно подир друго.

— Хайде, ставайте! Път ни чака — виква тя, а гласът ѝ кънти в затвореното пространство на цветето.

Двете момчета мъчително се надигат, зашеметени от съня. Цялото тяло на Артур го боли — спомен от един богат откъм събития ден.

Селения бутва с крак едното листенце, слънчевите лъчи нахлуват вътре и ги заслепяват. Двете момчета извърщат глави, за да се предпазят от тази режеща светлина.

— Добре, ще променим тактиката — решава принцесата.

Бетамеш изскача от цветето и като се плъзга по листенцето, се спуска на земята. Артур го следва, без да се пази. На свой ред Селения се спуска по листото като по пързалка.

— Всички под душа! — заповядва тя, наистина влязла в ролята си.

Артур се надига като някакво старче.

— Колко трудно започва денят при вас! — жалва се той. — Вкъщи Бабинка всяка сутрин ми носи закуската в леглото.

— А при нас само кралете закусват в леглото. Доколкото ми е известно, ти още не си крал!

Артур целият пламва, сякаш, без да иска, беше казал „да“. Да бъде крал е най-съкровената му мечта. Но не заради властта или други предимства, които изобщо не са му нужни, а заради щастие то да е съпруг на тази, която след два дни ще стане Кралица.

— Не се сърди! — казва му принцът. — От двеста години тя все ме буди с ритници!

Селения застава под капката роса, натежала на върха на една тревичка. Тя изважда трънчето, с което е забола косата си, за да е прибрана, и пробива капката. Потича тънка струйка вода, принцесата я събира в шепа и плиска лицето си.

Артур я наблюдава с интерес: това е нещо по-различно от вечния душ и мушамената завеса! Той забелязва друга капка, по-едра, на върха на едно листо. Момчето веднага застава под нея.

— Не бива да заставаш точно там — съветва го принцесата.

— Така ли? Защо? — учудено пита Артур.

— Препълнена е — казва Селения, но капката вече се е стоварила върху главата на Артур.

Ето че е притиснат от огромната маса вода в тази гъвкава капка, изпод която не може да се измъкне, сякаш е муха, захлупена с крем карамел.

Бетамеш умира от смях.

— Хвана се като новак! — весело подхвърля той.

— По-добре ми помогни, отколкото да се хилиш като репичка. Не мога да мръдна! — вика Артур.

— Идвам! — отвръща Бетамеш, скачайки с прибрани крака върху капката, като върху батут. Скача ли, скача и весело си тананика много обичана от минимоите песничка:

*Капчица вода — утринна роса,
Сякаш е сълза, пълна със тъга,
Но не я видя никой досега
И си тръгва тя, махайки с ръка.^[1]*

Селения не го оставя да пее повече. Тя изважда мечата си и разсича капката, която се пръска на всички страни. Бетамеш се озовава върху раменете на Артур. Двете момчета са целите мокри, няма защо да се къпят.

— Умирам от глад! А ти? — пита сестра си Бетамеш, сякаш нищо не е станало.

— Ще ядем по-късно — отсича Селения, като прибира меча и хуква напред.

Бетамеш нарамва раницата и започва да търси ножчето си на мястото, където сестра му вчера го заби.

— Ножчето ми! Няма го! — разтревожено вика той. — Селения, откраднали са ми ножчето.

— Много добре. Така няма никого да нараниш — отвърща сестра му, вече доста напред.

Принцът е ядосан, но няма избор — трябва да настигне спътниците си.

Бабинка се показва на външната врата. Слънцето ѝ се усмихва, но от Артур няма и следа.

Бутилките с мляко също липсват. На тяхно място се мъдри една бележка. Бабата я вдига и прочита следното:

Уважаема госпожо,

Вашата сметка е изчерпана. Поради тази причина вече нямаме възможност да Ви доставяме мляко, докато не погасите дълговете си.

С уважение: Емил Джонсън,
директор на „Млечна корпорация Давидо“.

Бабинка се изсмива — защо ли подписът в тази зловна записка не я изненадва?!

Примирена, тя откача фенера — напълно угаснал — и се прибира в къщата.

Бетамеш откъсва едно червено топче и го поглъща, без да го дъвче. Това човече наистина е гладно!

Артур също откъсва едно топче и недоверчиво го гледа.

— Любимото ми ядене — обяснява принцът с пълна уста.

Артур помирисва полупрозрачното топче и отхапва едно парче. На вкус е сладко, с леко кисела жилка. Топи се в устата. На момчето му

харесва и пак гризва от топчето.

— Ммм... вкусно е — признава той с пълна уста. — Какво е това?

— Яйца на водно конче — отвръща му Бетамеш. Артур се парализира, дави се и отвратен, изплюва всичко, което е лапнал.

Бетамеш се киска и взема още едно топче.

— Елате да видите — вика Селения малко по-далеч, в края на някакъв път.

Артур я настига, като пътъм се избърсва както може.

Бетамеш откъсва една чепка и го следва.

Селения е застанала на ръба на голям каньон, издълбан от човешка ръка.

По дължината на канала човеците са наболи вертикално и на равни разстояния чудовищни тръби на червени и бели шарки.

Артур е втрещен от този ужас... който сам е измайсторил. Естествено, става дума за неговата водоснабдителна система от набучени сламки.

Никога не би могъл да предположи, че това съоръжение, погледнато отдолу нагоре, може да изглежда толкова грозно.

— Какъв ужас! — възкликва Бетамеш. — Човеците наистина са ненормални.

— Вярно, погледната оттук, системата на нищо не прилича — съгласява се Артур, явно смутен.

— Някой има ли представа за какво точно служи? — пита Селения, без да крие отвращението си.

Артур чувства, че трябва да даде някакво обяснение, за да смекчи негодуванието.

— Това е водоснабдителна система, служи да се пренася водата.

— Вода?! Пак вода! — възкликва Бетамеш. — Всички ще се издавим с тези измишльотини!

— Много съжалявам, не знаех, че ще ви навредя — оправдава се Артур, силно притеснен.

— Да не искаш да кажеш, че ти си измайсторил целия този ужас? — тревожи се принцът, без да крие яда си.

— Ами, да... но беше, за да поливам репичките на баба, посадени ето тук.

— Защото на всичкото отгоре вие ядете тези отвратителни неща, така ли? Тези човеци наистина са откачени!

Селения запазва спокойствие. Тя разглежда системата, без видимо да се вълнува.

— Да се надяваме, че твоето изобретение няма да попадне в ръцете на М., защото отгук се вижда за какво може да го използва.

Артур се вцепенява от думите ѝ, но и от онова, което сам вижда зад гърба ѝ.

— Много късно! — възкликва Бетамеш, който е видял същото.

Селения се обръща и забелязва група сеиди да се задават от дъното на каньона. Едни са възседнали комари, други вървят пеша и с дърворезачка срязват сламките в основата им.

Отрязаните сламки падат на земята и се търкулват чак до ручейчето в средата на каньона. След това те се спускат по течението на водата, както дървени трупи се спускат по река.

Нашите герои се скриват бързо зад един храст и оттам наблюдават всички действия.

— Питам се за какво са им притрябвали моите сламки? — обажда се Артур.

— Щом ги махат от тук, готов съм да им благодаря. Намирам, че вършат нещо полезно — отвръща Бетамеш.

Селения го чуква по главата.

— Мисли, преди да говориш глупости! Те знаят, че минимоите не понасят вода, и откриват средство да я пренесат... докъдето искат...

Погледът ѝ помръква, сякаш черни мисли го замъгляват.

— ... И накъде мислиш, че ще насочат водата? — пита тя, като предварително знае отговора.

Един сеид срязва нова сламка и тя пада със страхотен грохот.

— Към нашия град! — досеца се Бетамеш. — Но това е ужасно! Всички ще се издавим! Заради измишльотините на Артур!

Момчето се чувства толкова виновно, че едва диша. Огромна буца е заседнала в гърлото му.

Изведнъж то скача с пълни със сълзи очи и се запътва към ручея.

— Къде отиваш? — шепнешком пита Селения, за да не я чуят сеидите.

— Да поправа глупавата си грешка — отговаря то с много достойнство. — Ако това, което казваш, е вярно, сеидите ще насочат

сламките към Некрополис. И мен, заедно с тях.

Артур изскача от храстите и се вмъква в сламката, която току-що са отрязали.

Заети с мръсната си работа, сеидите нищо не забелязват.

Артур махва с ръка на спътниците си да го последват.

— Това момче наистина откача! — заявява Бетамеш.

— Откача, но има право. Сламките със сигурност ще стигнат до Забранения град... И ние с тях! — добавя Селения, преди на свой ред да изскочи от скривалището си и да се шмугне в сламката.

Сеидите и този път нищо не забелязват. Но работата им напредва и те все повече се приближават. Бетамеш въздъхва — няма голям избор!

— Биха могли все пак да питат и мен от време на време — мърмори обидено той и хуква по-скоро да се присъедини към дружината си.

Сеидите стигат до сламката, където се крият нашите бегълци, и с ритници я избутват до ручей. Тя полита във водата и започва да плува по течението. Вътре нашите трима герои се въртят на всички страни и паниката ги обзема.

— Писна ми да пътувам с такива превозни средства! Гърбът ми е на решето! — жалва се Бетамеш.

— Дай ми муф-муфите си, вместо да мрънкаш — заповядва сестра му.

— Ако мислиш пак да ми ги напъхаш в устата — дума да не става!

— Дай ги! — виква принцесата с тон, който не търпи възражения.

Бетамеш продължава да мърмори, но изважда от раницата муф-муфите и ги подава на сестра си.

— Ще запушим двата края — казва Селения и запраща по една топка в двете посоки.

— А сега лепкавите бонбончета, бързо!

Бетамеш взема тръбичката си и пъхва в нея малко бяло бонбонче. Духва в тръбичката по посока на муф-муфа и той веднага се издува, втвърдява се и става лилав. Същата процедура се изпълнява и в другата посока. Ето че сламката е изолирана от външния свят, херметически затворена.

Селения доволно потрива ръце.

— Така няма опасност да се намокрим.

— Ще можем спокойно да пътуваме — добавя Бетамеш, като се изляга на дъното на сламката.

Но пътешествието не е спокойно задълго. Ручейчето достига до по-голяма река, която с всяка изминала минута става все по-пълноводна.

— Странно... Този глух шум... като че ли нараства... не мислите ли? — пита Артур.

Селения наостря слух. Наистина се долавя някакъв шум... някакво вибриране, клокочене.

— Ей, Всезнайко, имаш ли представа къде се влива този ручей? — обръща се принцесата към Артур.

— Не съм сигурен, но всички реки в даден момент се събират на едно и също място, а това значи...

Артур постепенно осмисля онова, което току-що бе изрекъл:

— Дяволския водопад! — изревават едновременно тримата герои, обзети от ужас.

Край на приятното пътуване! Първите сламки пропадат в бездънните води.

— Винаги имаш блестящи идеи! — не пропуска да уязви момчето Селения.

— Не мислех, че...

— Е, следващия път мисли, преди да действаш! — продължава тя. — Бетамеш! Измисли нещо, трябва да се измъкнем отук!

— Ей сега! Ей сега! — отвърща принцът и за пореден път изпразва раницата си, пълна с ненужни вещи.

— Не разбирам за какво се паникьосвате? — пита Артур. — Муф-муфите запушват двата отвора. Нищо не може да ни се случи. А и този водопад не е кой знае какъв!... Няма и метър височина!

Сламката се запречва на ръба на този чудовищен водопад, висок хиляди метри, според мерките на минимоите. Тръбичката се поклаща леко и пропада в бездната.

— Майчице-е-е!! — крещят и тримата герои, но оглушителният шум на водопада заглушава виковете им.

Летежът трае няколко секунди, дълги цяла вечност, после сламката пада сред пенливия водовъртеж. Тръбичката потъва, издига

се, върти се, преобръща се, после, понесена от течението, стига до малко езеро — свършено гладко.

— Ненавиждам обществения транспорт! — жалва се Бетамеш, като за стотен път подрежда раницата си.

— Минахме през водопада. Сега ще е по-лесно — окуражава ги Артур.

Сламките се пръскат сред езерото, прекалено спокойно, за да е безопасно.

Някакво същество скача с два крака върху сламката, сякаш от небето пада отгоре ѝ цяла кола. Сламката е прозрачна и ясно могат да се видят страховитите ходила — като ги гледа човек, има от какво да се уплаши!

— Какво е това? — пита Бетамеш, парализиран от страх в дъното на сламката.

— Откъде да знам? — нервно отвръща Селения.

— Тихо! — шепне Артур. — Ако мълчим, то ще си отмине по пътя.

Артур е прав... за три секунди. После една чудовищна дърворезачка прерязва сламката точно до Селения, която започва да пици.

В скривалището настъпва паника. Отвсякъде отхвърчат сламени късове и шумът е непоносим. А сламката скривалище е прерязана точно на мястото, където част от нея е нагъната като хармоника.

Нашите трима герои побягват на четири крака към другия край, но неизвестното същество също прави крачка натам и те са принудени да се върнат обратно. И тримата се свиват в „хармониката“, на ръба на водата, на ръба на смъртта.

Съществото продължава да пили точно до „хармониката“, от другата ѝ страна. То отделя тази нагъната част, където се крият тримата герои. Изглежда, че само тя го интересува.

Тримата минимой тръпнат от ужас. Прегърнати, те приличат на топка мюл-мюли.

Съществото е все така стъпило върху „хармониката“ и се виждат само ходилата му. Но нещо явно го е заинтригувало, защото вече се различават колената, а после и ръцете му: то е приклекло на четири крака. В отвора на сламката се показва главата му, обърната надолу.

Съществото има дълги плитчици, сплетени с раковини, които висят от всички страни.

Това е един представител на племето куломасаи. Прилича на певеца Боб Марли, но с размерите на минимой.

Куломасаят повдига защитните си очила, наблюдава известно време тримата герои, примрели от уплаха, и най-сетне широко се усмихва, като показва хубавите си бели зъби. Понеже главата му виси и той ги гледа отдолу нагоре, Артур не е сигурен дали усмивката му е доброжелателна.

— Какво правите вътре? — пита куломасаят развеселен.

Селения се колебае дали да отговори, особено като вижда, че се задава един комар.

— Ако сеидите ни видят, няма да имаме удоволствието да ви обясним как попаднахме тук — отговаря Селения, без желание да се шегува.

Куломасаят разбира посланието.

— Проблем ли има? — пита някакъв сеид, като заковава коня си над остатъка от сламката.

— Не, нищо особено. Гледам само дали парчето не е нещо повредено — небрежно отвръща работникът.

— Интересуват ни само гладките тръби, нагънатата част не ни трябва — казва сеидът, като сочи „хармониката“.

— Чудесно! А нас пък ни интересува само тази част! Така няма риск да се скараме — добавя шеговито работникът.

Но сеидите, както знаем, нямат чувство за хумор. И не обичат шегите.

— Побързай! Господарят чака — нарежда сеидът, чието търпение и умствено напрежение изглеждат изчерпани.

— Ноу проблем! — отвръща култът. — Не мърдайте — прошепва той на Артур, — ще се върна да ви взема.

После той изчезва, скачайки от сламка на сламка.

— Побързайте, господарят чака! — вика култът на приятелите си, пръснати по другите сламки, които плуват по езерото. Работниците удвояват сили, за да покажат, че са добронамерени, но работата не им е присърце. Приличат донякъде на онези шофьори на такси, които, колкото повече бърза човек, толкова повече забавят ход.

Култът си служи с дълъг прът, за да насочва дългите тръбички към друг поток. По пътя той отделя „хармониките“ и ги избутва към брега. Нашите трима приятели, следвайки съвета му, не помръдват.

Нещо като кран, направен от дърво и лиани, подхваща малкото парче сламка и го хвърля в един огромен кош. „Хармониката“ пада сред двайсетина други нагънати парчета — истинска реколта.

Закачат коша на гърба на огромен бръмбар, много як, който често изпълнява ролята на магаре. Оттам произлизат и народните поговорки и изрази, например: „магарешки инат“ или „натоварен като магаре“ (какъвто е този случай).

— Къде сме? — тревожи се Артур.

— На гърба на един бръмбар. Засега ни крият.

— Крият ни, за да могат да ни предадат — заявява Бетамеш. — Как можеш да се доверяваш на някакъв куломасай! Това са най-големите лъжци и мошеници от седемте земи, взети заедно!

— Ако искаше да ни предаде, щеше вече да го е направил! — отвърща разумно Селения. — Мисля, че ще ни заведе на сигурно място.

[1] Превод: Юлия Юркова — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Един метален капак се отваря в склона на хълма. Брѝмбарѝт се извива назад и се приготвя да изпразни съдържанието на коша в черната дупка, която странно прилича на кофа за боклук.

— Това ли е твоето сигурно място? — пита Бетамеш, разтревожен от предстоящите събития.

Десетината „хармоники“ хаотично падат в черната дупка. Просто не смеем да си представим какво ще стане с нашите герои.

„Хармониките“ се търкулват по земята и накрая спират. Повече нищо не помръдва. Тишината се възцарява отново. Тревогата също.

— Той каза да не мърдаме отук. Значи ще мируваме и ще чакаме да дойде да ни вземе! — властно заявява Селения.

Една автоматична ръка изведнѝж сграбчва „хармониката“ и я поставя вертикално, с отвора нагоре. Кѝсчето сламка веднага потегля върху подвижна лента. Нашите приятели не знаят как да се задържат, толкова пъти скривалището им се преобрѝща и търкаля. Механичната ръка продължава да действа и нарежда всички „хармоники“ върху подвижната лента, която ги отнася.

След известно разстояние друга машина слага по една светеща топка в средата на всяка „хармоника“, като вътрешна корона. Нашите герои едва успяват да избегнат да не ги „коронясат“ и тях.

„Хармониката“ им сега свети с оранжева светлина и постепенно започваме да разбираме за какво ще служат тези предмети.

Още една машина — последната — хваща сламените парчета и ги закача върху дълга жица. Получава се великолепна гирлянда от шарени фенерчета.

Кабелѝт се проточва още и още и очертава кръг около танцувална зала. Всѝщност тази зала представлява плоча 33 оборота, сложена върху стар грамофон, и на нея са разположени и барѝт, и дансингѝт. Меката светлина от фенерите придава на това място по-задушевна и по-благоприятна за срещи атмосфера. За тази цел предвидливо са наслагани много масички. Вдясно се вижда дрѝжката

на грамофона със сапфирената игла и дисководещият. Вляво — огромният бар, който работи с пълна пара. Половината от посетителите явно са сеиди от вражеската армия.

Артур и неговите приятели наблюдават този странен нощен клуб, все така вкопчени в своя фенер.

— Няма дълго да издържа така — казва момчето на края на силите си.

— Наистина ли искаш да слезеш? — пита Селения, сочейки с нослето си нова група сеиди, която нахлува в бара.

— Ще се задържа още мъничко — отвърща Артур, след като размисля.

Куломасаят се появява на дансинга, но откъм служебния вход. Следва го шефът му — по-висок, по-набит и с повече плитчици.

Култът вдига очи и се визира във фенерите, оглежда ги един по един, в търсене на бегълците. Лесно се откриват в прозрачния фенер, заловени за вътрешната стена, застинали в различни смешни пози.

— Чудесно. Можете да скачате — казва им усмихнато култът.

Изчерпал всичките си сили, Артур веднага тупва на пода. Надига се, малко смутен, но Селения пада в ръцете му, следвана от брат си, който пада в нейните ръце. Артур се задържа за секунда, глупаво усмихнат, прегърнал двата товара, после краката му се подгъват и тримата рухват на земята.

— Тези ли са тримата наемници, които сеидите търсят под дърво и камък? — със съмнение пита здравенякът.

— Аз... сигурно съм бил малко замаян — признава култът.

— Нали знаеш, че трябва да се пушат корените, а не цялото дърво.

— А, така ли? — пита работникът пообъркан.

— Така. А сега дим да те няма. Аз ще се заема с тях — казва шефът.

Куломасаят изчезва, обзет от съмнение, докато нашите герои се изправят на крака. Шефът изведнъж се променя и на лицето му грейва усмивка, достойна за търговец на килими.

— Приятели, добре дошли в ДЖАЙМАБАР КЛУБ! — казва той, разтваряйки обятия и ухилен до уши.

Някакъв рахитичен комар слага четири чаши на масата.

— Огнен сок за всички — подхвърля шефът явно по навик.

— Сокче? Наливай! — радостно подскача Бетамеш.

Барманът пъхва хоботчето си с четири окончания направо в чашите на новите си клиенти. Оттам излиза под налягане червена течност, пени се, дими и накрая се запалва.

Шефът духва върху пламъка, както се издухва бирената пяна и вдига тост с чаша в ръка:

— Да живеят Седемте земи!

Всеки угасва чашата си и я вдига. Шефът гаврътва наведнъж съдържанието, същото правят Селения и Бетамеш. Артур не помръдва. Той иска първо да види ефекта от питието.

— Ох, добре ми дойде! — казва принцът.

— Утолява жаждата — добавя принцесата.

— Това е любимото питие на децата ми — обяснява шефът.

И тримата се обръщат към Артур, който още нищо не е пил. Още малко и подигравките ще започнат да се сипят.

— За Седемте земи! — казва момчето със свито сърце.

Артур глътва питието наведнъж. А не биваше. Лицето му става тъмночервено, като цвета на отлежало вино. Току-що е погълнал смес от лют пипер и уиски. Сякаш е близнал разтопена лава. От момчето излиза пара, като че ли е прекарало дванайсет часа в сауна.

— Наистина... утолява жаждата! — едва произнася то, почти загубило гласа си.

Бетамеш обира с пръст остатъка от дъното на чашата и го облизва.

— Има лек вкус на ябълка — казва той като познавач.

— Освен ябълки, има и друго — уточнява Артур, останал без глас.

Група сеиди се настаняват недалеч от тях. Те се оглеждат наоколо, сякаш търсят нещо или някого. От страх Селения се свива, за да стане незабележима.

— Не се бойте — успокоява я шефът, — тия вербуват войници. Използват слабостта на някои клиенти, за да ги накарат да се запишат в сеидската армия. Но щом сте с мен — няма страшно.

Нашите приятели леко се отпускат.

— Как става така, че сеидите още не са нападнали народа ви, както направиха с всички, които живеят по Седемте земи? — пита със съмнение принцесата.

— О, много просто — отвръща шефът. — Ние произвеждаме деветдесет на сто от корените за пушене. Сеидската армия не може да издържи и ден без корени! Понеже само ние знаем как да ги приготвяме, те не ни закачат.

Селения продължава да се съмнява в този род дейност.

— А от кое дърво са вашите корени?

— Зависи. Липа, лайка, върбинка... Само естествени продукти — заявява събеседникът ѝ с усмивка, която озадачава. — Искате ли да опитате? — най-любезно предлага той, както змията е предложила да опитат вкуса на ябълката в рая.

— Не, благодаря, господине.

— Приятелите ми казват Макс — отвръща шефът с усмивка, разкрила сякаш не трийсет и два, а цели трийсет и осем зъба. — А вие как се казвате?

— Аз съм Селения, дъщеря на император Сифрат дьо Матрадой, петнадесети в династията, Владетел на Първата земя.

— Ауу! — изревава шефът, правейки се на изненадан. — Ваше Височество! — добавя той и се навежда, за да ѝ целуне ръка.

Селения дръпва ръката си, за да представи спътниците си.

— Това е моят брат, Саймоно дьо Матрадой дьо Бетамеш. Но може да му казвате Бета.

Артур е достатъчно пийнал, за да се представи сам.

— А аз съм Артур. От Артурови. Защо нарязахте всичките ми сламки? — пита той направо, понеже алкохолът е развързал езика му.

— Бизнесът си е бизнес! Сеидите поискаха да ги почистим и да ги насочим към Черната река, тя води направо в Некрополис.

Щом чуват това название, нашите трима герои трепват, изпълнени с надежда.

— Тъкмо там искаме да отидем. Можете ли да ни помогнете? — пита принцесата без увъртания.

— И таз добра! По-кратко, принцесо! Билетът до Некрополис е едноросочен! Защо ви е да ходите в това пъклено място? — пита началникът.

— Трябва да унищожим М., преди той самият да ни унищожи.

— Само това ли? — пита Макс леко изненадан.

— Само това — отвърща Селения, по-сериозна от всякога.

Макс има за какво да се тревожи.

— А защо М. иска да ви унищожи? — пита той, любопитен по рождение.

— Това е дълга история — отговаря принцесата. — С една дума — след два дни ще трябва да се омъжа и да наследя трона на баща си. М. Прокълнатия е на друго мнение. Той знае, че щом аз поема властта, повече никога не ще може да завладее страната ни. Такова е предсказанието.

Макс е силно заинтригуван, особено от онази част, в която се говори за сватба.

— И... как се нарича щастливият избраник?

— Не знам. Още не съм го избрала — отговаря малко надменно принцесата.

Макс си дава сметка, че му се удава сгоден случай да се вреди, и устните му се разтеглят в такава широка усмивка, че едва ли би могла да бъде искрена. Артур долавя хитруването.

— Я по-полека, приятел! — намесва се той, като бутва Макс с ръка. — Ние имаме мисия. И още не сме я изпълнили.

— Точно затова заслужавате да се поотпуснете, преди да тръгнете. Джак! Дай ни по още едно. Аз черпя! — заявява шефът, за голяма радост на Бетамеш.

Докато барманът бърза да налее чашите, Макс отива при диджея, застанал до дръжката на грамофона.

— Ийзилоу, я ми завърти тази шашма! — нарежда му припряно шефът.

Диджеят Ийзилоу веднага се навежда зад грамофона и събужда двамата куломасаи, заспали върху корените за пушене.

— Ставайте, момчета! Дайте ток! — нарежда им Ийзилоу.

Двамата пушачи се надигат едва-едва и се протягат, сякаш са гумени.

Те отиват до една огромна батерия от волт и половина и я търкалят до гнездото ѝ. Щом я наместват, прожекторите светват и се кръстосват над дансинга. Плочата на 33 оборота се завърта и Ийзилоу

пуска сапфирената игла върху избраната от него песен. Като че ли се намират в американски бар.

Макс се навежда към Селения, по-изкусителен от когато и да било.

— Ще ми разрешите ли този танц? — пита той учтиво, като истински джентълмен.

Селения се усмихва, Артур — не.

— Чака ни дълъг път, Селения. Трябва да тръгваме — подхвърля той, разтревожен от съперничеството.

— Пет минути развлечение никому не са навредили — отвърща принцесата и приема предложението не само от желание да потанцува, но и за да подразни Артур.

Макс и Селения отиват на дансинга и започват бавен танц.

— Бета, направи нещо — настоява Артур, ревнив като мюл-мюл.

Вместо отговор Бетамеш изгълтва наведнъж коктейла си.

— Какво искаш да направя? — пита той, като хълца. — След два дни тя става на хиляда години. Вече е голяма.

Артур е ядосан. Бетамеш оглежда посетителите на бара и забелязва един куломасай с нож на колана.

— Но това е моето ножче! — извиква принцът. — Ще му дам да се разбере на тоя крадец!

Бетамеш става, гаврътва мимоходом коктейла на сестра ги и с решителна стъпка се насочва към бара.

Артур остава сам, отчаян и съкрушен. Изведнъж той грабва чашата си и на свой ред я изпразва. За да изпадне по-бързо в забрава.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Макс се опитва да се притисне още повече до Селения, но тя учтиво го удържа на разстояние. С крайчеца на окото си забелязва, че Артур е смутен, и това я развеселява. Такива са момичетата.

— Знаете ли, няма да е лесно да си намерите съпруг за два дни — обяснява ѝ Макс, който пуска в ход ухажването. — Но ако искате, мога да ви помогна...

— Много мило, но ще се справя и сама — отвърща принцесата, която ужасно се забавлява.

— Обичам да помагам. Това ми е в кръвта. А и моментът е подходящ — засега е спокойно, имам само пет жени.

— Пет жени?! Че това изисква огромен труд от ваша страна! — преструва се на разтревожена Селения.

— Обичам да се трудя — уверява я шефът. — Мога да работя ден и нощ, седем дни в седмицата, без умора!

Артур е като смазан на масата, с поглед, вперен в неговата принцеса, която танцува с друг.

„... Изобщо тя е прекалено голяма за мен — казва си той, напълно обезсърчен. — Хиляда години! А аз съм само на десет! Какво ще правя с такава старица?“

Някакъв сеид вербуван сяда на масата срещу него и му отнема възможността да вижда принцесата си.

— Как може толкова хубаво момче като теб да стои пред празна чаша? — казва сеидът с усмивка на ловец, който е попаднал на следа.

— Трябва да е празна, за да се напълни — отговаря Артур, размекнат от алкохола.

Сеидът пак се усмихва. Жертвата е в ръцете му.

— Сече ти пипето. Чудесно! — не пести комплиментите сеидът. — Усещам, че двамата ще се разбираме добре.

И без дори да се обръща, щраква с пръсти:

— Джак, налей по още едно!

Бетамеш застава пред бара и разтърсва за раменете крадеца на ножчето, а той разлива питието си.

— Ей, ей, какво те прихваща? — пита нервно куломасаят.

— Това е моето ножче! Ти си ми го откраднал! — възмущава се Бетамеш, освирепял като питбул. — Ножчето е мое! Получих го за рождения си ден!

Куломасаят изпъва ръка, за да държи момчето на разстояние.

— Е, кротко, мърморко!... Ами ако и моето ножче е като твоето?

— Това си е моето! Сигурен съм! Ще го разпозная сред хиляди други. Дай си ми го! — настоява Бетамеш.

Един сеид се приближава към тях с решителна крачка. Личи си, че е с по-висок чин.

— Проблем ли има? — пита военният, надут като ефрейтор.

— Не, всичко е наред — отвърща убедително куломасаят, станал мек като памук.

— Не, нищо не е наред! — възразява Бетамеш. — Той ми открадна ножчето!

Крадецът започва да се хили, сякаш си разправят шеги.

— Това хлапе ни разиграва. Оставете ме да ви обясня, капитане.

Куломасаят като фокусник измъква две пури.

— Малко да попушите? — предлага хитреца.

Сеидът се колебае, но не издържа дълго, повдига забралото на шлема и открива лицето си. За първи път може да се види лицето на един сеид, обикновено винаги закрито от каската. И веднага си казваш, че е по-добре никога да не си го виждал! Главата на сеида е гола, без нищо. Няма коса, няма вежди, няма уши, няма устни. Лицето е почти кръгло и съвсем гладко, като заоблен от вековете камък. Един камък, изпъстрен с петна, прояден от болести. В червените очички почти няма живот, като очи, които са видели много воини. С две думи — да не го погледнеш!

Сеидът грабва пурата и я пъхва в устата си. Куломасаят му пали огънче с жест на умел професионалист. Сеидът поема дълбоко дима, после се ухилва така, че тръпки те побиват.

Бетамеш е разтревожен. Нещата няма да се завъртят в негова полза.

През това време Макс е успял да скъси разстоянието с няколко сантиметра и да се притисне до Селения.

— Е, какво ще кажете за моето предложение? — пита шефът, търсещ начин да доведе нещата докрай.

— Предложението ви е приятно, но женитбата е нещо важно. Не може да се взема решение ей така, без да се мисли — отвръща Селения, сякаш си играе на котка с мишка.

— Тъкмо затова ви предлагам да пробвате. Един сеанс за сметка на заведението. Ще видите: щом опитате, ще ви хареса.

Селения тихичко се изсмива — такова самочувствие я забавлява.

Тя хвърля съучастнически поглед към Артур, но нейният спътник вече не я гледа. Той е забил нос в договора, който има намерение да подпише. Сеидът вербуван му подава писалката си. Артур гледа чашата в едната си ръка и пурата в другата. Решава да започне от чашата и изпива огненото питие, без дори да мигне. Остава чашата и със свободната си ръка грабва писалката. За по-лесно и по-бързо сеидът услужливо пъхва договора току под перото. Артур се готви да подпише, но ръката на Селения го спира.

— Извинете, но... бих искала да танцувам с него за последен път, преди да поеме друг ангажимент, освен към мен.

На сеида никак не му харесва такъв развой на събитията, но Селения завежда Артур на дансинга и се сгушва в прегръдката му.

— Много мило, че ми подаряваш този танц — казва ѝ Артур, глупаво усмихнат.

— Даваш ли си сметка какво щеше да подпишеш? — Пита Селения, по-ядосана от когато и да било.

— Не, не съвсем. Но какво значение има? — отвръща Артур, замаян от алкохола.

— Така ли мислиш да ме привлечеш? Смяташ ли, че ще се омъжа за човек, който пие, пуши и танцува като дърво?

На Артур му трябват няколко секунди, докато проумее казаното. Той се поизпъва и прави опит да стъпи здраво на краката си, които никак не го слушат. Селения се усмихва, като вижда с какви нечовешки усилия приятелят ѝ се бори с влиянието на алкохола.

— Така е по-добре — заключава тя.

Ийзилоу гледа двойката отдалеч.

— Ще се оставиш да те мине това джудже, така ли? — пита той Макс, който ги наблюдава.

— Малко конкуренция никому не е навредила отвръща Макс усмихнато, без да е разтревожен.

На Артур малко му просветва. Танцът става по-задушевен. Той се решава да попита:

— Ти мислиш ли, че... мога да се надявам... въпреки разликата в годините?

Селения започва да се смее с глас.

— У нас годините се броят според цъфтежа на царското цвете „селения“. Нарекли са ме на него.

— Така ли? Ами тогава... Аз на колко съм години?

— Почти на хиляда, като мен — отвръща принцесата. Явно ѝ е страшно забавно.

Артур изпъчва гърди, горд, че изведнъж е станал пълнолетен. Исква му се да зададе хиляди въпроси.

— А преди... била ли си момиченце като мен? Искам да кажа, че аз съм момче, а ти... била ли си момиче като другите, от моята махала?

— Не. Родена съм такава, каквата съм — малко объркана от въпроса отвръща Селения. — И никога не съм била отвъд Седемте земи.

В гласа ѝ се долавят нотки на съжаление, но тя сигурно никога пред никого няма да го признае.

— Бих искал някой ден... да те отведа в моя свят, там, където аз живея — признава момчето, натъжено от мисълта да се раздели с нея, ако ще и след хиляда години.

Селения е все по-смутена.

— Защо не? Може и това да стане — отвръща тя небрежно, сякаш да омаловажи значението на техния разговор. — Но дотогава, припомням ти, че имаме да изпълняваме мисия... Некрополис ни чака!

Името на града отеква в съзнанието на Артур и действа по-добре от отрезвително лекарство.

Сеидът вербуван съзнава, че е изгубил клиента си, и се запътва към бара в търсене на нова жертва. Той минава покрай Бетамеш, все още в спор с крадеца и началството му. Куломасаят разтяга локуми и се прави на голям турист.

— ... и изведнъж се спявам в един нож, забит в земята!
Естествено, веднага си помислих, че е капан.

Сеидът се хили, с дробове, пълни с дим.

— Тази си я бива! — прихва военният, без сам да знае какво има предвид — шегата или пурата.

Бетамеш въздъхва, съвсем отчаян. Няма как да си върне ножчето, което сеидът премята в ръце.

Агентът вербувач лесно омотава две нови жертви, твърде пияни, за да се съпротивляват. Селения гледа как се отдалечават. Тогава ѝ хрумва идея.

— Мисля, че ако проследим тези вербувачи, ще се озовем за нула време в Некрополис.

Артур е съгласен и поема нещата в свои ръце.

— Права си! — изкрещява той. — Ще сме там за нула време! Това е нашата мисия! — продължава въодушевено момчето, под напора на патриотични чувства и... на остатъка от алкохола. — Щом стигнем там, ще намеря дядо, ще открия съкровището и накрая така ще ритна проклетия Малтазар, че ще ме запомни!

Щом това име отеква във въздуха, всичко живо замръзва на място, сякаш земята престава да се върти. Ийзилоу хваща плочата и спира музиката. Двайсетина сеиди вперват очи в бъдещия труп, който е имал блестящата идея да произнесе забраненото име.

Офицерът спуска забралото, но шлемът веднага започва да дими, защото той не е угасил цигарата си.

— Ей че съм...! — смутено възкликва Артур, осъзнал грешката си.

— Не знам дали от теб ще излезе добър принц, но засега ти наистина си цар на гафовете — подхвърля му Селения, гледайки го с упрек.

Макс се ухилва.

— Май става напечено... — радва се той. — Шоуто започва!

Кимва към Ийзилоу и диджеят пуска плочата, после ритва сапфирената игла. Отново се чува музика: от филма „Имало едно време на Запад“.

Сеидите приближават вкупом към двойката, която отстъпва. Ще има патаклама в бара!

— Артур, давам ти три секунди, за да изтрезнееш напълно!

— Да, ясно! Но... как се изтрезнява за три секунди?

Селения с все сила му удря шамар. Вид отрезвител, нежелан за всекидневна употреба. Артур разтърсва глава. Зъбите му се клатят.

— Мерси! Мина ми.

— Чудесно! — извиква тя, като вади меч от ножницата.

— А аз с какво ще се бия? — тревожи се Артур.

— С молитви.

Селения заема отбранителна позиция, а плочата, както се върти, ги отвежда при Макс и диджея.

— Ей, малкият!

Шефът измъква отнякъде меч и го хвърля в движение на Артур.

— Благодаря, господине — отвръща учудено момчето.

— Хайде, накарай ги да затанцуват! — обръща се Макс към своя диджей и той избутва иглата към друго парче. Този път е от филма „Уестсайдска история“.

Артур заема позиция до Селения, а сеидите в разгънат строй се канят да обкръжат двойката.

Бетамеш следва сеида, който е взел ножчето му, и любезно го съветва:

— Ако натиснете седемдесет и петото копче, ще се покаже сабя лазер. Класически модел, но действа безотказно.

— А, така ли? Благодаря, малкият — отвръща сеидът, все така напушен.

Офицерът натиска седемдесет и петото копче и чудовищен пламък обгаря шлема му и всичко в него, което ще рече — не кой знае какво. Тялото на сеида не помръдва, но главата се превръща в пепел. Бетамеш си взема ножчето от ръцете му.

— Хиляди извинения. Сбърках. Май беше обратно. Петдесет и седмото.

Бетамеш натиска петдесет и седмото копче и от ножчето изскача сабя лазер, синкава като стомана.

— Така е по-добре — казва си принцът.

Като виждат лазера, другите сеиди се разпръсват и Бетамеш в миг застава до Селения и Артур.

Ето ги отново събрани, но по-скоро за лошо, отколкото за добро.

Всеки с меч в ръка, опрели един в друг гърбовете си, те образуват един заплашителен триъгълник.

Изведнъж сеидите надават прословутия си боен вик и битката започва.

Ийзилоу слага ръкавиците си с изрязани пръсти, хваща края на плочата и започва да стърже по нея. Мелето е озвучено по-добре от брейк-данс.

Селения смело и ловко върти меча, с изящество и умения на истински рицар. Бетамеш с лекота борава с оръжието си и поваля противниците като кегли за боулинг.

Артур няма много опит, но е достатъчно бърз, за да избегне ударите. Той вдига меча, за да отблъсне нападението, но сеидът срещу него прави оръжието на парчета.

Макс се прави на разочарован.

— О, горкото момче! Кой му е дал толкова лош меч?! — пита той с лицемерно съчувствие.

Ийзилоу поглежда към него и двамата гадняри започват да се кискат като чакали.

Артур тича по грамофонната плоча, избягвайки ударите, които се сипят от всички страни. Той се скрива от другата страна на сапфирената игла. Сеидите не успяват да го хванат — гъвкав като змиорка, той непрекъснато им се изплъзва и те се удрят постоянно в грамофонната глава, която подскача по браздите на плочата със стържещ звук, както в най-добрите хип-хоп парчета.

— На това момче ритъмът му е в кръвта — признава шефът като познавач.

Трима сеиди застават пред Бетамеш, въоръжени също с лазерни саби.

— Трима срещу един! Не ви ли е срам? Много добре, ще утроя мощността.

Бетамеш натиска някакво копче, но то премахва лазера и на негово място изскача букет цветя.

— Красиво е, нали? — подхвърля той, смутен от грешката си.

Сеидите реват и се спускат към принца, който хуква да бяга. Хвърля се под една маса, където вече се е скрил Артур.

— Мечът ми не става за нищо — възкликва Бетамеш, търсейки нужното копче.

— Моят също — отвръща Артур, размахвайки дръжката — само тя му е останала.

Някакъв сеид се доближава до масата и с един удар на лазерната сабя я разцепва на две.

Двамата приятели се търкулват на две страни по пода.

— За сметка на нашите, неговата действа безотказно — подхвърля Артур, силно разтревожен от все по-силния натиск.

Бетамеш нервно върти ножчето в ръце, докато най-накрая от него не изскача ново оръжие — мехуромет. Това е съвсем мъничка тръбичка, която прави сапунени мехури — по сто в секунда! Много бързо се образува сапунен облак, не е застрашителен, но е много удобен, за да се скриеш в него.

Сеидите бързо загубват следите на двамата бегълци. Това ги вбесява и те започват напосоки да разсичат въздуха със сабите си, но успяват да спукат само по няколко красиви разноцветни мехурчета.

Селения се справя с един нападател, после коленичи, вдигнала меч над главата си, за да отблъсне атаката на друг. Тя ловко измъква от калъфа ножа, прикрепен под коляното му, и го забива в ходилото му. Сеидът изревава от болка, без да може да помръдне.

— Хей, внимавай, да не ми повредиш плочата! — извиква нервно шефът.

Артур използва на четири крака от сапунения облак и се блъсва в раницата на Бетамеш, после в краката на един сеид. Нападателят вдига меча си бавно-бавно, за да вкуси от удоволствието на разправата.

Артур усеща, че е загубен. Той грабва няколкото топчета, търкулнали се от раницата, и ги мята по краката на сеида, съвсем напосоки. Топчетата могат или да го спасят, или да прекратят страданията му. И в двата случая — нищо не губи, само печели.

Стъклените топчета се пръсват в краката на сеида, но той е прекалено глупав, за да прояви любопитство.

Изведнъж, за по-малко от секунда, сякаш някой махва с магическа пръчка, пред нападателя изниква разкошен букет от екзотични цветя, по-висок от самия него.

— О-о-о, цветя! Колко мило — възхищава се той, пляскайки с ръце. И като заобикаля букета, тръгва към момчето, което отстъпва, пълзейки.

— Ще ги сложа на гроба ти — казва нападателят и вдига меча.

Злобата го заслепява. И той изобщо не забелязва как зад гърба му огромното месоядно цвете лакомо разтваря паст.

Красивото растение щраква челюсти и половината от сеида мигом изчезва. После цветето започва бавно да дъвче. Другата половина е застинала неподвижно, като че ли в очакване да я излапат за десерт.

Артур гледа втрещен това чудовищно цвете, което преглъща хапката си и яко се оригва.

— Да ви е сладко! — казва той отвратен.

Бетамеш пак натиска някакво копче — този път трябва да уцели! Вече са го заобиколили трима сеиди, които не се шегуват.

От ножчето изскача лазер с три остриета. Принцът възвръща усмивката си и гордо размахва оръжието. Тримата сеиди се споглеждат, после всеки един натиска с пръст лазера си и от него изскачат по шест въртящи се остриета. Бетамеш се вцепенява.

— Това някакъв нов модел ли е? — пита той учтиво, правейки се на заинтригуван. Сеидът срещу него кимва утвърдително, но в същото време с все сила удря оръжието на принца и то отхвърква във въздуха. Ножчето се сгъва, пада и се плъзва по пода, но някакъв крак го спира. Крак на сеидски войник, обут в ботуши четирийсет и осми номер, опръскани с кръв.

Ийзилоу хваща плочата и постепенно я спира. Дансингът престава да се върти. Бойните действия се прекъсват. Гробна тишина в чест на господаря Даркос. Принцът на Мрака. Синът на Малтазар.

Нашите трима герои отново се събират. Макс изглежда неспокоен.

Даркос прилича на сеид, но има по-внушителен вид и много по-страшни доспехи. Въоръжен е по-добре от военен самолет. В Седемте земи няма оръжие, което да не притежава. Освен, може би, това ножче, което затиска с крака си. Той бавно се навежда и го вдига.

— Е, Макс, правим купон, а не каним приятелите си, така ли? — подхвърля Даркос уж на шега, въртейки ножчето в ръце.

— Без специален повод — отговаря Макс и се усмихва, за да прикрие страха си. — Всичко е импровизирано, за да привлечем новите клиенти.

— Новите ли? — престорено се учудва сеидът. — Я да ги видя!

Войниците се отдръпват към края на дансинга и откриват тримата герои, притиснати плътно един до друг.

Докато върви към тях, Даркос разпознава принцесата и самодоволно се усмихва.

— Принцеса Селения?! Каква приятна изненада! — възкликва той, преди да застане пред нея. — Как е възможно височайша особа като вас да попадне на такова място в такъв късен час?

— Дойдохме да потанцуваме — отвръща тя с достойнство.

Даркос се хваща за думите ѝ.

— Ами тогава да танцуваме — казва той и щраква с пръсти.

Сеидът повдига дръжката, насочва сапфирената игла и от грамофона започва да се лее бавна мелодия.

Даркос се покланя с лек реверанс и протяга ръка.

— По-скоро ще умра, отколкото да танцувам с вас, Даркос — с най-обикновен тон казва принцесата. Но и атомна бомба се активира с най-обикновено копче.

Сеидите, неспокойни, се отдръпват още повече. Винаги има тежки последици, когато някой обиди Даркос, особено пред всички.

Принцът на Мрака се изправя от поклона, демонично усмихнат.

— Вашите желания са закон за мен! — казва той, като измъква огромния си меч. — Ще танцуваш вечно!

Даркос вдига меча си, готов да посече Селения.

— Ами баща ти?! — възкликва принцесата.

Ръката на звяра замръзва във въздуха.

— Какво ще каже баща ти, М. Прокълнатия, когато му съобщиш, че си убил принцесата, обект на неговите стремежи?! Тя единствена може да му донесе безпределната власт, за която той мечтае цял живот!

Ударът на Селения явно е добре премерен. В мозъка на синчето нещо се размърдва.

— Мислиш ли, че ще те поздрави? Или ще те изгори със смъртоносно питие, както изгори другите си синове?! — продължава тя настъпателно.

В редиците на сеидите настава смут, граничещ с паника. Селения овладява положението и Даркос бавно отпуска ръка.

— Права си, принцесо. И ти благодаря за твоята прозорливост — казва той, слагайки меча в ножницата. — Вярно, че мъртва не струваш нищо, но жива...

Той гордо се ухилва, сякаш в главата му се е зародила блестяща идея.

Но Макс вече е прочел мислите му:

— Ийзилоу, затваряме заведението!

Диджеят разбира и се запътва към задния вход.

— Хванете ги! — изведнъж изкрещява Даркос и трийсетина сеиди се спускат към нашите герои.

Артур вижда как озлобената група настъпва към него, подобно на цунами, и като сърфист застава предизвикателно пред нея.

— Ще трябва да стане чудо! — прошепва той.

— Смъртта не е страшна, щом е за справедлива кауза! — отвръща Селения, готова да умре достойно, като истинска принцеса.

Тя вдига меча си и надава вик, за да си придаде смелост. Викът ѝ е толкова силен, че светлината угасва. Или Ийзилоу прекъсва електричеството — не се знае. Но и в двата случая резултатът е един — в непрогледния мрак настъпва паника. Чува се дрънкане на желязо, тропот на ботуши, стържене на остриета, тракане на зъби, хрускане на раздробени кости.

— Готово! Тук са! Държа единия! Пусни ме, глупако! Извинете, шефе! Олеле, кой ме ухапа?!

Това са част от репликите, които се разменят в бъркотията, сред пълния мрак.

Макс драсва клечка кибрит и пламъчето осветява доволната му физиономия. Той запалва дебела пура, сякаш още повече да се наслади на гледката пред очите си. Даркос изниква пред огънчето на пурата. Побеснял е от гняв и червеникавото пламъче не му действа успокоително.

— Какво става? — изревава той, с пяна на уста.

— Часът е десет. Трябва да затваряме.

— Какво? Сега пък в десет ли затваряш? — все така фучи изненадан Даркос.

— Само изпълнявам вашите разпореждания, господарю — отвръща Макс покорно като предан сеид.

Даркос не знае какво да отговори, до такава степен ври и кипи отвътре.

— Ще отвориш пак! По изключение! — изревава той толкова силно, че и най-здравите тъпанчета ще се спукат.

Макс бавно дръпва от пурата.

— Споко — невъзмутимо казва той.

Ийзилоу издърпва пластмасовата лентичка, която е пъхнал между двете батерии, и отново светва. Тогава се виждат скупчените в средата на дансинга сеиди. Сякаш меле в мач по ръгби е завършило зле.

Даркос се приближава към групичката и тя мигом се разпръсва. Последните сеиди, онези, които са били най-отдолу, са доста смачкани на вид, но се чувстват горди да покажат тримата си пленници, здраво овързани от глава до пети.

Даркос се вглежда в тримата пленници, после се завърта около себе си, сякаш търси скрита камера. Овързали са трима сеиди. А нашите трима герои са изчезнали. Не е скрита камера, а видеогаг.

Макс отдалече тихичко се смее:

— Пустата му принцеса!

Даркос избухва, като ракета при излитане:

— Намерете ги-и-и!! — крещи той, сякаш се носи безспирен тътен.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Гласът на Даркос отеква чак в подземието, там, където са избягали нашите трима герои.

— Чувате ли този вик? Наистина е нечовешки — прошепва Бетамеш.

— Надявам се, че Макс и приятелите му няма да пострадат заради нас — безпокои се принцесата.

— Не се тревожи за него — казва Артур. — Макс е цар на локумите. Сигурен съм, че ще се измъкне от положението.

Селения въздъхва. Тя не обича бягството, но Артур сигурно е прав.

— Хайде! Не забравяй, че времето тече и че имаме да изпълняваме мисия — припомня ѝ Артур, дърпайки я за ръка. Селения се оставя да я водят и тримата герои се отдалечават.

Доста дълго те вървят по синкавозеления и хлъзгав от влага бордюр, който се точи редом с безкрайно дълга бетонна стена. Стигат до една преграда, нещо като огромна чугунена плоча. Сигурно е стар отвор за канализационна шахта. Селения застава пред една дупка в средата, наравно със земята. Не е голяма. Едва може да се провреш през нея. Стените са тинести и се спускат надолу — до безкрай. Един нефтопровод може да изглежда по-привлекателен от това място.

— Ето, тук е — прошепва Селения.

— Какво е тук? — пита Артур, но се надява да не е разбрал предварително какво ще му отговори.

— Прекият път за Некрополис — обяснява принцесата, вирайки се в тази бездънна дупка. — От тук започва неизвестното. Нито един минимой не се е върнал от този кошмарен град. Затова си помислете, преди да ме последвате — уточнява тя.

Тримата съзаклятници мълчаливо се гледат. Всеки мисли за невероятното приключение, което им се случи да изживеят.

Артур не откъсва поглед от Селения, сякаш я вижда за последен път.

А тя сдържа сълзите си и прави усилие да се усмихне. Много ѝ се иска да му каже нещо мило, но това би направило раздялата още по-мъчителна.

Артур бавно протяга ръка над дупката.

— Моето бъдеще е свързано с твоето, Селения. Значи и в бъдеще ще съм до теб.

Тръпки полазват по гърба на принцесата. Тя с радост би го прегърнала, но дворцовият етикет не го допуска.

Селения слага ръката си в ръката на Артур. Бетамеш слага своята над техните две ръце — така договорът е сключен. Нашите трима герои ще бъдат заедно докрай, и в радост, и в беда.

Започват с бедата.

— Бог да ни е на помощ! — тържествено казва принцесата.

— Бог да ни е на помощ! — отвърщат заедно двете момчета.

Селения поема дълбоко въздух и се хвърля в лепкавата дупка. Бетамеш стисва носа си и без да мисли, следва сестра си. Дупката поглъща и него.

Стреснат, Артур стои няколко мига неподвижно пред този кладенец, който поглъща телата, както подвижните пясъци.

Момчето поема дълбоко въздух и скача със събрани крака в дупката.

— Дръж се, Малтазар! — извиква той, преди да изчезне в мрака и калта.

Още веднъж изрича проклетото име. Да се надяваме, че този път това ще му донесе късмет.

* * *

Очаквайте продължението на приключенията на Артур в „Артур и Забранения град“!

Издание:

Люк Бесон. Артур и минимоите

Издателство „Слънце“, 2002

Редактор: Юлия Юркова

Рецензент: Огняна Иванова

Предпечат: Вихра Стоева

Коректор: Снежана Бошнакова

Оформление на корица: „Ин Дриймс“ ООД

ISBN: 978-954-742-105-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.